

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA • 2019. GADA APRĪLIS

Liahona

**Paļaujieties uz
Glābēja atsvabinošo
spēku, 18. lpp.**

Ja jūs jūtaties aizmirsti,
atcerieties par atraidni no
Naines, 12. lpp.

Lieldienu dziesma „Svētā
dārza pavēnī”, 24. lpp.

Kā iemantot mieru un
izvairīties no maldiem,
26. lpp.

BAZNĪCA
IR ARĪ
ŠEIT

Reikjavika **Islandē**

Ar sniega klāto Esja kalnu fonā Reikjavika, Islandes krāsainā galvaspilsēta, laipni aicina mūs uz šo salas valsti, kas atrodas vairāk nekā 1609 km attālumā no Eiropas kontinentālās daļas. Reikjavika, kur mūsu ēras 874. gadā pirmie apmetās vikingi, ir Islandes kultūras, saimniecisko un valdības aktivitāšu centrs, kā arī viena no tīrākajām, zaļākajām un drošākajām pilsētām visā pasaulē.

Divi pirmie islandieši tika kristīti Dānijā 1851. gadā. Drīz vien viņi atgriezās Islandē, kur 1853. gadā tika dibināta pirmā draudze. Šobrīd Islandē ir teju 300 Baznīcas locekļu un trīs draudzes — Reikjavikā, Agireiri un Selfosā. Tuvākais templis atrodas Londonā, Anglijā, 1894 km attālumā no Reikjavikas.

Kaut arī Baznīcas locekļu skaits ir neliels, Baznīca turpina augt. Par spīti grūtībām, ko rada izolētība, problēmas ar Baznīcas materiālu tulkošanu, nelabvēlīgie laikapstākļi un kultūras barjeras, Baznīcas vadītāji ir apsolījuši, ka kādu dienu Islande kalpos par bākuguni citām valstīm. Apmeklējot Islandi, prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) atgādināja Baznīcas locekļiem, ka viņi ir „stipri un vareni ļaudis, kuriem ir pa spēkam paveikt diženus darbus” (“Wonderful to Have Sweet, Good Land,” *Church News*, Sept. 21, 2002, 10).

- Kaut arī Islandes misija tika dibināta jau 1894. gadā, 1914. gadā sludināšanas darbs tika pārtraukts. 1975. gadā Islande tika iekļauta Kopenhāgenas, Dānijas misijā.
- 1977. gadā elders Džozefs B. Virlins (1917–2008), kurš tolaik kalpoja Pirmajā Septiņdesmito kvorumā, oficiāli iesvētīja Islandi evaņģēlija sludināšanai.
- 1981. gadā tika izdota Mormona Grāmata islandiešu valodā — valodā, kurā netiek runāts nekur citur pasaulē.

Slīgstot mazdūšībā, atcerieties
par atraitni no Naines

Kīts Dž. Vilsons

12. lpp.

Priekpilna
kalpošana
norīkojumos
8. lpp.

Paļaujieties uz Glābēja
atsvabinošo spēku
Prezidents Henrijs B. Airings

18. lpp.

Trīs mācības par
mīlestību, prieku
un mieru
Braijens K. Eštons

26. lpp.

Mazdūšības brīžos

Dzīvī ir savi kāpumi un kritumi. Dažkārt, pieredzot kritumus, mēs prātojam, kādēļ Dievs tā rīkojas — kādēļ gan mīlošais Tēvs pieļauj notiekošo? Šo apmulsumu var pārvarēt, pavaicājot: „Vai es Dievam tik tiešām interesēju?”

Es esmu atklājis, ka šādos brīžos man palīdz šīs rakstvietas:

- **Psalmi 8:5-6:** „Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini . . . ? Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis.”
- **Jāņa 10:14:** dzīvojot šeit, uz šīs Zemes, Jēzus dēvēja Sevi par labo ganu, piebilstot: „Es pazīstu Savas avis.”
- **Mozus gr. 1:39:** šis ir viens no maniem mīļākajiem pantiem, kur Tas Kungs atklāj pravietim Džozefam Smitam Savu mērķi: „Jo lūk, šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.” Tādējādi Viņš uzsver to, ka Viņš interesējas par mums kā par indivīdiem.
- **Lūkas 7:11-16:** šis stāsts māca mums ne vien par Glābēja varu pār nāvi, savlaicīgi atgādinot par to šajā Lieldienu laikā, bet man šķiet, ka tas kalpo par vislabāko piemēru Viņa pilnīgajai informētībai par katru no mums individuāli. No visiem Jēzus brīnumiem tikai dažos izpaužas tik liega iekļaušanās kā Viņa kalpošanā atraitnei no Naines. Šis stāsts, kuru es izmantoju savā rakstā (skat. 12. lpp.), parāda, ka Glābējs interesējas par ikvienu un mīl ikvienu no mums.

Kīts Vilsons

Asociētais profesors Brigama Janga Universitātē

- 5 Mūsu Kungs ir augšāmcēlies!** ☪
„Kristus nāvi uzveicis, Cilvēci Viņš pestījis!”
- 6 Ticības portreti:** Bobs un Lorija Tērstoni — Pnompenas misija Kambodžā ☪
Kaut arī viņu misija nebija tāda, kā viņi bija gaidījuši, tā svētīja viņus iepriekš negaidītā veidā.
- 8 Kalpošanas principi:** Priekpilna kalpošana norīkojumos
Kalpošana ir viens no patiesa prieka varenākajiem avotiem.
- 12 Slīgstot mazdūšībā, atcerieties par atraitni no Naines**
Kīts Dž. Vilsons
Glābējs ieradīsies pie mums, tāpat kā Viņš ieradās pie atraitnes no Naines, brīžos, kad mums izmisīgi būs nepieciešama palīdzība.
- 18 Paļaujieties uz Glābēja atsvabinošo spēku**
Prezidents Henrijs B. Airings
Tas Kungs vadīs mūs uz atsvabināšanu no mūsu pārbaudījumiem, ja vien mēs kļūsim arvien taisnīgāki.
- 24 Dziesma:** Svētā dārza pavēnī ☪
Tammija Simistere Robinsone
Kristus dzīvoja un nomira mūsu dēļ.
- 26 Trīs mācības par mīlestību, prieku un mieru**
Braijens K. Eštons
Jūs varat būt laimīgi, neatkarīgi no saviem apstākļiem.
- 32 Pēdējo dienu svēto balsis** ☪
Viesuļvētra, kas izposta precību ieceres; laicīgās dzīves patiesā nozīme; dziesma, kas dāvā cerību, un pieņemtais ielūgums.
- 36 Pašpalāvēības svētības:** Plaukstošā uzņēmējdarbība ☪
Džoša Dž. Perkijs
Zaudējot darbu, kāds jurists smeļas iedvesmu, apmeklējot Baznīcas pašpalāvēības nodarbības.
- 38 Mūsu mājas, mūsu ģimene:** Mūsu dēls ir Debesu Tēva dēls ☪
Džerlīna Mērfija
Lai cik ļoti mēs mīlētu savus bērnus, Dievs mīl viņus vēl vairāk.
- 40 Pusaudžu un mazu bērnu mācīšana:** Traģēdijas pārvarēšana ☪
Ieteikumi, kā palīdzēt saviem bērniem iemantot mieru.

☪ Ātrskats

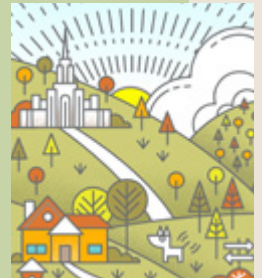

Uz vāka:
Ceļš uz Emavu,
Vendija Kellere.

Nodaļas

Jaunie pieaugušie 42

Domājot par visām izvēlēm, ar ko mēs saskaramies, un **būtiskajiem dzīves lēmumiem**, ko mēs pieņemam, kā mēs varam zināt, ka mēs sekojam tam, ko **Dievs ir iecerējis** mūsu dzīvē? Izlasiet šī mēneša rakstus par **atklāsmes saņemšanu**.

Jaunieši 50

Uzziniet, kā izmantot savu patriarhālo svētību, gūstiet iedvesmu, lai ieviestu **jaunas Lieldienu tradīcijas**, un mācieties **iemantot mieru** savā dzīvē un dāvāt to citiem, lasot šī mēneša rakstus.

Bērniem

Uzziniet vairāk par to, **kādēļ mēs svinam Lieldienu**, lasot par Jēzu Kristu, Viņa īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcēlšanos, un to, kāda tam ir nozīme mūsu dzīvē.

GALVENIE RAKSTI TIKAI DIGITĀLĀ FORMĀTĀ

Garīgo muskuļu trenēšana

Aspena Standere

Lai izvairītos no savas liecības atrofēšanās, mums ir pastāvīgi jātrenē savī garīgie muskuļi.

Vai jūs no visas sirds dzīvojat pēc evaņģēlija?

Čakela Vordlija

Ar ko nodarbinātība Baznīcā atšķiras no aktīvas dzīvošanas pēc evaņģēlija?

VAIRĀK INFORMĀCIJAS

Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē un vietnē liahona.lds.org jūs varat:

- uzmeklēt jaunāko izdevumu.
- uzmeklēt rakstus, kas ir publicēti tikai digitālā formātā.
- pārskatīt iepriekšējos izdevumus.
- iesūtīt savus stāstus un atsauksmes.
- noformēt abonementu pašī sev vai dāvināšanai citiem.
- sekmēt savas studijas, izmantojot digitālos rīkus.
- dalīties mīļākajos rakstos un video materiālos.
- lejupielādēt vai drukāt rakstus.
- noklausīties savus mīļākos rakstus.

SAZINIETIES AR MUMS

Sūtiet savus jautājumus un atsauksmes e-pastā uz liahona@ldschurch.org.

Iesūtiet savus stāstus, kas varētu stiprināt citu ticību, vietnē liahona.lds.org vai pa pastu:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

2019. GADA APRĪLIS,
21. SĒJUMS, 1. NUMURS
LIAHONA 18604 153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Rasels M. Nelsons, Dalins H. Oukss, Henrijs B. Airings

Divpadsmit apustuļu kvorums:

M. Rasels Balards, Džeifrijs R. Holands, Dīters F. Uhtdorfs, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks, D. Todds Kristofersons, Nīls L. Andersens, Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands, Gerits V. Gongs, Ulīss Soaress

Redaktors: Randy D. Funk

Konsultanti: Braijens K. Eštons, Rendals K. Benets, Bekija Kreivena, Šerona Jūbenka, Kristīne B. Franko, Donalds L. Halstroms, Larry S. Kacher, Erich W. Kopsische, Lynn G. Robbins

Izpildredaktors: Ričards I. Hitons

Baznīcas žurnālu direktors:

Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: Adams C. Olsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Kamilla Kastrijone

Rakstu un redakcijas grupa: Marisa Denisa, Deivids Diksons, Deivids A. Edwards, Metjū D. Flitons, Garets H. Gārfs, Jons Raijens Džensens, Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Ēriks B. Mērdoks, Sallija Džonsone Odekērka, Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnijs, Mindija Selū, Lorija Fullere Sosa, Čakela Vordleiga, Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais

vadītājs: Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pitersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Džoša Deniss, Deivids Grīns, Kolīna Hinklija, Ēriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvjs, Emilija Čieko Remingtone, Marks V. Robisons, Breds Tirs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore: Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Aira Glens Adeirs, Džūlija Bardeta, Tomass G. Kronins, Braijens V. Džidži, Džinija Dž. Nīlsona, Marisa M. Smita

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas darbiem: Džoša Deniss, Amons Heriss

Iespieddarbu vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Troija R. Bārkere

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptu un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē „kompas” vai „rādītājs”) tiek izdots albāņu, armēņu, bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,

horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu, somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasiēšu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu, poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu, svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu, ukraiņu, urdu un vjetnemiešu valodā. (Publikāciju biežums katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2019 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs.

Informācija par autortiesībām: Ja vien nav norādīts citādi, cilvēki drīkst kopēt materiālus no Liahonas savai personīgajai lietošanai nekomerciālos nolūkos (tostarp Baznīcas aicinājumiem). Šīs tiesības jebkurā brīdī var tikt atsauktas. Visuālos materiālus nedrīkst kopēt, ja mākslas darba parakstā ir norādīti ierobežojumi. Jautājumi par autortiesībām ir jāuzdod rakstot uz: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-pasts: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2019 Vol. 21 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Mūsu Kungs ir augšāmcēlies!
Lūsmā balsi vēstiet to!
Pēc trim dienām
kaps ir vēries,

Viņa spēku parādot.

Kristus nāvi uzveicis,

Cilvēci Viņš pestījis!

(„Mūsu Kungs ir augšāmcēlies!”,

Garīgās dziesmas, nr. 122.)

Šajās Lieldienās, atceroties par Glābēju, jūs varētu apmeklēt vietni lds.org/go/4195, lai aplūkotu skaistus mākslas darbus un izlasītu apustuļu liecības par Glābēja īpašībām, pateicoties kurām, Viņš spēja īstenot Savu Izpirkšanu un augšāmcēlies.

Bobs un Lorija Tērstoni

kalpoja Pnompenas misijā, Kambodžā

Savā pirmajā kopīgajā misijā Bobs un Lorija Tērstoni saprata, ka jēgpilna kalpošana var tikt īstenota, par spīti valodas barjerām un kultūras atšķirībām, jo mēs visi esam Dieva bērni.

LESLIJS NILSONS, FOTOGRĀFS

Bobs:

Kādudien mēs izdzirdējām mūzikas dārdus un ievērojām, ka tiek slieta kāda telts. Kambodžā tas nozīmē vai nu kāda precības, vai kāda nāvi.

Lorija:

Mēs uzzinājām, ka tikko ir nomirusi kādu piecu vai sešu bērnu māte. Viņai nebija vīra, ar kuru varētu rēķināties. Bērni vienkārši pamodās un atskārta, ka mamma ir mirusi.

Viena no meitām raudās elsoja. Viņa ar tulka palīdzību atklāja: „Es esmu vecākā. Man ir visi šie brāļi un māsas. Es nezinu, ko iesākt.”

Es vienkārši cieši apskāvu viņu. Ko citu man bija darīt? Šī meitene tik tikko bija zaudējusi savu māti. Es uzrunāju viņu angļu valodā, sakot: „Es zinu, ka tu mani nesaproti, bet es apsolu, ka tu atkal redzēsi savu māti. Ar tevi viss būs labi. Tu netiksi atstāta viena.”

Mums ir bijušas tik daudzas pieredzes, kas līdzinās šai, un tās ir dāvājušas mums īpašu saikni ar Kambodžas ļaudīm.

UZZINIET VAIRĀK

Citus sadaļas „Ticības portreti” rakstus meklējiet vietnē: lds.org/go/18.

Kalpošanas principi

Priekpilna KALPOŠANA NORĪKOJUMOS

Mīloša kalpošana ienes prieku gan devēja, gan saņēmēja dzīvē.

Dažkārt tiekšanās pēc laimes šajā dzīvē var šķīst kā skrējieni pa mehānisko skrejceļiņu. Mēs skrienam un skrienam, bet joprojām jūtamies tā, ir kā nekur nebūtu tikuši. Dažiem doma par kalpošanu šķiet kā vienkārši vēl viens darbs, kas ir jāpaveic.

Taču mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs izjustu prieku, un Viņš mums ir teicis, ka „cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku” (2. Nefija 2:25). Un Glābējs mācīja, ka kalpošanai ir būtiska loma tajā, lai mēs varētu ienest prieku savā un citu cilvēku dzīvē.

Kas ir prieks?

Prieks tiek definēts kā „lielas patikas un laimes izjūta”.¹ Pēdējo dienu pravieši ir izskaidrojuši, no kurienes rodas prieks un kā to iemantot. „Priekam, ko mēs jūtam, ir maza saistība ar mūsu dzīves apstākļiem, bet tas ir pilnā mērā saistīts ar to, kam mēs savā dzīvē pievēršamies . . .” teic prezidents Rasels M. Nelsons, „prieks izriet no [Jēzus Kristus] un pateicoties Viņam. Viņš ir visa prieka avots.”²

Kalpošana dāvā prieku

Kad Lehijs nobaudīja dzīvības koka augli, viņa dvēsele tika piepildīta „ar ļoti lielu prieku” (1. Nefija 8:12). Viņa sākotnējā vēlme bija dalīties šajā auglī ar saviem mīļajiem.

Mūsu vēlme kalpot citiem norikojumos var ienest šo prieku gan mūsu, gan viņu dzīvē. Glābējs mācīja Saviem mācekļiem, ka tie augļi, ko mēs nesam, būdami vienoti ar Viņu, palīdz mums iemantot prieka pilnību (skat. Jāņa 15:1–11). Piedalīšanās Viņa darbā, kalpojot un cenšoties vest citus pie Viņa, var izvērsties priekpilnā pieredzē (skat. Lūkas 15:7; Almas 29:9; Mācības un Derību 18:16; 50:22). Mēs varam

izjust šo prieku, pat saskaroties ar pretestību un ciešanām (skat. 2. korintiešiem 7:4; Kolosiešiem 1:11).

Glābējs parādīja mums nevainojamu piemēru, apliecinot, ka viens no lielākajiem patiesā prieka avotiem šajā laicīgajā dzīvē ir rodams caur kalpošanu. Kalpojot saviem brāļiem un māsām tā, kā to darīja Glābējs, ar žēlsirdīgu un mīloši sirdi, mēs varam izjust tādu prieku, kas pārsniedz vienkāršu laimes izjūtu.

„Pieņemot [kalpošanu norikojumos] ar labprātīgu sirdi, mēs būsim . . . tuvāk tam, lai kļūtu par Ciānas ļaudīm, un izjutisim nepārspējamu prieku līdz ar tiem, kuriem esam

PATIESA PRIEKA AVOTS

Glābējs parādīja mums nevainojamu piemēru, apliecinot, ka patiesš prieks šajā laicīgajā dzīvē ir rodams caur kalpošanu.

palīdzējuši šajā māceklibas ceļā,” māca māsa Džina B. Bingema, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente.³

Kā lai mēs padarām kalpošanu norīkojumos vēl priekpilnāku?

Pastāv daudz veidu, kā gūt lielāku prieku, kalpojot norīkojumos. Te būs dažas idejas:

- 1. Izprotiet savas kalpošanas mērķi.** Kalpošanai var būt visdažādākie iemesli. Taču galu galā mūsu centienus vajadzētu pieskaņot Dieva mērķim — „īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi” (Mozus gr. 1:39). Atsaucoties prezidenta Rasela M. Nelsona aicinājumam un palīdzot citiem virzīties uz priekšu pa derību ceļu, mēs varam gūt prieku, piedaloties Dieva darbā.⁴ (Lai uzzinātu vairāk par kalpošanas mērķi, skat. rakstu „Kalpošanas principi: mērķis, kas izmainīs mūsu kalpošanu norīkojumos” žurnāla *Liahona* 2019. gada janvāra izdevumā.)
- 2. Kalpojiet, domājot par cilvēkiem, nevis uzdevumiem.** Prezidents Tomass S. Monsons bieži mums atgādināja: „Nekad neļaujiet problēmai, kas ir jāatrisina, kļūt svarīgākai par cilvēku, kurš ir jāmīl.”⁵ Mums ir jākalpo norīkojumos,

mīlot cilvēkus, nevis domājot par konkrētiem uzdevumiem. Mācoties mīlēt tā, kā to darija Glābējs, mēs būsīm daudz atvērtāki priekam, kas ir iemantojams, kalpojot citiem.

- 3. Vienkāršojiet kalpošanu norīkojumos.** Prezidents M. Rasels Balards, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidenta vietas izpildītājs, teic: „Diženas lietas tiek paveiktas ar vienkāršu un mazu lietu palīdzību. . . . Mūsu nelielie un vienkāršie laipnības un kalpošanas darbi piepildīs mūsu dzīvi ar mīlestību pret Debesu Tēvu, veltīšanos Tā Kunga, Jēzus Kristus, darbam un miera un prieka izjūtu ik reizi, kad mēs cits citam palīdzam.”⁶
- 4. Nesatraucieties par kalpošanu norīkojumos.** Tas nav jūsu pienākums — nodrošināt kāda pestīšanu. Tas ir konkrētā

Neatlieciet kalpošanas prieku

Dažkārt cilvēki vairās lūgt nepieciešamo palīdzību, tādēļ mūsu kalpošanas piedāvājums var izrādīties tieši tas, kas tiem ir nepieciešams. Taču arī uzbāzīga palīdzība nav risinājums. Būtu labi, ja mēs sākumā lūgtu atļauju kalpot.

Elders Dīters F. Uhtdorfs no Divpadsmit apustuļu kvoruma stāstīja par kādu vientuļņu māti, kura bija saslimusi ar vējbakām un kuras bērni arī bija slimi. Parasti tik nevainojami tirajā mājā sāka valdīt juceklis un nekārtība. Trauki un veļa krājās kaudzēs.

Briņķi, kad viņa izjuta galēju nomāktību, pie viņas durvīm piekļāvēja Palīdzības biedrības māsa. Viņas neteica: „Dari mums zināmu, ja tev ir nepieciešama mūsu palīdzība.” Redzot situāciju, viņas metās pie darba.

„Viņas ieviesa kārtību valdošajā haosā, ienesa mājās gaismu un skaidrību un piezvanīja draudzenei, lai tā atnes dažas nepieciešamākās pārtikas preces. Kad viņas beidzot paveica savu darbu un atvadījās, jaunās māmiņas acis bija asaras — pateicības un mīlestības asaras.”⁷

Gan devējas, gan saņēmēja izjuta sirsniņu prieku.

individa un Tā Kunga darbs. Mums ir pienākums milēt citus un palīdzēt tiem pievērsties Jēzum Kristum, kurš ir viņu Glābējs.

Ienesiet savā dzīvē prieku

Jo vairāk prieka, miera un apmierinātības mēs varēsim ienest paši savā dzīvē, jo vairāk mēs spēsim dalīties tajā ar tiem, kam mēs kalpojam. Prieks ir iemantojams caur Svēto Garu (skat. Galatiešiem 5:22 un Mācības un Derību 11:13). Tas ir kaut kas tāds, pēc kā mēs varam lūgt (skat. Mācības un Derību 136:29) un ko mēs varam ieaicināt savā dzīvē. Šeit būs dažas idejas, kā mēs varam vairot savā dzīvē prieku:

- 1. Uzskaitiet savas svētības.** Izvērtējiet savu dzīvi, pierakstot savā dienasgrāmatā visu, ar ko Dievs jūs ir svētījis.⁸ Pievērsiet uzmanību labajam, kas jūs ieskauj.⁹ Pievērsiet uzmanību tam, kas varētu liegt jums izjust prieku, un pierakstiet, kā tikt tam pāri vai izprast notiekošo. Šajā Lieldienu laikā veltiet laiku tam, lai tiektos pēc ciešākas saiknes ar Glābēju (skat. Mācības un Derību 101:36).
- 2. Vingrinieties pašreizējā mirkļa apzināšanās prasmē.** Jūs varēsiet daudz vieglāk rast prieku klusas meditācijas brīžos.¹⁰ Vēriģi ieklausieties tajā, kas dāvā jums prieku (skat. 1. Laiku 16:15). Lai vingrinātos pašreizējā mirkļa apzināšanās prasmē, jums dažkārt varētu būt nepieciešama atturēšanās no plašsaziņas līdzekļu izmantošanas.¹¹
- 3. Izvairieties no sevis salīdzināšanas ar citiem.** Saka, ka sevis salīdzināšana ar citiem laupa prieku. Pāvils brīdināja, ka „tie, paši ar savu mēru sevi vērtēdami un paši sevi salīdzinādami ar citiem, nedara prātīgi” (2. korintiešiem 10:12).
- 4. Ticieties pēc personīgas atklāsmes.** Glābējs mācīja: „Ja tu lūgsi, tu saņēmsi atklāsmi pēc atklāsmes, zināšanas pēc zināšanām, lai tu varētu zināt noslēpumus un miermīlīgās lietas — to, kas nes prieku, to, kas nes dzīvi mūžīgi.” (Mācības un Derību 42:61.)

Lai gan šajā rakstā minētos principus var attiecināt arī uz ikdienas saskarsmi, to nolūks ir palīdzēt kalpojošajiem brāļiem un māsām viņu centienos — svētīt tiem uzticētos individuus un ģimenes.

Aicinājums rīkoties

Kā jūs savā dzīvē varētu gūt vēl lielāku prieku, kalpojot norikojumos? ■

ATSAUCES

1. “Joy,” en.oxforddictionaries.com
2. Rasels M. Nelsons, „Prieks un garīgā izdzīvošana” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2016. g. nov., 82. lpp.
3. Džina B. Bingema, „Kalposim tā, kā kalpo Glābējs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. maijs, 107. lpp.
4. Skat. Rasels M. Nelsons, „Kopīgi dodoties uz priekšu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. apr., 4.–7. lpp.
5. Tomass S. Monsons, „Rast prieku ceļojumā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2008. g. nov., 86. lpp.
6. M. Rasels Balards, „Rodiet prieku caur mīlošu kalpošanu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. maijs, 49. lpp.
7. Dīters F. Uhtdorfs, „Priekpilna dzīve evaņģēlijā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. nov., 120.–123. lpp.
8. Skat. Henry B. Eyring, “O Remember, Remember,” *Liahona*, Nov. 2007, 67.
9. Skat. Džina B. Bingema, „Lai jūs prieks būtu pilnīgs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2017. g. nov., 87. lpp.
10. Skat. Dīters F. Uhtdorfs, „Par to, kas ir vissvarīgākais” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. nov., 21. lpp.
11. Skat. Gerijs E. Stīvensons, „Garīgais aptumsums” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2017. g. nov., 46. lpp.

Slīgstot mazdūšībā, atcerieties par *atraitni no Naines*

Sevišķi tādos brīžos, kad mēs jūtamies aizmirsti vai neievēroti, mums ir jāatceras: Jēzus devās palīgā atraitnei tieši tobrīd, kad viņai tas bija vajadzīgs, un Viņš ieradās arī pie mums.

Kīts Dž. Vilsons

Brigama Janga Universitātes asociētais profesors Sendienu Svētajos Rakstos

Dažkārt, pieredzot dzīves kāpumus un kritumus, mums var šķist, ka Dievs nav īpaši aktīvi iesaistījies mūsu ikdienas dzīvē. Mūsu dzīves modelis šķiet diezgan garlaicīgs un monotons. Nekas daudz nemainās, un dažkārt ir grūti noteikt kādu jomu, kurā Dievs nepastarpināti iejauktos mūsu dzīves norisēs. Kad vien mani dzīvē pārņem šis maznozīmīguma izjūtas, es bieži aizdomājos par kādu sievieti no Jaunās Derības, kura, iespējams, jutās visai līdzīgi. Svētajos Rakstos viņa netiek dēvēta vārdā un ir zināma tikai pēc sava ciemata nosaukuma un ģimenes stāvokļa.

Šī sieviete ir atraitne no Naines, un viņas apbrīnojamo stāstu ir pierakstījis vienīgi evaņģēlists Lūka. Man šķiet, ka stāsts par viņu atklāj Glābēja personalizētās kalpošanas būtību un to, kā Viņš palīdzēja Savas apkaimes mazdūšībā ieslīgušajiem, vienkāršajiem ļaudīm. Šis stāsts sniedz skaidru atbildi uz jautājumu par to, vai Dievs mūs pazist un vai mēs Viņu interesējam.

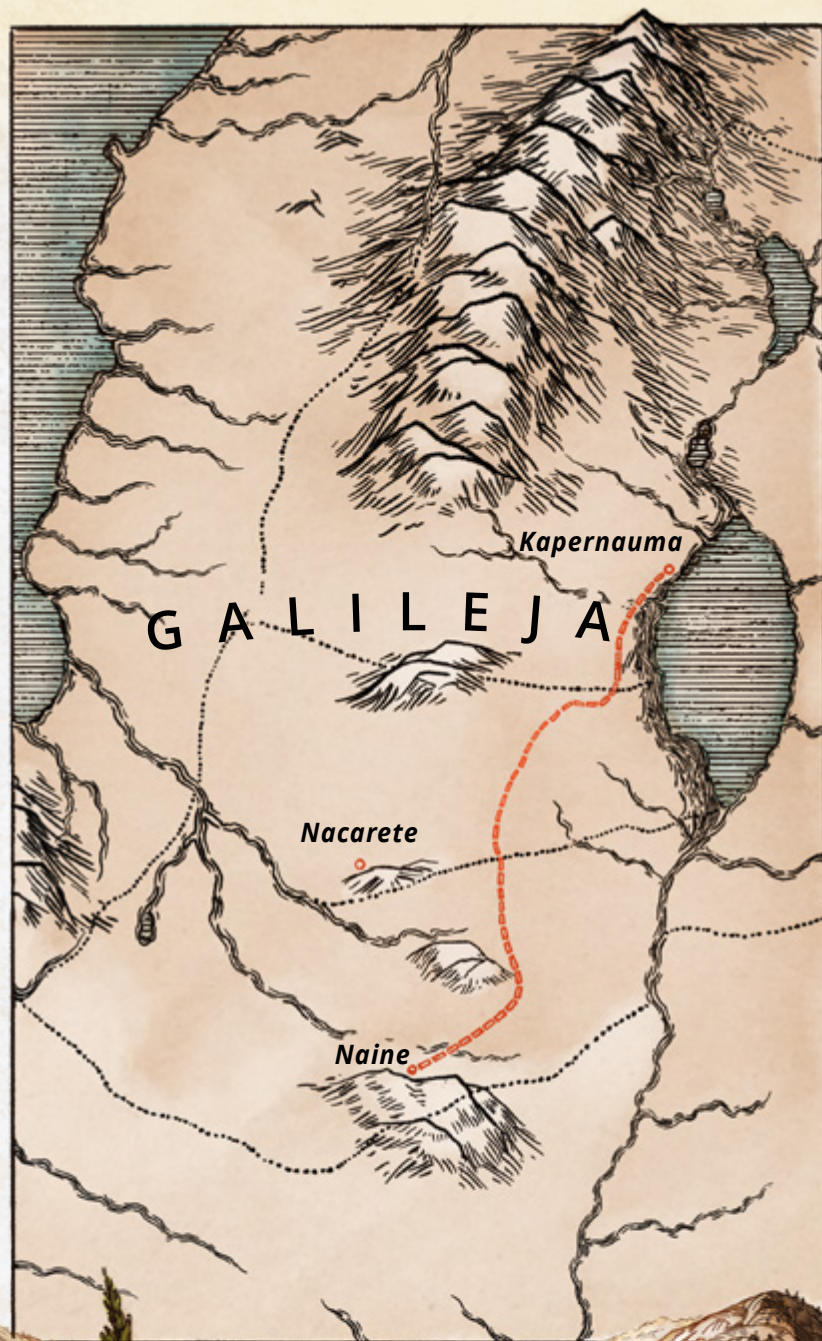
Sniedzot isu pārskatu par Lūkas 7. nodaļā aprakstīto brīnumu, jāsaka, ka Jēzus pārtvēra bērū procesiju, brīnumainā kārtā atgriežot pie dzīvības kādu mirušu jaunekli. Taču, lai izprastu apstākļus, kuros tas viss norisinājās, būtu jānoskaidro nedaudz vairāk. Kā jau visu brīnumu un jo īpaši šī brīnuma gadījumā, lai izprastu šo notikumu, ir būtiski izzināt kontekstu. Tā kā es esmu strādājis par pasniedzēju Brigama Janga universitātes Jeruzālemes centrā, es dališos ar jums dažās personīgās atziņās par šo brīnumu.

Jēzus laikā Naine bija mazs lauku ciematiņš Mores kalna pakājē, kas kalpoja par Jezreēlas ielejas austrumu robežu. Pati pilsētiņa neatradās uz labi iestaigātas takas. Tai varēja piekļūt tikai pa vienu ceļu. Jēzus laikos šis ciemats noteikti bija mazs un salīdzinoši trūcīgs, un tā tas ir bijis līdz pat šim brīdim. Ir bijuši pat tādi laiki, kad šajā pilsētiņā ir bijušas tikai 34 mājas un 189 iedzīvotāji.¹ Mūsdienās tajā mīt aptuveni 1500 iedzīvotāju.

Lūka sāk savu stāstu, piebilstot, ka iepriekšējā dienā Jēzus bija Kapernaumā, kur Viņš dziedināja kāda virsnieka kalpu (skat. Lūkas 7:1–10). Pēcāk mēs uzzinām, ka *nākamajā dienā* (skat. 11. pantu) Glābējs devās uz pilsētu, sauktu par Naini, kurp viņu pavadīja prāvs mācekļu pulks. Šī notikumu secība ir ļoti būtiska. Kapernauma atrodas Galilejas jūras ziemeļu krastā, 183 m zem jūras līmeņa. Naine atrodas aptuveni 48 km uz dienvidrietumiem no Kapernaumas, 213 m virs jūras līmeņa, kas nozīmē, ka uz Naini būtu jādodas kalnup, pa stāvu ceļu. Lai no Kapernaumas nokļūtu Nainē, būtu vajadzīga vismaz viena vai divas dienas. Nesen šo maršrutu mēroja kāda jauneklīga BJU Jeruzālemes centra studentu grupa, kas to veica 10 stundās, ejot pa bruģētu ceļu. Tas nozīmē, ka Jēzum, visdrīzāk, vajadzēja celties ļoti agri vai, iespējams, pat iet visu nakti, lai jau nākamajā dienā pārtvertu bērū procesiju.²

Kad pēc tik apgrūtināta ceļojuma Jēzus beidzot pietuvojās pilsētai, jauneklis, kurš, visdrīzāk, bija divdesmitgadnieks,³ tika nests ārā uz bērū nestuvēm. Lūka stāsta, ka šis jauneklis bija atraitnes vienīgais dēls, un daži pētnieki skaidro šo grieķu tekstā ietvertu norādi, sakot, ka viņai nebija neviena cita pēcnācēja.⁴ Šajā ārkārtīgi lielajā ģimenes traģēdijā viņu pavadīja liels ciemata iedzīvotāju pulks.

Protams, ka dēla nāve būtu traģēdija ikvienam cilvēkam, taču mums ir jāpadomā par to, ko tas nozīmēja šai atraitnei. Kas sociālajā, garīgajā un

finansiālajā ziņā sagaidīja šo bez mantinieka palikušo atraitni senajā Israēlā? Vecās Derības laiku kultūrā tika uzskatīts — ja vīrs nomirst pirms vecumdienu sasniegšanas, tā ir zīme, ka Dievs soda šos ļaudis par kādu grēku. Lidz ar to daži uzskatīja, ka Dievs ir sodījis šo izdzīvojušo atraitni. Rutes grāmatā, Naomijai pārāgri kļūstot par atraitni, viņa raudādama teic: „Tas Kungs ir pret mani un Visuvarenais mani ir izputinājis.” (Skat. Rutes 1:21 Bībeles starptautiskajā standartversijā angļu valodā.)⁵

Atraitni no Naines gaidīja ne vien garīgas un emocionālas ciešanas, bet arī finansiāla pazudināšana, kas varēja nozīmēt pat bada nāvi.⁶ Precētas sievietes finansiālā apgādāšana tika uzticēta vīra ģimenei. Ja viņš nomira, tad gādība par viņu tika deleģēta viņas pirmdzimtajam dēlam. Tagad, kad šis atraitnes pirmdzimtais un vienīgais dēls bija miris, finansiālajam atbalstam bija pienākušas beigas. Ja viņas dēls bija divdesmitgadnieks, viņa, visdrīzāk, bija pusmūža sieviete, kas dzīvoja nelielā, nošķirtā lauku pilsētiņā un tagad bija pilnībā zaudējusi visu garīgo, sociālo un finansiālo atbalstu.

Tieši tanī isajā laika sprīdī, kad ciemata iedzīvotāji jau nesa atraitnes dēlu laukā, lai apbedītu, Jēzus, redzot šo procesiju, „iežēlojās” par viņu (Lūkas 7:13). Patiesībā, Lūka, iespējams, novērtē

to par zemu, pieļaujot savu lielāko kļūdu. Jēzus kaut kādā veidā bija sajutis, ka šī atraitne ir nonākusi pilnīgā izmisumā. Iespējams, viņa bija pārlaidusi nakti, nometusies uz savas kļona grīdas, lūdzot Debesu Tēvu, lai saprastu, kādēļ tā ir noticis. Iespējams, viņa pat atklāti bija vaicājusi, kādēļ Viņš prasa, lai viņa vēl ilgāk dzīvotu uz šīs Zemes. Varētu būt, ka viņu šausmināja gaidāmā vientulība, ar ko viņai nāksies saskarties. Mēs to nezinām. Taču mēs zinām, ka Glābējs izvēlējās nekavējoties pamest Kapernaumu un ceļot visas nakts garumā, lai pārtvertu bērnu procesiju tieši pirms tā brīža, kad ļaudis gulda ķermeni kapā.

Jā, kad Jēzus ieraudzīja šīs sievietes asarām slacīto seju, kura gāja aiz bērnu procesijas, viņš ārkārtīgi iežēlojās par viņu, taču šķiet, ka Viņa iecēlība izrietēja no tā, ko Viņš bija sajutis ilgi pirms brīža, kad vienkārši „gadījuma pēc” pārtvēra šo bērnu svītu. Viņš bija ieradies tieši tajā brīdī, kad viņai tas bija nepieciešams.

Tad Jēzus teica šai atraitnei: „Neraudi!” (13. pants.) Nebaidīdamies aptraipīties, Viņš iejaucās šajā rituālā un „aizskāra

zārku”, un procesijas dalībnieki „apstājās”. Tad Viņš pavēlēja: „Jaunekli, Es tev saku: celies augšā!”

„Un mironis cēlās sēdus un sāka runāt, un [Jēzus] to atdeva viņa mātei.” (14.–15. pants.) Ciemata iedzīvotāju pūli un Jēzus sekotājus gluži dabiski pārņēma bijība, pieredzot, kā viņu visu sēras aizvieto neapšaubāms prieks. Tie visi „slavēja Dievu, sacidami: „Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies, — un: Dievs Savus ļaudis uzlūkojis.” (16. pants). Taču šis brīnums tika īstenots arī tālab, lai glābtu kādu izmisumā nonākušu dvēseli. Jēzus zināja, ka šī sieviete ir nonākusi ļoti bēdīgā stāvoklī, jo tā laika kultūrā uz viņu noskatījās no augšas. Viņas situācija prasīja, lai Viņš nekavējoties pievērstos tai — pat ja Viņam nācās veikt tālu ceļu, lai nonāktu tur tieši istajā brīdī. Viņš zināja par viņas izmisīgajiem apstākļiem, un Viņš ieradās ātri. Prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018) pateica neapšaubāmu patiesību, sakot: „Kādu dienu, atskatoties uz mūsu dzīves šķietamajām nejausībām, mēs sapratīsim, ka, iespējams, tās nemaz nav bijušas nejausības.”⁷

Taču, lai cik pacilājošs būtu šis gadījums, mūsu acīs tam ir jākļūst par kaut ko vairāk, nekā tikai par jauku Bībeles stāstu. Tas nepārprotami apliecina, ka Jēzus zināja par šo trūcīgo, aizmirsto un izmisumā nonākušo atraitni. Sevišķi tādos brīžos, kad mēs jūtamies aizmirsti vai neievēroti, mums ir jāatceras: Jēzus devās palīgā atraitnei tieši tobrīd, kad viņai tas bija izmisīgi nepieciešams, un Viņš ieradīsies arī pie mums. Bez tam, otrs aspekts, ko mēs varam mācīties no mūsu Glābēja piemēra, ir tas, cik būtiski ir pasniegt roku, lai svētītu apkārtejos cilvēkus. Daudzi no jūsu vidus laiku pa laikam ieslīgs mazdūšībā. Ja jūs varētu pastāstīt tiem par „māsu no Naines” un to, ka Tas Kungs nešaubīgi zināja, ka viņa ir ieslīgusi mazdūšībā, pieredzot dziļu personīgo krīzi, tas var radīt krasu pārmaiņu viņu dzīvē. Paturiet prātā prezidenta Spensera V. Kimbala (1895–1985) skaidro

novērojumu: „Dievs mūs pamana, un Viņš par mums gādā. Taču mūsu vajadzības Viņš parasti apmierina ar kāda cita cilvēka palīdzību.”⁸

Man šķiet, ka no visiem Jēzus brīnumiem, ko Viņš paveica, būdams uz Zemes, tikai dažos izpaužas tik maiga iejūtība, kā Viņa kalpošanā atraitnei no Naines. Tas atgādina mums, ka mēs esam Viņam svarīgi un ka Viņš nekad mūs neaizmirsīs. Mēs nedrīkstam to aizmirst. ■

ATSAUCES

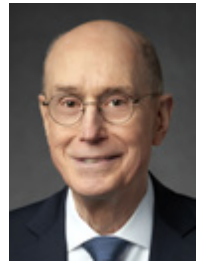
1. Skat. E. Mills, *Census of Palestine 1931: Population of Villages, Towns, and Administrative Areas* (1932), 75.
2. Skat. S. Kent Brown, *The Testimony of Luke* (2015), 364.
3. Skat. Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
4. Skat. Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
5. Jesajas 54:4 Tas Kungs pavēsta atraitnei Israēlai, ka viņai „nenāksies vairs pieminēt savas atraitnes laika [pamestības] negodu” (skat. Bībeles jauno tulkojumu angļu valodā).
6. Skat. Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
7. Thomas S. Monson, in Joseph B. Wirthlin, “Lessons Learned in the Journey of Life,” *Liahona*, May 2001, 38.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.

Lai noskatītos Bībeles video par atraitni no Naines („Widow of Nain”), apmeklējiet vietni lds.org/go/041917.

PAĻAUJIETIES UZ GLĀBĒJA atsvabinošo SPĒKU

**Prezidents
Henrijs B. Airings**
Otrais padomnieks
Augstākajā
prezidijā

Glābēja īstenotā Izpirkšana un Augšāmcelšanās dod Viņam spēku stiprināt mūs mūsu pārbaudījumos vai atsvabināt mūs no tiem.

Tos no mums, kuri ir zaudējuši savus mīļos, var gaidīt skumjš un vientulīgs ceļš — it īpaši tas attiecas uz tiem, kam trūkst zināšanu un liecības par Glābēja, Jēzus Kristus, īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcelšanos. Atsauciet atmiņā divus šaubu māktos mācekļus, kuri devās uz Emavu. Augšāmceltais Kungs tuvojās tiem, vaicājot, kamdēļ viņi ir noskumuši. Lūka sniedz atbildi:

„Un tie Viņam sacīja: „Tas ar Jēzu no Nacaretēs, kas bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visas tautas priekšā,

ka To mūsu augstie priesteri un virsnieki nodevuši pazudināšanai uz nāvi un Viņu situši krustā.

Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs.” (Lūkas 24:19–21.)

Mēs rodam mierinājumu savās zināšanās un liecībā, ka Viņš *bija* Tas, kurš atpestīja Israēlu. Viņš *bija* Tas, kurš „[sarāva] nāves saites” (Mosijas 15:23). Viņš *bija* Tas, kurš uzcēlās kā „pirmais no mirušajiem” (1. korintiešiem 15:20). Viņš *bija* Tas, kurš ļāva īstenoties tempļa derībām, kas uz mūžiem saista mūs ar visiem mīļajiem, kurus mēs uz kādu laiku esam zaudējuši.¹

Šajās Lieldienās es vēlētos dalīties vēstījumā no svētbrīža, kurā es piedalījos pirms dažiem gadiem, runājot par Glābēja atsvabinošo spēku. Tas stiprināja mani, kamēr es gatavojos un uzstājos. Es lūdzu, kaut tas stiprinātu arī jūs, kad jūs par to lasīsiet.

Glābējs izprot mūsu sāras

Kaut arī dažiem dzīve beidzas ātrāk, galu galā tā beidzas ikvienam no mums. Ikviens no mums tiks pārbaudīts, sastopoties ar kāda mīla cilvēka nāvi.

Kādudien es sastapu vīru, kuru nebiju redzējis kopš viņa sievas nāves. Tā bija nejauša

tikšanās patikama atvaļinājuma laikā. Sasveicinoties ar mani, viņš smaidīja. Atceroties par viņa sievas nāvi, es ļoti iejūtīgi izteicu ierastos sveiciena vārdus: „Kā tev iet?”

Smaids pagaisa, viņa acis sariesās asaras, un viņš klusi un ļoti atklāti teica: „Man iet labi. Taču man ir ļoti grūti.”

Tas *ir* ļoti grūti, kā vairums no jums jau zina un kā kādudien sapratis ikviens no mums. Grūtākais šajā pārbaudījumā ir saprast to, kā tikt galā ar bēdām, vientulību un zaudējumu, kas liek justies tā, ir kā mēs būtu zaudējuši daļu no sevis. Sēras var ievilkties, izraisot hroniskas sāpes. Un dažkārt mēs varam pat dusmoties

Glābējs būtu varējis iepazīt mūsu sēras

caur Gara iedvesmu, taču tā vietā

Viņš izvēlējās iepazīst tās caur

Savu personīgo pieredzi.

par to, ka mums ir nodarīta netaisnība.

Glābēja istenotā Izpirkšana un Augšāmcelšanās dod Viņam spēku atsvabināt mūs no šiem pārbaudījumiem. Caur Savu pieredzi Viņš ir iepazinis visas mūsu sēras. Viņš būtu varējis tās iepazīt caur Gara iedvesmu, taču tā vietā Viņš izvēlējās iepazīt tās caur Savu personīgo pieredzi. Stāsts vēsta:

„Un lūk, Viņš piedzims Marijai Jeruzālemē, kas ir mūsu sentēvu zeme, viņa, būdama jauna, daļgs un izraudzīts trauks, kas tiks apēnota un kļūs grūta ar Svētā Gara spēku, un dzemdēs dēlu, jā, patiesi Dieva Dēlu.

Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un Viņš uzņemsies nāvi, lai Viņš varētu atrast nāves saites, kas saista Viņa ļaudis; un Viņš uzņemsies viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību miesā, lai Viņš varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.” (Almas 7:10–12.)

Jums apkārt būs labi cilvēki, kuri centīsies izprast jūsu sēras par mīļa cilvēka zaudējumu. Var gadīties, ka arī viņi paši sēros. Glābējs ne vien izprot un izjūt sēru būtību, bet arī izjūt *jūsu* personīgās sēras, ko jūtat tikai jūs. Un Viņš jūs pazīst visā pilnībā. Viņš zina jūsu sirdi.

Ieaiciniet Svēto Garu

Glābējs zina, kas no tā visa, ko jūs varētu pasākt, dos jums vislielāko labumu, ja vien jūs ieaicināsiet Svēto Garu, lai Tas jūs mierinātu un svētītu. Viņš zina, ar ko jums vislabāk sākt. Dažkārt jums būs jālūdz. Dažkārt jums būs jāmierina kāds cits. Es zinu par kādu slimības novārdzinātu atraitni, kura tika iedvesmota apciemot kādu citu atraitni. Lai gan manis tur nebija, esmu pārliecināts, ka Tas Kungs iedvesmoja šo uzticīgo mācekli palīdzēt kādai citai, lai tādējādi Viņš varētu palīdzēt viņām abām.

Pastāv daudz veidu, kā Glābējs var palīdzēt tiem, kurus mēs sēras, atsaucoties katra individuālajām vajadzībām. Un jūs varat nešaubīties par to, ka Viņš to var un ka Viņš darīs to tādā veidā, kas būs vislabākais gan tiem, kuri sēro, gan viņu līdzcilvēkiem. Viens no nemainīgajiem mierinājuma aspektiem ir tāds, ka Dievs atsvabina cilvēkus no sērām tad, kad tie sajūt Viņa priekšā bērna pazemību. Vienu no šiem lieliskajiem uzticīgās pazemības piemēriem mēs varam gūt no Ījaba dzīves (skat. Ījaba 1:20–22). Vēl viens no nemainīgajiem mierinājuma aspektiem, kas īstenojās arī Ījaba dzīvē, ir nezūdoša ticība Glābēja Augšāmcelšanās spēkam (skat. Ījaba 19:26).

Mēs visi tiksim augšāmcelti, ieskaitot jūsu mīļos, kuri ir miruši. Satikšanās ar viņiem nebūs ēteriska, mēs tiksimies ķermenī, kas nekad vairs nemirs, nenovecos un nekļūs nespēcīgs.

Parādoties Saviem sērojošajiem apustuļiem pēc Augšāmcelšanās, Glābējs mierināja ne vien viņus, bet arī visus mūs, kam kādudien nāksies sērot. Viņš nomierināja tos un mūs, sakot:

„Miers ar jums! . . .

Redziet Manas rokas un Manas kājas! Es pats tas esmu. Aptaustait Mani un apskatai; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.” (Lūkas 24:36, 39.)

Tas Kungs var iedvesmot mūs tiekties pēc spēka, kas atsvabinās mūs no sērām tādā veidā, kas vislabāk atbilst mūsu vajadzībām. Mēs varam izvēlēties kalpot citiem Tā Kunga uzdevumā. Mēs varam liecināt par Glābēju, Viņa evaņģēliju, Viņa Baznīcas atjaunošanu un Viņa Augšāmcelšanos. Mēs varam ievērot Viņa baušļus.

Visas šīs izvēles icaicina Svēto Garu. Tieši Svētais Gars var mūs mierināt atbilstoši katra vajadzībām. Un, pateicoties Gara iedvesmai, mēs varam iegūt liecību par Augšāmcelšanos un skaidru skatījumu uz gaidāmo, godības pilno atkalsatikšanos. Es sajutu šo mierinājumu, nolūkojoties uz kādas tuvinieces kapakmeni — kādas tuvinieces, kuru, kā man zināms, es kādudien atkal varēšu apskaut. Zināšanas par to ne vien atsvabināja mani no sērām, bet arī piepildīja ar priekpilnām gaidām.

Ja šī mazā meitenīte būtu nodzīvojusi līdz brieduma gadiem, viņai būtu bijusi nepieciešama atsvabināšana cita veida pārbaudījumos. Viņai nāktos tikt pārbaudītai, lai apliecinātu savu uzticību Dievam caur fiziskajiem un garīgajiem izaicinājumiem, kas piemeklē ikvienu no mums. Kaut arī ķermenis ir lielisks veidojums, tā funkciju saglabāšana ir izaicinājums, kas izvērsas pārbaudījumā mums visiem. Ikvienam ir jāstāpjas ar grūtībām — slimojot un novecojot.

„Pazemībā dienas vadi”

Spēks, kas atsvabina mūs mūsu pārbaudījumos, tik tiešām darbojas. Tas darbojas tāpat kā atsvabināšana pārbaudījumos, ko mēs pieredzam, saskaroties ar mīla cilvēka nāvi. Tā kā atsvabināšana ne vienmēr nozīmē mīlotā cilvēka dzīvības saudzēšanu, arī atsvabināšana no citiem pārbaudījumiem ne vienmēr nozīmē to pagaišanu. Tas Kungs var nesniegt mums atvieglojumu, kamēr mēs nebūsim ieguvuši ticību, lai veiktu

*Jūs varat nešaubīties
par to, ka Glābējs to var
un ka Viņš darīs to tādā
veidā, kas būs vislabākais
gan tiem, kuri sēro, gan
viņu līdzcīvēkiem.*

tādas izvēles, kas iedarbina mūsu dzīvē Izpirkšanas spēku. Viņš to neprasa aiz vienaldzības, bet gan aiz mīlestības pret mums.

Tā Kunga atsvabinošā spēka iemantošanas vadlīnijas dzīves grūtību pārvarēšanai tika dotas Tomasam B. Maršam, kurš savulaik bija Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents. Viņš pieredzēja smagus pārbaudījumus, un Tas Kungs zināja, ka viņam nāksies sastapties ar vēl daudziem citiem. Viņam tika dots šis padoms, ko es esmu pieņēmis savā dzīvē un piedāvāju arī jums:

„Esi pazemīgs; un Tas Kungs, tavs Dievs, vedīs tevi aiz rokas un dos tev atbildes uz tavām lūgšanām.” (Mācības un Derību 112:10.)

Tas Kungs allaž vēlas vedināt mūs pie atsvabināšanas caur kļūšanu arvien taisnīgākiem. Tas prasa grēku nožēlu. Un tas prasa pazemību. Lidz ar to ceļš uz atsvabināšanu allaž prasa pazemību, lai Tas Kungs varētu vest mūs pie rokas turp, kurp Viņš caur mūsu likstām vēlas mūs aizvest, iesvētot mūs.

Pārbaudījumi var radīt aizvainojumu un laupīt drosmi. Pazemība, kas mums visiem jāiegūst, lai Tas Kungs varētu vadīt mūs aiz rokas, ir rodama ticībā. Tā izriet no ticības tam, ka Dievs tik tiešām dzīvo, ka Viņš mūs mīl un ka tas, ko Viņš mums vēl, lai cik tas būtu grūti, allaž ir pats labākais.

Glābējs parādīja mums šo pazemību. Jūs esat lasījuši, kā Viņš lūdza Ģetzemenes dārzā, mūsu visu labā izciezdams pārbaudījumu, ko mēs nespējam izprast, ko mēs nespētu pārciest un ko man nav pa spēkam aprakstīt. Atsauciet atmiņā Viņa lūgšanu: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!” (Lūkas 22:42.)

Viņš pazina Savu Debesu Tēvu, dižo Elohimu, un paļāvās uz Viņu. Viņš zināja, ka Viņa Tēvs ir visuvarens un bezgalīgi laipns. Mīļotais Dēls lūdza pazemīgiem vārdiem, kas līdzinās maza bērna teiktajam, lūdzot pēc atsvabinošā spēka palīdzības.

Sakopojiet drosmi un rodiet mierinājumu

Tēvs neatsvabināja Savu Dēlu, atbrīvojot To no pārbaudījuma. Viņš neizdarīja to, domājot par mums, un Viņš ļāva, lai Glābējs pabeidz misiju, ko bija ieradies īstenot. Tomēr mēs allaž varam smelties drosmi un gūt mierinājumu, atceroties par to palīdzību, ko Tēvs Viņam sniedza:

„Bet eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja.

Bet, nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi.

Un Viņš, no lūgšanas cēlies, nāca pie Saviem mācekļiem un tos atrada aizmigušus aiz skumjām.

Un Viņš tiem sacīja: „Ko jūs guļat? Celieties un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā!” (Lūkas 22:43–46.)

Glābējs lūdza pēc atsvabināšanas. Viņam netika ļauts izvairīties no Sava pārbaudījuma, taču Viņam tika sniegts pietiekami liels mierinājums, lai to godības pilns pārvarētu.

Tas, ko Viņš pavēlēja Saviem mācekļiem, kuri arī tobrīd tika pārbaudīti, kalpo par norādījumu mums visiem. Mēs varam apņemties tam sekot. Mēs

Jēzus Kristus samaksāja izpirkumu par mūsu visu grēkiem un visu Debesu Tēva bērnu grēkiem, lai mēs varētu tikt atsvabināti no nāves un grēka.

varam apņemties celties un lūgt ar varenu ticību un pazemību. Un mēs varam sekot pavēlei, par ko tiek piebilsts Marka grāmatā: „Celieties, ejam!” (Marka 14:42.)

Tas kalpo par ieteikumu tam, kā pārvarēt fiziskos un garīgos dzīves pārbaudījumus. Kad jūs būsiet paveikuši visu, ko varat paši saviem spēkiem, jums būs nepieciešama Dieva palīdzība. Tādēļ celieties un ejiet, un iegūstiet Viņa palīdzību, cik ātri vien iespējams, lūdzot atpestīšanu, negaidīdami, līdz iestāsies krīze.

Es svētīnīgi liecinu, ka Dievs Tēvs dzīvo un mīl mūs. Es to zinu. Viņa laimes iecere ir nevainojama, un tā ir laimes iecere. Jēzus Kristus Augšāmcelās, un arī mēs tiksīm augšāmcelti. Viņš cieta, lai spētu palīdzēt mums visos mūsu pārbaudījumos. Viņš samaksāja izpirkumu par mūsu visu grēkiem un visu Debesu Tēva bērnu grēkiem, lai mēs varētu tikt atsvabināti no nāves un grēka.

Es zinu, ka Jēzus Kristus Baznīcā Svētais Gars var apmeklēt mūs, lai mierinātu un attīrītu, kamēr mēs sekojam Skolotājam. Kaut jūs saņemtu Viņa mierinājumu un palīdzību brīžos, kad tas ir nepieciešams, cauri visiem savas dzīves pārbaudījumiem un grūtībām! ■

No 2008. gada 15. janvāra Brigama Janga universitātes svētbrīža uzrunas „The Power of Deliverance” (Atsvabinošais spēks).

ATSAUCE

1. Skat. „Ved, maigā Gaisma!”, *Garīgās dziesmas*, nr. 49.

FRAGMENTS NO GLEZINAS ĢEZĒMĀNE, D.Ž. KĒRKIS RIČĀRDS, OLĪVKOKA ZĀRU ATTELI NO GETTY IMAGES

Svētā dārza pavēnī

Dziļdomīgi ♩ = 60-68

Vārdi un mūzika: Tammy Simister Robinson

1. Svē - tā dār - za pa - vē - nī Ma - ni, Glā - bēj, iz - pir - ki.
2. Ska - tu mie - su šaus - tī - to, Lab - prā - tī - gi dā - vā - to.
3. Kau - su lū - pām pie - lik - to God - bi - jū - gi iz - dze - rot,

Ģet - ze - ma - nē žē - lī - gi Tu par ma - ni aiz - lū - dzi,
Kaut par vi - siem iz - cie - ti, Tu par ma - ni no - mi - ri,
Lie - ci - nu par u - pu - ri, Ko par ma - ni pie - ne - si,

Tu par ma - ni aiz - lū - dzi. Pie - ņem sir - di sa - lauz - to,
Tu par ma - ni no - mi - ri. Pie - ņem sir - di sa - lauz - to,
Ko par ma - ni pie - ne - si. Pie - ņem sir - di sa - lauz - to,

Mū - su gri - bai sa - plūs - tot! Ģet - ze - ma - nē žē - lī - gi
Mū - su gri - bai sa - plūs - tot! Kaut par vi - siem iz - cie - ti,
Mū - su gri - bai sa - plūs - tot! Kaut Tu vai - rāk ne - cies - tu,

Tu par ma - ni aiz - lū - dzi, Tu par ma - ni aiz - lū - dzi.
Tu par ma - ni no - mi - ri, Tu par ma - ni no - mi - ri.
Glā - bēj, Tev es dzī - vo - šu, Glā - bēj, Tev es dzī - vo - šu!

© 2003 by Tammy Simister Robinson. Visas tiesības saglabātas.

Šo dziesmu drīkst pavairot un izmantot Baznīcā vai mājās nekomerciālos nolūkos.

Šim norādījumam ir jābūt iekļautam katrā eksemplārā.

2019. gada aprīlis

25

Braijens K. Eštons

Otrais padomnieks Svētdienas
skolas vispārējā prezidijā

Trīs mācības par mīlestību, prieku un mieru

Sekošana šiem trim soļiem var lielā mērā mainīt jūsu dzīvi un palīdzēt jums baudīt Gara augļus.

Studējot koledža, es daudz domāju par savu nākotni. Kad šī nākotne pienāca (domājot par dzīvi pēc koledžas), es apguvu trīs izšķirošas mācības, kas ir lielā mērā mainījušas manu dzīvi. Es vēlos dalīties ar jums šajās mācībās, cerot, ka to apgūšana jums neprasis tik ilgu laiku kā man. Tās var palīdzēt jums daudz lielākā mērā priecāties par savu dzīvi, lai galu galā iemantotu paaugstināšanu pie sava Debesu Tēva.

1. Ticieties pēc laimes, miera un Svētā Gara

Es satiku savu sievu Melindu otrajā koledžas kursā — aptuveni sešus mēnešus pēc atgriešanās no savas misijas. Es uzreiz sapratu, ka vēlos precēties tieši ar Melindu. Taču Melindas pieredze bija atšķirīga. Tikai pēc pieciem gadiem viņa beidzot saņēma atbildi, ka nebūtu slikti ar mani apprecēties.

*Ja jūs darīsiet
nelielās lietišas
un paļausieties uz
Jēzus Kristus
upuri, jūs
varēsiet iemantot*

*mīlestību,
prieku un mieru,
neatkarīgi
no saviem
apstākļiem.*

Šo piecu gadu laikā es sastapos ar vienu no savas dzīves grūtākajiem pārbaudījumiem. Es zināju, ka man vajag precēties, un Gars mudināja mani virzīties uz priekšu, taču šķita, ka es nespēju īstenot šo mērķi.

Pēc skolas absolvēšanas Melinda nolēma doties misijā — es esmu pārliecināts, daļēji tādēļ, lai tiktu projām no manis. Kamēr viņa kalpoja misijā, bija brīži, kad es jutos tik tiešām nožēlojami, jo pievērsos tam, kā man trūka. Tomēr es ik dienu studēju Svēto Rakstus un lūdzu, kalpoju Baznīcā un centos darīt to, kas icaicina manā dzīvē Svēto Garu.

Kādā agrā un ļoti aukstā svētdienas rītā Mīneapolisā, Minesotas štatā, ASV, braucot uz Baznīcas sanākumi, es nodomāju: „Man šobrīd vajadzētu justies patiesi nožēlojami. Nekas nenoņem tā, kā es to vēlētos. Tomēr es nejutos nožēlojami. Es jutos neticami laimīgs!”

Kā gan es varēju justies laimīgs, ejot caur tam, kas manā gadījumā bija izvērties par tik smagu pārbaudījumu?

Atbilde uz to ir rodama Galatiešiem 5:22–23: „Gara auglis ir mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.”

Tā kā es dariju to, kas manā dzīvē icaicināja Svēto Garu, es varēju sajūst Dieva mīlestību. Es sajutu prieku un mieru. Es varēju ilgstoši ciest un tomēr būt laimīgs.

Mīlestība, prieks un miers mūsu dzīvē, mūsu ģimenē un mūsu laulībā nav iemantojams,

pateicoties lielai mājai, labām mašīnām, jaunākajam apģērbam, veiksmīgai karjerai vai jebkurām citām lietām, kas, pēc pasaules ieskatiem, dāvā laimi. Patiesībā, tā kā mīlestības, prieka un miera izjūta nāk no Gara, to sajušana nebūt nav atkarīga no mūsu laicīgajiem apstākļiem.

Lūdzu, saprotiet — es negribu teikt, ka mēs allaž būsim laimīgi vai ka mūsu laicīgie apstākļi nekad neietekmēs to, cik laimīgi mēs jutamies. Patiesībā jau, ja vien mēs

neizbaudīsim rūgtus brīžus, mēs nevarēsim zināt, kas ir salds (skat. Mācības un Derību 29:39; skat. arī Mozus gr. 6:55).

Dažkārt mums ir nepieciešamas grūtības. Bez tam, arī dažas fiziskās un emocionālās problēmas var izraisīt lielas ciešanas, kuru dēļ mums var būt ļoti grūti sajūst Garu. Taču, ja vien mēs savā dzīvē tiecamies pēc Gara klātbūtnes un paļaujamies uz Dievu, vispārīgi ņemot, mēs varam būt laimīgi.

Es pats, pēc savas personīgās pieredzes, liecinu, ka tā ir taisnība. Kopš tā, ko es pieredzēju, kamēr Melinda kalpoja misijā, es esmu ievērojis — ja es daru to, kas icaicina manā dzīvē Svēto Garu, ieskaitot izvēli ticēt tam un pieņemt to, ka viss nokārtosies, kā to būs iecerējis Dievs, es parasti jutos laimīgs (skat. Ījaba 3:2).¹

2. Neuzķerieties uz viltojumiem

Sātans piedāvā viltotas alternatīvas visam, ko dara Dievs, cenšoties mūs samulsināt un maldināt. Par spīti Sātana centieniem pārliecināt mūs par pretējo, Glābējs māca mums, ka „nelabs koks [nevar] nest labus augļus” (3. Nefija 14:18). Tā kā Sātans ir sagandēts koks, viņš nevar dāvāt mums tādas jūtas kā mīlestību, prieku, mieru, pacietību, laipnību, labprātību, uzticamību, lēnprātību un atturību (skat. Galatiešiem 5:22–23). Tā vietā Sātans vēlas padarīt mūs nelaimīgus (skat. 2. Nefija 2:27).

Sātans

piedāvā viltotas

alternatīvas

visam, ko dara

Dievs, cenšoties

mūs samulsināt

un maldināt.

Glābējs māca

mums, ka „nelabs

koks [nevar] nest

labus augļus”

(3. Nefija 14:18).

Ko tad Sātans dara? Viņš cenšas mūs maldināt.

Kāda no manām draudzenēm, kāda no izredzētajām, tika maldināta. Mana draudzene kalpoja misijā, būdama izcila misionāre. Atgriežoties mājās no savas misijas, viņa bija nodomājusi turpināt visas tās nelielās lietišķas, kas bija iesaicinājušas viņas dzīvē Svēto Garu un stiprinājušas viņu misijas laikā. Un kādu laiku viņa to darija.

Tāču viņa redzēja, kā viņas draugi, no kuriem daudzi bija atgriezušies misionāri un kas katru svētdienu apmeklēja baznīcu, pēc baznīcas dzīvo tā, kā tas tiek darīts pasaulē. Šķita, ka viņi jūtas laimīgi. Viņiem bija „jautras” nodarbes. Un neizskatījās, ka viņu dzīvesveids prasītu tik lielus pūliņus, kā viņējais.

Viņa lēni pārtrauca darīt tās nelielās lietišķas, pateicoties kurām viņa bija uzturējusi savu garīgo spēku misijas laikā. Kaut arī viņai vēl joprojām bija liecība, viņa man teica, ka esot nospriedusi: „Ja vien es apmeklēju savas baznīcas sanāksmes, man ir labi — es esmu uz pareizā ceļa.” Tomēr, kā viņa teica: „Garīgajā ziņā es esmu neaktīva.”² Dzīvojot tā, kā tas tiek darīts pasaulē, viena slikta izvēle noveda pie nākamās, un viņa drīz vien palika stāvokli.

Beigu beigās pienāca viņas netaisnīgo izvēļu sekas. Viņa nebija laimīga, un viņa to zināja. Par laimi, mana draudzene atskārta, ka ir tikusi maldināta, un nožēloja grēkus.

Viņas stāsts parāda, ka pat labākie no mums var tikt maldināti. Turklāt, viņas stāsts norāda arī uz to, ka mēs nedrīkstam zaudēt modribu, lai netiktu maldināti. Tas ir panākams, darot tās nelielās lietišķas, kas iesaicina mūsu dzīvē Svēto Garu.

Es ar prieku varu pavēstīt, ka šobrīd mana draudzene ir laimīga un cenšas ievērot baušļus, esot gan fiziski, gan garīgi aktīva evaņģēlijā.

Sātans maldina mūs visdažādākajos veidos. Es pieminēju tikai dažus no tiem.

Sātans cenšas mūs pārliecināt par to, lai mēs pirmajā vietā liktu laicīgās, nevis garīgās lietas. Mēs varam noteikt, vai mūsu prioritātes nav novirzījušās, pievērsot uzmanību tam, cik bieži mēs sakām: „Es vienkārši šobrīd esmu pārāk aizņemts vai pārāk noguris, lai _____.” Aizpildiet tukšo vietu ar vārdiem: dotos uz templi, kalpotu norīkojumā, studētu un gremdētos pārdomās par Svētajiem Rakstiem, pildītu savu aicinājumu vai pat lūgtu Dievu.

Viens no iemesliem, kādēļ mēs jūtamies tik aizņemti, ir tāds, ka Sātans ļoti nopūlas, lai pievērstu mūsu uzmanību laika kavēkļiem. Viņš izmanto mūsu rokās esošo viedtālruni, radio mūsu mašīnā, televīziju mūsu mājās un neskaitāmas citas lietas, lai teju pastāvīgi saistītu mūsu uzmanību. Tādējādi mēs jūtamies aizņemti, nekā esam patiesībā.

Pievērsot uzmanību šiem laika kavēkļiem, mēs arī arvien retāk gremdējamies pārdomās. Sātans cenšas novērst mūsu uzmanību, jo viņš zina, ka gremdēšanās pārdomās, it īpaši par Svētajiem Rakstiem, vedina pie dziļākas pievēršanās un atklāsmes.

Sātans cenšas mūs maldināt arī, izplatot ideju par to, ka mūsu rīcībai ir lielāka nozīme nekā mūsu motivācijai. Ja mums trūkst pienācīgas motivācijas, lai darītu garīgas lietas, mēs nespējam izbaudīt evaņģēlija dāvāto prieku. Līdz ar to baušļu ievērošana sāk lidzināties vergošanai, un Sātans zina — ja viņš izraisīs mūsos šādas izjūtas, mēs, visdrīzāk, pārstāsim darīt to, ko mums, kā zināms, vajadzētu.

Vēl Sātans maldina mūs, vedinot uzskatīt, ka prieks un laime ir iemantojama, dzīvojot viegli vai gluži vienkārši vienmēr jautri pavadot laiku. Tā

nav. Patiesībā, ja mums nav nekādu šķēršļu, ko pārvarēt, nav arī nekāda prieka un laimes (skat. 2. Nefija 2:11, 23).

Kā pēdējo no Sātana maldiem es pieminēju to, ka viņš cenšas pārliecināt mūs, ka ļaundarībā ar tās laicīgajām izpriecām ir meklējama patiesa laime. Sātans zina, ka vismaz uz kādu brīdi noteiktas jūtas vai emocijas (1) var likt mums domāt, ka mēs sajūtam Gara augļus, (2) maskēt mūsu vēlmi pēc šiem augļiem vai (3) šķīst kā pieņemama alternatīva.

Sātans, piemēram, var kārdināt mūs mīlestības vietā tiekties pēc kaislibām. Ilgstoša prieka vietā viņš var valdzināt mūs ar aizraušanos. Viņš cenšas pievērst mūsu uzmanību laika kavēkļiem, tā vietā, lai dāvātu mieru. Viņš vēlas, lai mēs būtu paštaisni, aizrautīgi un politikorekti — tā vietā, lai būtu nesavtīgi, īstenotu pastāvīgu paklausību un pievērstos pienācīgiem garīgajiem mērķiem. Viņa kārdinājumi var samulsināt mūs, un šis mulsums, savukārt, var vedināt mūs pie uzskata, ka baušļu pārkāpšana nesis laimi.

3. Dariet nelielās lietiņas

Parasti tieši nelielās lietiņas icaicina mūsu dzīvē. Garu, pasargā mūs no maldiem un beigu beigās palīdz mums iegūt spēku, lai ievērotu baušļus un iemantotu mūžīgo dzīvi. Glābējs mācīja šo principu Baznīcas elderiem Kērtlandē, Ohaio, sakot: „Tādēļ nepieķūstiet, labu darīdami, jo jūs ieliekat liela darba pamatu. Un no mazām lietām rodas tas, kas ir liels.” (Mācības un Derību 64:33.)

Kādēļ šīm nelielajām lietiņām ir tik liela nozīme? Nākamajā pantā Glābējs paskaidro, ka „Tas Kungs pieprasa sirdi un labu gribu” (Mācības un Derību 64:34). Kādēļ Glābējs sasaistīja nelielo

lietiņu darišanu ar sirdi un labu gribu? Tādēļ ka, pastāvīgi darot nelielās lietišas, mēs pievēršam savas sirdis un domas Dievam, kurš mūs šķīsta un iesvēta (skat. Helamana 3:35).

Ši šķīstīšana un iesvētīšana maina mūsu iedabu tā, ka mēs maz pamazītēm kļūstam arvien līdzīgāki Glābējam. Tas palīdz mums daudz atsaucīgāk uzvert Svētā Gara pamudinājumus, un tādējādi mūs ir daudz grūtāk maldināt.

Kad es mācījos pēdējā vidusskolas klasē, mans tētis pasniedza man semināru mūsu mājās. Tā kā togad mūsu tēma bija Mormona Grāmata, mans tētis nolēma, ka mēs varētu lasīt to kopā — pantu pa pantam —, apspriežot to, ko esam mācījušies. Kad mēs lasījām, mans tētis uzdeva jautājumus, kas lika man aizdomāties par lasīto, un viņš izskaidroja to, ko es nespēju saprast. Es vēl joprojām atceros, kā, mācoties par Glābēju, es sajutu, ka Viņš tik tiešām ir apciemojis nefijiešus un ka, pateicoties Viņa istenotajai Izpirkšanai, mani grēki tik tiešām var tikt piedoti.

Es uzskatu, ka šo kopīgo nodarbību laikā ar tēti tika ielikti mani Svēto Rakstu studēšanas pamati. Kad mēs lasījām, es kaut ko sajutu. Un varbūt vēl svarīgāk bija tas, kā mainījās manas vēlmes, motivācija un rīcība. Es vēlējos kļūt labāks. Es sāku saprast, kurās jomās esmu ticis maldināts. Es biežāk nožēloju grēkus. Koledžas pirmā kursa beigās es jau lasīju Svētos Rakstus katru dienu.

Ap to laiku prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994) lūdza, lai Baznīcas locekļi katru dienu lasa Mormona Grāmatu un piemēro apgūto savā dzīvē.³ Tā nu, papildus visai citai lasāmvielai, es regulāri lasīju kaut vai nelielu fragmentu no Mormona Grāmatas.

*Es apsolu —
ja jūs ik dienu
ar baudu
studēsiet
Svētos Rakstus,
it īpaši
Mormona
Grāmatu, jūs
ieaicināsiet
savā dzīvē
Svēto Garu.*

Savā misijā es iemācījos patiesi studēt un izbaudīt Svēto Rakstu studēšanu. Lasot, es ne vien sajutu Svēto Garu, bet arī sāku izjust prieku, meklējot Svētajos Rakstos risinājumus savām personīgajām un savu klausītāju problēmām.

Pēc misijas es turpināju ik dienu baudīt Svēto Rakstu lasīšanu. Tā kā šī nodarbe ieaicināja manā dzīvē Svēto Garu, es saņēmu norādījumus, kas palīdzēja man daudz lietderīgāk izmantot savu laiku. Tādējādi es varēju labāk mācīties un vēlāk arī labāk strādāt. Man kļuva vieglāk pieņemt labus lēmumus. Es daudz vairāk lūdzu un daudz citīgāk pildīju savus aicinājumus. Kaut arī dienišķā Svēto Rakstu baudišana neatrisināja visas manas problēmas, dzīvot kļuva vieglāk.

2005. gada augustā prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) nāca klajā ar aicinājumu — izlasīt vai pārļasīt Mormona Grāmatu līdz dotā gada beigām.⁴ Tā kā es jau katru dienu biju lasījis Mormona Grāmatu, es tobrīd biju ticis līdz Etera vai Moronija grāmatai. Līdz ar to, pēc vienas vai pāris nedēļām pabeidzot tās lasīšanu, es secināju, ka esmu izpildījis prezidenta Hinklija aicinājumu.

Taču tad mūsu ģimeni apciemoja kāds uzticīgs mājskolotājs. Viņš pavaicāja, kā man sokas ar prezidenta Hinklija aicinājumu.

Es pateicu, ka man ir paveicies, jo esmu sācis lasīt Mormona Grāmatu vēl pirms prezidenta Hinklija aicinājuma. Tad es ar zināmu paštaisnuma devu paziņoju, ka esmu izpildījis šo uzdevumu.

Par laimi, manam mājskolotājam bija cits skatījums. Viņš mani maigi palabojā, un Gars pačukstēja man, ka manam mājskolotājam ir taisnība.

Turpmāk man nācās katru dienu lasīt pa divām nodaļām, lai līdz gada beigām pabeigtu

grāmatu vēl vienreiz. Lasot Mormona Grāmatu daudz intensīvāk, es pamanīju, kā manā dzīvē ieplūst vēl lielāks spēks. Es biju priecīgāks. Es visu sapratu daudz skaidrāk. Es pat vēl biežāk noželoju grēkus. Es vēlējos kalpot citiem un glābt viņus. Es daudz mazākā mērā pakļāvos Sātana maldiem un kārdinājumiem. Es vēl vairāk iemīlēju Glābēju.

Tā gada novembrī mani aicināja par mūsu biskapijas vadītāju. Prezidenta Hinklija dotā uzdevuma pabeigšana sagatavoja mani šim aicinājumam. Kopš tā laika es esmu ievērojis — jo aizņemtāks es kļūstu vai nu darbā, vai Baznīcā, jo vairāk man ir nepieciešams studēt Svētos Rakstus, it īpaši Mormona Grāmatu.

Ari jūs varat iemantot savā dzīvē tās pašas svētības un spēku, ja vien jūs ik dienu baidīsiet Svēto Rakstu studēšanu. Es apsolu — ja jūs ik dienu ar baudu studēsiet Svētos Rakstus, it īpaši Mormona Grāmatu, jūs ieaicināsiet savā dzīvē Svēto Garu un gluži dabiski katru dienu lūgsiet, biežāk nožēlosiet grēkus un jums būs vieglāk ik nedēļu apmeklēt Baznīcu un pieņemt Svēto Vakarēdienu.

Es liecinu — ja jūs darīsiet šīs nelielās lietišas un paļausieties uz To Kungu, jūs varēsiet iemantot mīlestību, prieku, mieru un laimi, neatkarīgi no saviem apstākļiem. Es liecinu arī par to, ka šādu iespēju mums ir pavēris Jēzus Kristus upuris. Viss, kas ir labs, ir iemantojams, pateicoties Viņam (skat. Moronija 7:22, 24). ■

No 2017. gada 5. decembra Brigama Janga universitātes svētbrīža uzrunas „Happiness, Deceit, and Small Things” (Laipe, maldi un nelielās lietišas).

ATSAUCES

1. Ja mēs esam nelokāmi savā ticībā Kristum, mēs varam baudīt Dieva mīlestību, neatkarīgi no tā, kādi ir mūsu apstākļi.
2. Autora intervijas piezīmes un transkripcija.
3. Skat. Ezra Taft Benson, “A Sacred

- Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 77–78; skat. arī “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 4–7.
4. Skat. Gordon B. Hinckley, “First Presidency Message: A Testimony Vibrant and True,” *Ensign*, Aug. 2005, 2–6.

Mūs nespēja apstādināt pat viesuļvētra

Driz pēc atgriešanās no savas misijas es tiku ielūgta uz kādu balli. Balles laikā es pazaudēju savu telefonu, un kāds jauniešs piedāvāja palīdzēt man to atrast. Aprunājoties mēs atklājām, ka abi tikko kā esam atgriezušies no misijas un mums ir daudz kopīgu ideju un mērķu.

Mūsu attiecības ar laiku kļuva arvien tuvākas, un mēs saderinājāmies. Mēs sapņojām par laulāšanos Vašingtonas pilsētas templī pirms 2018. gada marta, kad to bija plānots slēgt rekonstrukcijas veikšanai. Taču pēc šī lēmuma pieņemšanas mēs tikām pārbaudīti. Pirmkārt, es pazaudēju darbu un man vairs nebija iespējas iekrāt naudu mūsu braucienam uz templi. Otrkārt, bija gaidāms, ka tieši pirms mūsu kāzu dienas Puertoriko skars viesuļvētra.

Kad mūsu skaisto salu skāra viesuļvētra Marija, tā tika izpostīta. Veikali tika slēgti. Mums pazuda elektrība,

ūdens, pārtika un mums bija grūti sagādāt arī citas nepieciešamās lietas. Mēs zaudējām visu, ko bijām plānojuši izmantot savās kāzu svinībās. Mums nācās atcelt svinības, un izskatījās, ka mums nāksies atcelt arī mūsu kāzas. Ceļošanas iespējas uz un no Puertoriko bija ļoti ierobežotas, un neviens nezināja, cik ilgi tas vilksies. Es ieslīgu mazdūšībā, un mani pārņēma šaubas un apjukums.

Kādu vakaru mēs ar ligavaini apspriedām savu situāciju. Attiecībā uz braucienvaldija neskaidrība, un mums nebija ne svinību apģērba, ne laulību apģērba, taču Gars apliecināja, ka mums ir jāpaļaujas uz To Kungu. Svarīgākais bija tas, lai mēs tiktu saistīti templī. Mēs lūdzām pēc Debesu Tēva palīdzības.

Kad Puertoriko tika atsākti lidojumi, mums nācās pārplānot savu lidojumu grafiku un ieplānot citu saistīšanas dienu. Lai gan pēc viesuļvētras mums

nedēļām ilgi nebija nekādu saziņas līdzekļu, kādas draudzenes mobilais telefons tomēr darbojās. Viņa ļāva mums to izmantot, lai sazinātos ar templi. Mēs varējām visu pārkārtot tā, lai tomēr varētu tikt saistīti! Dažas nedēļas pirms mūsu ceļojuma mūsu ģimenes locekļi un draugi ziedoja mums apavus un apģērbus un palīdzēja iegūt daudzas kāzām nepieciešamās lietas.

Kad mēs beidzot iegājām templī, mēs atstājām aiz muguras visas savas raizes. Mēs sadevāmies rokās, lai kopīgi uzsāktu savu turpmāko dzīves ceļu. Es tik tiešām varu teikt, ka sajutu, kā Tā Kunga roka vada mūs un apliecina mums, ka tik ilgi, kamēr mēs paļaujamies uz Viņu, viss būs kārtībā. Tagad mēs esam tikuši svētīti ar skaistu dēliņu, un mēs esam kļuvuši par ģimeni, kas ir saistīta uz visu mūžību. ■

Koraima Santjago Dehesus, Sanhuana, Puertoriko

Pēc viesuļvētras Marija izskatījās, ka mums nāksies atcelt mūsu kāzas.

„Tāda ir dzīve!”

Kādā ziemas vakarā es vēl pārrados Kmājās pēc vairākām intervijām, ko biju noturējis savā biskapa aicinājumā. Es biju pārguris. Darbs jau nedēļām ilgi bija radījis stresu, un pienākumi ģimenē un Baznīcā lika man nopulēties pāri saviem spēkiem.

Tovakar man vēl nācās remontēt savu automašīnu, lai nākamajā rītā varētu tikt uz darbu. Uzvelkot darba tērpu, es nomainīju savu biskapa lomu pret mehāniķa lomu. Es apgūlos uz aukstās garāžas grīdas, zem mašīnas, un sāku strādāt. Kādēļ gan man vēl bija aukstumā un pagurumā jāapskrāpē rokas, ja es jau visu dienu biju tik citīgi strādājis? Es zaudēju pacietību un sāku žēlabaini lūgt Debesu Tēvu.

„Vai Tu varētu man kaut nedaudz palīdzēt?” es vaicāju. „Es daru visu iespējamo, lai būtu labs tēvs, vīrs un biskaps un ievērotu baušļus. Vai gan es nekalpotu labāk, ja varētu kaut nedaudz atpūsties? Lūdzu, palidzi man

paveikt šo darbu, lai es varu doties pie miera!”

Pēkšņi manā prātā droši un skaidri iešāvās trīs noteikti vārdi: „Tāda ir dzīve!”

„Ko?” es pārjautāju.

Vārdi atskanēja vēlreiz: „Tāda ir dzīve!”

Manā prātā un sirdī ienāca sapratne, izdzirdot šos vārdus trešo reizi: „Tāda ir dzīve!” Šie vārdi nodeva vēstījumu manam garam. „Tāda” bija laicīgās dzīves būtība, un es pieredzēju izaugsmes brīdi, kas bija paredzēts, lai palīdzētu man kļūt tādām, kā to vēlas Debesu Tēvs. Bija tā, it kā Gars man teiktu: „Vai tu gaidīji, ka tev šajā laicīgajā dzīves ceļā nebūs nekādu grūtību?” Pieņemoties no aukstās betona grīdas, es vairs nebiju tāds, kā iepriekš.

Neatkarīgi no tā, kā mēs izturamies, mūsu likstas var uzskatīt par dāvanām no mīlošā Tēva Debesis. Viņš dod

Es remontēju savu automašīnu, kad man prātā iešāvās skaidrs un noteikts vēstījums.

mums iespēju stāties preti likstām, lai mēs varētu iemācīties vērsties pie Viņa. Ja mēs to darām, mēs tiekam svētīti ar sapratni un garīgo izaugsmi.

Šie trīs vārdi, kas man iešāvās prātā tanī aukstajā naktī uz garāžas betona grīdas, ir nākuši man par svētību vairāk nekā 35 gadu garumā. Es ļoti cenšos, lai neviena no likstām netiktu izniekota. Es uzskatu, ka likstas ir iespēja apgūt to, ko es citādi varbūt nemaz nebūtu iemācījies. ■

Ričards Dž. Andersons, Jūtas štats, ASV

Redzot tēti dziedam

Es biju pavadījusi savā Honolulu misijā Havaju salās, ASV, tikai četrus ar pusi mēnešus, kad mani piemeklēja smaga lēkme un man tika diagnosticēta epilepsija. Turpmākajos mēnešos man bija jāapmeklē slimnīca, jāveic neskaitāmas analīzes un jāsāk lietot jaunas zāles, kam bija apgrūtināšas blaknes.

Līdz tam es biju tik lielā mērā pievērsta misionāru darbam, ka nebiju īpaši ilgojusies pēc mājām, bet kopš lēkmes brīža mani bija pārņēmušas sirdssāpes. Man pietrūka vecāku, un es jutos vientuļa, kaut arī man apkārt bija brīnišķīgi, gādīgi cilvēki. Lai gan es negribēju doties uz mājām, es vēlējos iemantot mieru.

Ar misijas prezidenta atļauju es piezvanīju saviem vecākiem un pastāstīju par savām zālēm. Mans tēvs, kurš tik tikko bija īstenojis savu mūža sapni

par pievienošanos Tempļa skvēra Tabernakla korim, mierināja mani, sakot, ka no visas sirds dziedās par mani vispārējā konferencē, kas sāksies nākamajā dienā.

Nākamajā rītā es dedzīgi lūdzos pēc miera, kas man tik izmisīgi bija nepieciešams. Es arī agrāk, vispārējās konferences laikā, biju saņēmusi atbildes uz konkrētiem jautājumiem un paļāvos uz to, ka atkal saņemšu nepieciešamos norādījumus. Konferences sākumā koris dziedāja dziesmu „Mīļie bērni, Dievs ir līdzās!” (*Garīgās dziesmas*, nr. 48). Es jau pirmajā minūtē TV ekrānā ieraudzīju savu tēti. Kamera diezgan prāvu brīdī rādīja viņa tuvplānu.

Manās acīs sariesās asaras, jo es jutu, kā mani ieskauj visaptveroša miera izjūta. Es zināju, ka Dievs mani mīl. Viņš zināja, kas man todien bija

nepieciešams — vienkāršs apliecinājums, ka Viņš ir līdzās un zina par mani. Es sajutu Dieva mīlestību un to, kā tā izpaudās caur manas ģimenes, manu pārinieču un mana misijas prezidenta mīlestību. Es vairs neizjutu savu slogu un saredzēju šajā visā iespēju tuvināties Tam Kungam.

Manas veselības problēmas nepagaisa. Galu galā man bija jāpamet sava misija pirms noteiktā laika, taču es zināju, ka Dievs ir līdzās un ka Viņš mani mīl. Šis apliecinājums ir palīdzējis pārvarēt vēl daudzas sirdssāpes un dāvējis man cerību dzīves tumšākajos brīžos. Citi varētu saukt to par sagadišanos, taču es zinu — tas, ka es varēju redzēt savu tēti, dziedam par Dieva mīlestību, bija neliels brīnums brīdī, kad man tas bija nepieciešams. ■

Marija Oka, Kalifornija, ASV

Kad es TV ekrānā ieraudzīju savu tēti, man acīs sariesās asaras.

Rikardo ielūgšana

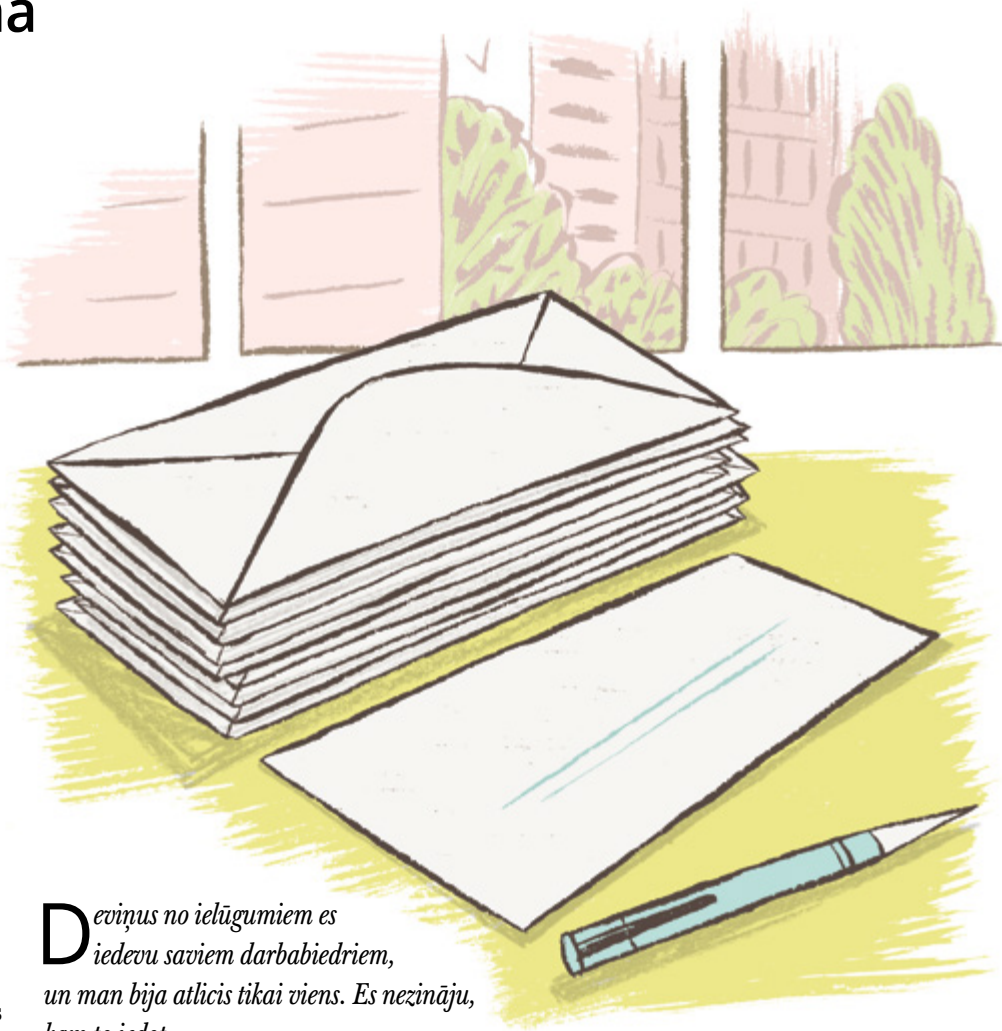
Dzirdot par kādu Baznīcas pasākumu, es ikreiz uzaicinu uz to desmit cilvēkus, kuri nav Baznīcas locekļi. Esmu darījis to jau gadiem ilgi. Es pagatavoju ielūgumus, ielieku katru no tiem baltā aploksnē un lūdzu pēc Gara vadības. Tad es izdalu šos ielūgumus. Lai gan reti kad ierodas visi desmit cilvēki, pat ja ierodas tikai viens no viņiem, es jūtu, ka man ir sekmējies.

Pirms vairākiem gadiem es sagatavoju desmit ielūgumus uz kādu laulāto pāru pasākumu. Deviņus no tiem es iedevu saviem darbabiedriem, un man bija atlicis tikai viens. Es nezināju, kam to iedot. Pēc dažām minūtēm manam galdam garām gāja tirdzniecības pārstāvis Rikardo. Es sajutu pamudinājumu uzaicināt tieši viņu, kaut arī viņš bija noraidījis kāda cita darba biedra uzaicinājumu apmeklēt pasākumu viņa baznīcā. Es nedomāju, ka Rikardo būs ieinteresēts.

Bet, kad viņš, dodoties projām, vēlreiz pagāja garām manam galdam, es vēlreiz sajutu to pašu pamudinājumu. Taču viņš aizgāja tik ātri, ka man neradās iespēja ar viņu parunāt. Es lūdzu — ja man ir jāiedod šis ielūgums Rikardo, lai viņš atgriežas.

Kad es biju beidzis lūgt, Rikardo atgriezās, lai uzdotu man kādu jautājumu. Pēcāk es viņam teicu: „Rikardo, manā Baznīcā tiek rikots kāds laulāto pāru pasākums. Mēs dalīsimies pieredzē par to, kā priekpilni pavadīt katru savas dzīves dienu. Pēc tam notiks dejas. Ja es tevi uzaicināšu, vai tu atnāksi?”

„Protams!” Rikardo atbildēja, taču viņa atbilde mani nepārliecināja.

Deviņus no ielūgumiem es iedevu saviem darbabiedriem, un man bija atlicis tikai viens. Es nezināju, kam to iedot.

„Es vismaz izdariju savu daļu,” es nodomāju.

Mēs ar sievu atnācām uz pasākumu nedaudz agrāk, lai sasveicinātos ar visiem, kuri bija ieradušies. Pēkšņi es ieraudzīju Rikardo un viņa sievu Regīnu. Es iepazistināju viņus ar savu sievu un citiem dalībniekiem. Visa vakara garumā izskatījās, ka Rikardo un Regīna labi pavada laiku. Es biju pārsteigts, kad viņi paziņoja, ka svētdien atnāks uz baznīcu, lai uzzinātu vairāk.

Rikardo, Regīna un abi viņu bērni tik tiešām uzzināja vairāk. Pēc kāda laika viņi pievienojās Baznīcai. Vēlāk viņi tika saistīti templī. Reiz Rikardo man atklāja, ka viņi ar sievu bija runājuši par šķiršanos, bet Tas Kungs bija atvedis Rikardo uz manu biroju.

Kopš tā brīža es esmu lūdzis, lai Dievs piedod man par to, ka es domāju, ka Rikardo nepieņems manu ielūgumu. Es esmu sapratis, ka ir svarīgi aicināt ikvienu. Nekad nevar zināt, kurš atsauksies. ■
Martins Apolo Kordova, Parana Brazīlijā

Plaukstošā uzņēmējdarbība

Džošua Dž. Perkijs

Baznīcas žurnāli

Pateicoties tam, ko Tedijs Rejess bija iemācījies pašpaļāvības nodarbībās, vienām durvīm aizveroties, drīz vien viņam atvērās citas.

Santodomingo, Dominikānas Republikā, pulkstenis ir tikai četri no rīta, bet Tedijs Rejess jau ir piecēlies un strādā. Viņam šodien ir daudz jāpadara, lai uzturētu savu plaukstošo uzņēmējdarbību. Viņš sāk tomātu un maizes griešanu. Pēc tam viņš gatavo savu īpašo mērci.

Sešos no rīta ierodas divi darbinieki, lai palīdzētu viņam, un sagatavošanās darbi uzņem apgriezienus. Lidz astoņiem no rīta viņi ir pagatavojuši 300 sviestmaižu, katru iesaiņojot plastmasas plēvē un saliekot pa maisiņiem. Ierodas vēl seši darbinieki, un visa komanda dodas ārā, lai tirgotos.

Līdz deviņiem no rīta viņi ir pārdevuši visas sviestmaizes, palikušas ir tikai trīs vai četras, ko Tedijs ir paturējis, lai paēdinātu savu komandu.

Tedija uzņēmējdarbība ir veiksmīga. Taču viņam ne vienmēr ir klājies viegli. Patiesībā pēdējo piecu gadu laikā viņš nav varējis atrast stabilu darbu savā izvēlētajā jurista profesijā.

Tad kā gan Tedijs pārgāja no klientu konsultēšanas uz sviestmaižu tirgošanu? Kaut arī tas prasīja daudz cītīga darba,

tas prasīja arī rūpīgi piemērot principus, ko viņš bija apguvis nodarbības, kas tika pasniegtas Baznīcas Pašpalāvbības dienesta kampaņas ietvaros.

Darba zaudēšana

Pirms pieciem gadiem Tedija dzīve šķita brīnišķīga. Viņam bija labs jurista darbs, un viņš nesen bija apprecējies un kristījis savu sievu. „Taču mēs pieredzējām dažas grūtības,” viņš saka, „un es zaudēju darbu.”

Nākamo četrus gadus laikā Tedijam bija grūti atrast jaunu darbu. „Bija daudz darbu, ko es varētu darīt, bet neviens negribēja man maksāt. Es centos pats uzsākt dažādus darbus, taču man nevedās.”

Kaut arī viņa sievai Stefānijai bija labs darbs, ar viņas algu nepietika, lai apmaksātu visus rēķinus. Drīz vien pārim piedzima bērns. Viņi jutās pacīlāti, taču naudas trūka vēl vairāk. Viņi zaudēja savu māju, viņiem nācās pārdot savu mašīnu, un viņi iztērēja visus savus ietaupījumus. Beigu beigās viņiem nācās ievākties mazā mājīnā, kas piederēja Stefānijas mātei.

Taču Tedijs nepadevās. Drīz vien viņam pavērās kāda negaidīta iespēja.

Pašpalāvbības spēks

Pēc gadiem ilgām grūtībām Tedijs saprata, ka ir pienācis laiks kaut ko mainīt.

„Es nolēmu uzsākt Baznīcas pašpalāvbības kursus,” viņš teic. „Es biju par tiem dzirdējis, bet allaž nodomāju, ka tas nav domāts man. Es domāju, ka

tajos vienkārši viss būs jādara pašam. Taču šie kursi bija apbrīnojami.”

Pirmkārt, Tedijs pievienojās personīgo finanšu grupai. Pēc tam viņš pievienojās personīgās uzņēmējdarbības uzsākšanas un attīstīšanas grupai. Grupu nodarbības ne vien palīdzēja Tedijam iegūt zināšanas uzņēmējdarbībā, bet arī garīgi pilnveidoties.

„Dalība šajās nodarbības mainīja pilnīgi visu,” viņš teic. „Es nolēmu darīt visu, ko man mācīja. Un mana finansiālā situācija tūlīt pat mainījās. Es sāku maksāt pilnu desmito tiesu, ik dienu lūgt, studēt Svētos Rakstus un istenot ticību. Un viss mainījās — es sāku iekrāt naudu un turēt sabata dienu svētu. Ikviens no šiem principiem nāca man par svētību.”

Personīgās uzņēmējdarbības uzsākšanas un attīstīšanas grupā Tedijs mācījās, kā noteikt to, kāds produkts varētu būt nepieciešams viņa apkaimē dzīvojošajiem klientiem. Izvērtējot, ko cilvēki varētu meklēt, pie viņa sāka plūst iedvesma. Viņa apkaimē cilvēkiem garšoja svaiņas sviestmaizes, taču viņiem arī patika, ja tās varēja pasūtīt ar piegādi.

„Daudzos restorānos tiek gatavotas īpašas mērces, kas padara viņu ēdienu atšķirīgu,” teic Tedijs. „Tādēļ es izgudroju pats savu īpašo sviestmaizīšu mērci!”

Uzņēmējdarbības attīstīšana

Uzņēmējdarbības uzsākšanas dienā Tedijs pagatavoja 30 sviestmaizes.

„Es jau pēc trīsdesmit minūtēm atgriezos mājās,” viņš stāsta. „Redzot mani sēžam uz divāna, mana sieva sāka raizēties. Viņa vaicāja, ko es tik agri

daru mājās un vai man nevajadzētu pārdot sviestmaizes? Taču es jau biju tās visas pārdevis!”

Dažu turpmāko nedēļu gaitā Tedijs sazinājās ar vietējiem uzņēmumiem un skolām. Daudzi kāri vēlējās iegādāties viņa sviestmaizes, un viņa uzņēmējdarbība sāka attīstīties. Viņš ātri vien iemācījās, kā apieties ar dārzeniem, lai tie ilgāk saglabātos svaigi. Viņš precīzi zina arī to, cik ilgi uzglabāsies viņa īpašā mērce. Katru vakaru viņš pasūta un saņem maizi. Sestdienās viņš iegādājas nocenotus dārzeņus, kas maksā mazāk, bet pirmdienās vēl joprojām ir ēdami.

Drīz vien viņam sāka ienākt pasūtījumi noteiktu veidu sviestmaizēm un pat lieli pasūtījumi īpašiem pasākumiem. Viņam vajadzēja palīgus, un viņš sāka pieņemt darbiniekus.

Veidojot pozitīvas attiecības ar vietējām skolām un uzņēmumiem, Tedijam izveidojās aktīvs, pastāvīgs klientu loks. Pēc četriem mēnešiem viņam jau bija astoņi darbinieki, un viņš tirgoja 300 sviestmaizīšu dienā, piecas dienas nedēļā. Viņa tirdzniecības komanda darbojās tik efektīvi, ka viņi pārdeva pilnīgi visas sviestmaizes pat vasaras periodā, kad skolas bija slēgtas. Šobrīd Tedijs ir gatavs vēlreiz paplašināt savu uzņēmumu.

Pateicoties pašpalāvbības nodarbībām, viņš saņēma iedvesmu par sviestmaizīšu tirgošanu. „Pateicoties šiem Baznīcas ieteikumiem un saņemtajām svētībām,” viņš teic, „es esmu ieguvis stipru liecību par Baznīcu un Jēzu Kristu.” ■

Mūsu dēls ir Debesu Tēva dēls

Džerlīna Mērfija

Mūsu jaukais, mazais dēliņš Heidens nāca šajā pasaulē, būdams zils, bez elpas un cīnoties par savu dzīvību. Nekādas raudāšanas. Nekādu kustību.

Redzot, kā ārsti un medmāsas skraida pa palātu, es sajutu, ka ir noticis kaut kas briesmīgs. Mans vīrs kopā ar manu tēvu aši iedeva Heidenam priesterības svētību, un Heidens tika steidzīgi aizvests uz intensīvās aprūpes palātu. Drīz viņam tika diagnosticēta reta sirds mazspēja. Dažu dienu laikā viņš pārcieta vairākas sirds operācijas.

Pateicoties brīnumainajam priesterības svētību, gavēšanas un lūgšanu spēkam, Heidens, par spīti visām prognozēm, izdzīvoja. Mēs bijām sajūsmā, ka varam vest savu dēlu mājās, lai sāktu mūsu kopīgo dzīvi.

Heidens ienesa mūsu dzīvē neizmērojamu prieku. Mēs viņu lolojām un dievinājām. Taču laika gaitā es sāku raizēties, jo izskatījās, ka viņš neattīstās tā, kā vajadzētu. Kaut arī speciālisti mierināja mūs, sakot, ka ar laiku viņš panāks pārējos, cenšoties palīdzēt savam dēlam, es turpināju izjust nepatīkamu satraukumu.

Mēs ar vīru studējām visu, ko vien varējām atrast, lai izprastu Heidena slimību. Mēs darijām visu, ko mums teica ārsti. Taču nebija nekāda progressa.

Mani pārņēma pagurums un nomāktība. Es lūdzos, lai mans Debesu Tēvs palīdz man atrast kādu, kurš varētu Heidenam palīdzēt, bet palīdzība

nenāca. Heidena stāvoklis pasliktinājās. Viņam sākās krampju lēkmes. Mūs pārņēma bailes. Mums šķita, ka mēs viņu zaudēsim.

Kādu vakaru es paliku nomodā, meklējot atbildes. Es uzrakstīju Heidenam vēstuli. Es pateicu viņam, cik ļoti viņu milu un cik ļoti esmu centusies atvieglot viņa dzīvi. Es apsolīju, ka visu savu turpmāko dzīvi centīšos atrast viņam nepieciešamo palīdzību.

Mani tūlīņ pat pārņēma nomāktība un neskaidrība. Es nometos ceļos un prasīju savam Tēvam Debesīs: „Kādēļ?” Man šķita, ka Viņš ir sūtījis Heidenam pie manis, zinot, ka es nekad nepārstāšu censties palīdzēt savam dēlam. Tad kādēļ es nevarēju atrast nekādas atbildes? Kādēļ, vērsoties pie katra jauna ārsta un izmēģinot katru jaunu ārstēšanu, mēs pieredzējām tikai vēl vienu vilšanos? Vai Debesu Tēvs nemīl Heidenam?

Es nekad neaizmirsīšu to brīdi. Pēkšņi mani ieskāva pāri plūstoša mīlestības izjūta. Man prātā iešāvās vārdi, kas nebija mani: „Džerlīna, vai tev šķiet, ka tu viņu mīli vairāk nekā Es?”

Es sastingu. Laiks apstājās. Pār maniem vaigiem plūda asaras — nevis aiz nomāktības, kā pirms tam, bet gan aiz cerības, sapratnes un mīlestības.

Tobrīd viss mainījās. Mana sirds atmaiga. Mani jautājumi mainījās. Tagad es saprotu, ka mans Tēvs Debesīs mīl Heidenam ar pilnīgu

mīlestību. Heidens tika sūtīts uz šejieni ķermeni, kas atbilst viņa vajadzībām un viņa pilnveides un mācīšanās iespējām. Viņam ir savs unikālais spēju un grūtību sakopojums, tāpat kā ikvienam no mums. Es esmu sapratusi, ka bērni ar invaliditāti ir dārgi un mīlēti Debesu Tēva bērni, kam uz šīs Zemes ir īpaša misija.

Lai gan mēs ar vīru pastāvīgi saņemam atbildes un svētības, tās tiek dotas Tā Kunga, nevis mūsu noteiktajā laikā. Mēs esam tikuši vedināti pie pareizajām grāmatām, terapeitiem, skolām un skolotājiem, kas palīdz Heidenam gūt sekmes šajā laicīgajā dzīvē. Mēs cenšamies meklēt to ceļu, ko Heidenam ir sagatavojis mūsu Tēvs Debesīs, nevis to ceļu, ko viņam esam iecerējuši mēs. Mēs darām visu, kas mūsu spēkos, lai palīdzētu Heidenam īstenot savu dievišķo potenciālu un dzīvot to dzīvi, ko viņam ir sagatavojis Debesu Tēvs. Tagad mūsu izpratne par Debesu Tēva ieceri ir kļuvusi daudz skaidrāka, jo mēs saprotam, ka, vēl pirms Heidens kļuva par mūsu dēlu, viņš bija Viņa dēls. ■

Autore dzīvo Arizonas štatā, ASV.

Man prātā iešāvās vārdi, kas nebija mani: „Džerlīna, vai tev šķiet, ka tu viņu mīli vairāk nekā Es?”

ĶERMENIS IR NENOVĒRTĒJAMA DĀVANA

„Parasti nevienam nezināmu iemeslu dēļ daži cilvēki piedzimst ar fiziskiem trūkumiem. Var gadīties, ka zināmas ķermeņa daļas ir skārusi kāda pataloģija. Var gadīties, ka no ierindas ir izgājušas kādas pašregulācijas sistēmas. Un ikviena cilvēka ķermenis ir pakļauts slimībām un nāvei. Tomēr fiziskais ķermenis ir nenovērtējama dāvana. Bez tā mēs nevarētu iemantot prieka pilnību.

Lai īstenotu savu dievišķo sūtību, mums nav nepieciešams nevainojams ķermenis. Patiesībā daži no pašiem jaukākajiem gariem mājā vārīgos ietvaros. Cilvēki ar fiziskām grūtībām bieži vien attīsta lielu garīgo spēku tieši tāpēc, ka viņiem ir šīs grūtības. Šiem indivīdiem ir tiesības iemantot visas tās svētības, ko Dievs ir sagatavojis Saviem uzticīgajiem un paklausīgajiem bērniem.”

President Russell M. Nelson, “We Are Children of God,” *Ensign*, Nov. 1998, 86–87.

Tragēdijas pārvarēšana

Agrāk vai vēlāk visi bērni saskarsies ar tragēdiju – vai nu tuvāk, vai tālāk no savām mājām. Taču „pat tad, ja apkārtējā pasaulē valda trauksme, mēs varam iemantot sirdsmiera svētību”.¹ Te būs daži ieteikumi, kā jūs varētu palīdzēt bērniem sajūst šo mieru.

Stabilitāte

Ja notiek kaut kas traģisks, bērniem var šķist, ka viņu pasaule ir sašūpojusies. Parādiet viņiem nelokāmības piemēru. Runājiet par notikušo mierīgi un pārlicinoši. Cik vien iespējams, saglabājiet ierasto dienas kārtību. Dariet visu, ko varat, lai turpinātu noturēt ģimenes mājvakarus, Svēto Rakstu studijas, lūgšanas un citus ģimenes ieradumus. Ar laiku bērni sapratis, ka pat tad, ja viņu pasaule ir satricināta, evaņģēlijs dāvā plašāku skatījumu un dzīve turpinās.

Cieņa

Izturieties cieņpilni pret bērnu emocijām. Uzklusiet bērnus un parādiet, ka jūs saprotat, kā viņi jūtas. Parādiet, ka jūs uztverat viņu bažas nopietni. Dodiet viņiem laiku pabūt vieni, ja tas ir nepieciešams, bet aplieciniet, ka būsiet pieejami, kad vien viņi būs gatavi runāt. Atklāti atbildiet uz jautājumiem, kas tiem ir radušies, izvēloties viņu vecumam atbilstošu skaidrojumu. Dariet bērniem zināmu, ka viņi vienmēr var aprunāties ar jums par savām bailēm un raizēm.

Vadīšana

Jūsu bērni var pavaicāt: „Kādēļ Dievs pieļauj to, ka notiek sliktas lietas?” Paskaidrojiet, ka gan labie, gan sliktie brīži ir daļa no mūsu visu dzīves un Dieva mūžīgās ieceres. Viņš ļauj mums katram izdarīt savas personīgās izvēles, un dažkārt cilvēki pieņem sliktus lēmumus, kas izraisa ciešanas. Citkārt tragēdijas notiek nevis kāda cilvēka vainas dēļ, bet vienkārši tādēļ, ka dabā tā mēdz notikt. Lai kas arī notiktu, Debesu Tēvs vienmēr ir mums līdzās. Ar Viņa palīdzību mēs varam mācīties un augt, pat gūstot sāpīgu pieredzi. Mēs varam vērsties pie Viņa, lai iemantotu mieru.

Spēcināšana

Parādiet bērniem, ka viņi spēj mainīt esošo situāciju, dodot tiem iespēju palīdzēt. Viņi, piemēram, varētu palīdzēt vākt ziedojumus katastrofu upuriem, apmeklēt sasirgušu vai savainotu draugu slimnīcā, uzmundrināt kādu, kurš ir zaudējis tuvinieku, vai lūgt par tiem, kam ir grūtības. Mēs nevaram labot pilnīgi visu, taču mēs spējam paveikt daudz laba un „mēs sekmējam miera iestāšanos ikreiz, kad palīdzam atvieglot kāda cilvēka ciešanas”.²

Mierināšana

Atgādiniet bērniem, ka Dievs viņus mīl un ka jūs viņus mīlat. Nedodiet viņiem maldīgus solījumus par to, ka ar viņiem nekad nenotiks nekas ļauns, bet aplieciniet, ka šobrīd viņi ir drošībā un ka jūs darīsiet visu, kas jūsu spēkos, lai viņus pasargātu. Nomieriniet viņus, sakot, ka Debesu Tēvs palīdzēs viņiem pilnīgi visos pārbaudījumos, ar ko tiem nāksies sastapties.

Ja, pieredzot likstas, jūs jūtaties apbēdināti, atcerieties, ka beigu beigās labais svinēs uzvaru pār ļauno. „Mēs turpinām karu ar grēku, . . . taču mums nevajag krist izmisumā,” mācīja prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018), „šis ir karš, kurā mēs varam uzvarēt un uzvarēsim. Mūsu Debesu Tēvs ir devis mums nepieciešamos līdzekļus, lai mēs to paveiktu. Viņš mūs vada. Mums nav no kā baidīties.”³ ■

ATSAUCES

1. “Peace,” Gospel Topics, topics.lds.org.
2. “Peace,” Gospel Topics.
3. Prezidents Tomass S. Monsons, „Atskatoties un ejot uz priekšu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2008. g. maijs, 90. lpp.

BĒRNIEM

Šī mēneša sadaļā *Draugs* :

- „Es redzēju viņu atkal” (D20 lappuse)
- „Mierinājuma kartiņas” (D21 lappuse)

Citus materiālus skatiet vietnē lessonhelps.lds.org, klikšķinot uz sadaļas „Lesson Helps by Topic”.

PUSAUDŽIEM

Šajā izdevumā:

- „Iemantojiet mieru un dāvājiet to citiem nemierpilnos laikos” (52.–53. lpp.).

Citus materiālus skatiet vietnē youth.lds.org.

Vai mani vada Dievs?

Mūsu dzīvē ir pa pilnam būtisku izvēļu attiecībā uz to, kādu karjeras virzienu izvēlēties, ar ko precēties, kurā skolā mācīties utt. Mūsu dzīvē ir arī pa pilnam ikdienišķu rūpju attiecībā uz to, kā vislabāk pavadīt savu laiku, centieniem izprast doktrīnu un miera iegūšanu pārbaudījumos. Visā tajā **mums ir nepieciešama personīgā atklāsme**. Taču dažkārt mums var būt grūti saprast, kā to saņemt, vai atpazīt to, ka esam to saņēmuši. Ja mēs nesaņemam vai nespējam atpazīt saņemtās atbildes, mēs varam sākt prātot: „Vai tas bija Svētais Gars vai tikai mana ideja?“, „Kādēļ es sajutu iedvesmu rīkoties šādi un cietu neveiksmi?“, „Kādēļ man šķiet, ka Dievs neatbild uz manām lūgšanām?“

Par laimi, rakstā „Lēmumu pieņemšana: rīcības brīvība vai atklāsme“ (44. lpp.), Erina dalās savā stāstā par personīgās atklāsmes saņemšanu brīdī, kad viņai savā dzīvē bija jāpieņem kāds ļoti būtisks lēmums. Kaut arī **Dievs vēlas mūs vadīt**, Viņš vēlas arī palīdzēt mums pieņemt labus lēmumus, ļaujoties pašiem uz savu rīcības brīvību.

Vēl viens būtisks atklāsmju saņemšanas un atpazīšanas aspekts ir mācīšanās atpazīt to, kā Svētais Gars uzrunā katru no mums personīgi. Katram no mums tas var būt citādi. 48. lappusē daudzi **pieaugušie jaunieši stāsta, kā viņi saņem atklāsni**.

Rakstā, kas ir pieejams tikai digitālā formātā, Aspena skaidro, ka personīgās atklāsmes saņemšanai ir nepieciešama „savu garīgo muskuļu trenēšana“.

Domas par nākotni var būt nomācošas, pat biedējošas. It sevišķi pieaugušajiem jauniešiem. Taču, atceroties, kā **Dievs ir vadījis manu dzīvi** līdz šim, es smeļos drosmi, lai virzītos uz priekšu un rīkotos, ļaujoties uz to, ka, mērojot šo ceļu, **Viņš turpinās dot man nepieciešamos norādījumus**.

Ar sirsnīgiem sveicieniem,

Keitija Sjū Emblija

Keitija Sjū

LABĀKAIS PADOMS . . .

Pieaugušie jaunieši dalās pašos labākajos padomos par personīgo atklāsmi, ko ir saņēmuši savā dzīvē:

„Mans jauniešu programmas (EFY) vadītājs reiz teica: „Izkop savas attiecības ar Dievu kā ar savu burtisko gara Tēvu. Jo ciešākas būs tavas attiecības ar Viņu, jo vairāk tu sapratīsi un tiksi vadīts.” Tas ir ārkārtīgi mainījis manas lūgšanas.”
— **Grants Gūlsbjs, Kalifornija, ASV**

„Mūsu staba patriarhs lika mums visiem iegaumēt kādu vienkāršu frāzi: „Lai saņemtu atklāsmi, lasi atklāsmes.” Tas man ir ļoti palīdzējis, lasot Svētos Rakstus.”
— **Šelbija Tipeta, Misūri štats, ASV**

„Veltiet laiku tam, lai gremdētos pārdomās. Pirms Džozefs Smits apņēmās rīkoties, viņš prātoja par Jēkaba 1:5. Dažkārt mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs ieguldītu laiku lūgšanās un studēšanā, pirms dot mums atbildi. Tādējādi mēs iemācāmies visvairāk.”
— **Nataša Herbsta, Jūtas štats, ASV**

„Klausies ar savu sirdi, nevis ausīm.”

— **Sai Tua, Amerikāņu Samoa**

Kāds ir pats labākais padoms par grēku nožēlošanu, ko jūs esat saņēmuši savā dzīvē? Iesūtiet savas atbildes vietnē liahona.lds.org līdz pat 2019. gada 30. aprīlim.

PAR PIEAUGUŠO JAUNIEŠU AUTORĒM

Erina Raidere ir advokāte un viena no aplādes failu veidotājām. Viņa tikko noskrēja savu pirmo pusmaratonu. Savā brīvajā laikā viņai patīk lasīt, doties pārgājienos, izbraukt ar veikbordu un pavadīt laiku kopā ar ģimeni un draugiem.

Aspena Standere ir rakstniece un redaktore no Jūtas štata, ASV. Viņai patīk doties pārgājienos, ceļot, lasīt un spēlēt klavieres.

Keitija Sjū Emblija uzskata, ka pasaulē ir pa pilnam skaistu cilvēku, par kuriem būtu jāpāstāsta. Viņa studē žurnālistiku un spāņu valodu ar mērķi dalīties labajā (#sharegoodness).

ŠAJĀ SADAĻĀ

- 44 Lēmumu pieņemšana: rīcības brīvība vai atklāsme
Erina Raidere
- 48 Personalizēta personīgā atklāsme

Lasi šos un vēl citus rakstus:

- vietnē liahona.lds.org;
- sadaļā **YA Weekly** (Evaņģēlija bibliotēkas lietotnes jauno pieaugušo sadaļā);
- lapā [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona).

DALĪTIES SAVOS STĀSTOS

Vai jums ir kāds apbrīnojams stāsts, kurā dalīties? Vai arī jūs vēlaties, lai mēs publicējam rakstus par kādu noteiktu tēmu? Ja tā, mēs ļoti priecātos to dzirdēt! Jūs varat iesūtīt savus stāstus vai atsauksmes vietnē liahona.lds.org.

TIKAI DIGITĀLĀ FORMĀTĀ

Savu garīgo muskuļu trenēšana
Aspena Standere

Runājot par būtiskiem lēmumiem — cik lielā mērā mums būtu jāpaļaujas uz Dievu, lai Viņš pateiktu mums, ko darīt?

Lēmumu pieņemšana: rīcības brīvība vai atklāsme

Erina Raidere

Ikviens no mums ik dienu saskaras ar visdažādāko lēmumu pieņemšanu. Daži ir ikdienišķāki, piemēram: „Ko man vajadzētu vilkt mugurā?“, „Ko man vajadzētu ēst pusdienās?“, „Vai ir pienācis laiks iegādāties jaunu automašīnu, vai arī es varētu paturēt veco nedaudz ilgāk?“. Bet laiku pa laikam mums nākas pieņemt kādu būtisku lēmumu: „Vai man vajadzētu atsākt mācības?“, „Vai man vajadzētu pieņemt šo darba piedāvājumu?“, „Vai man vajadzētu pārcelties uz citu pilsētu?“, „Vai man vajadzētu iegādāties māju?“, „Vai man vajadzētu iet uz randiņiem ar šo cilvēku?“, „Vai man vajadzētu precēties ar šo cilvēku?“ un tā tālāk.

Sastopoties ar būtiskiem lēmumiem, mums ir pamatota tieksme pakavēties pie šīs izvēles nedaudz ilgāk. Mēs sekojam padomam, kas tika dots Oliveram Kauderijam Mācības un Derību 9:8–9, kur Tas Kungs teic:

„Bet lūk, Es saku tev, ka tev ir jānoskaidro tas savā prātā; tad tev ir jāprasa Man, vai tas ir pareizi, un, ja tas ir pareizi,

Es likšu, lai tava sirds tevī degtu; tādējādi tu jutīsi, ka tas ir pareizi.

Bet, ja tas nav pareizi, tev nebūs tādu sajūtu, bet tev būs prāta apstulbums, kas tev tiks aizmirst to, kas ir bijis nepareizi.”

Kaut arī tas neapšaubāmi ir labs padoms, dažkārt, pieņemot būtiskus lēmumus, mēs pārāk paļaujamies uz to daļu, kurā Dievs mums pateiks, vai tas ir pareizi, nevis uz to, kur Viņš saka, lai mēs noskaidrojam to savā prātā. Mēs tik dziļi ieslīgstam gaidās, lai Dievs apstiprina mūsu lēmumus, ka palaižam garām apbrīnojamas iespējas. Var gadīties, ka, pat apzinoties, cik būtiska loma ir rīcības brīvībai, mēs tik ļoti baidāmies pieņemt lēmumus, kas varētu novirzīt mūs no iepriekš noteiktā „plāna“, ka beigu beigās pieņemam — ja vien mūsu sirds krūtīs nedeg vai mēs nedzirdam balsi no debesīm, tas nozīmē, ka mūsu lēmums nav pareizs. Daudzus no mums šī neskaidrības radītā spriedze starp rīcības brīvību un personīgo atklāsni vedina pie kāda būtiska jautājuma: „Kāda ir Dieva loma

tajā, lai palīdzētu mums personīgo lēmumu pieņemšanā?”

Dieva loma personīgo lēmumu pieņemšanā

Iespējams, ka uz šo jautājumu vislabāk var atbildēt, ņemot par pamatu stāstu par Jareda brāli. Šis stāsts atklāj interesantu izaugsmes modeli un māca par to, ko Dievs sagaida no mums personīgo lēmumu pieņemšanā. Kad pie Bābeles torņa tika sajauktas tautu valodas, Jareds lūdza, lai viņa brālis pavaicā Tam Kungam, vai viņiem vajadzētu pamest šo zemi un kurp viņiem tādā gadījumā vajadzētu doties (skat. Etera 1:36–43). Jareda brālis vaicāja Tam kungam, un Viņš aizveda tos uz jūras krastu. Kamēr viņi ceļoja, Tas Kungs uzrunāja tos no mākoņa un vadīja tos katrā ceļa solī. Beigu beigās viņi sasniedza jūras krastu, kur tie apmetās uz četriem gadiem.

Kad šie četri gadi bija pagājuši, Dievs lika Jareda brālim uzbūvēt baržas un sagatavoties okeāna šķērsošanai. Kad Jareda brālis atskārta, ka viņu kuģos nebūs gaisa, viņš izmantoja ierasto rīcības modeli, vērsties pie Dieva un prasot, ko viņam vajadzētu darīt. Tas Kungs, kā jau gaidīts, atbildēja viņam, sniedzot detalizētus norādījumus — izveidot kuģu augšpusē un apakšpusē caurumus. Pievērsiet uzmanību līdzšinējam atklāsmes saņemšanas modelim: Dievs atklāj cilvēkiem noteiktu plānu, viņi vaicā, kā šo plānu īstenot, un Dievs atbild, sniedzot detalizētas, galīgas atbildes.

Kad Jareda brālis bija iztaisījis kuģos caurumus, viņš atskārta, ka tajos nebūs gaismas. Viņš vēlreiz vaicāja Dievam, ko viņam vajadzētu darīt. Taču tā vietā, lai atbildētu, Dievs viņam vaicāja: „Ko tu gribi, lai Es darītu, lai jums būtu gaisma jūsu kuģos?” (Ētera 2:23.) Tā vietā, lai dotu detalizētus norādījumus, kā iepriekš, šoreiz Tas Kungs gaidīja, lai Jareda brālis pats izlemtu, ko darīt.

Iespējams, ka, cenšoties pieņemt kādu lēmumu, šādu atbildi no Tā Kunga ir visgrūtāk saprast. Mums ir mācīts lūgt un gaidīt atbildi, tādēļ, nedzirdot to, mēs gluži dabiski sākam raizēties. Mēs bieži vien prātojam, vai skaidras atbildes trūkums būtu uzskatāms par „prāta apstulbumu”, kas liecina, ka mūsu izvēle nav pareiza. Cīkārta mēs prātojam, vai tas nenozīmē, ka mēs neesam pietiekami cienīgi uzklaut atbildi vai ka mēs neesam lūguši „ar patiesu nolūku” (skat. Moronija 10:4). Bet pastāv vēl trešā iespēja, ko mēs dažkārt nemaz neapsveram — varbūt Dievs, gluži kā Jareda brāļa gadījumā, gaida,

lai *mēs* paši pieņemtu *savu* personīgo lēmumu.

Lēmuma pieņemšana

Nesen es nonācu situācijā, kas lika man pārvērtēt savus uzskatus par rīcības brīvību un personīgo atklāsmi. Tuvojoties augstskolas absolvēšanai, man tika izteikti daži atšķirīgi darba piedāvājumi dažādās pilsētās, un es nevarēju izlemt, kuru no tiem pieņemt. Es, tāpat kā Jareda brālis, biju pieredzējusi daudzus gadījumus, kad, lūdzot par kādu būtisku lēmumu, Dievs atbild diezgan noteiktā veidā. Paļaujoties uz līdzšinējo pieredzi, es sāku lūgt un prasīt, lai Dievs palīdz man izlemt, kuru no darba piedāvājumiem man vajadzētu pieņemt. Es pildīju arī savu daļu, noskaidrojot, kādas iespējas paveras katrā no šiem darbiem, un apspriežoties ar daudziem cilvēkiem. Taču, lai cik daudz es lūdzu un gavēju, debesis turpināja klusēt, un es nesaņēmu nekādu atbildi.

Tuvoties lēmuma pieņemšanas termiņš, un es kritu panikā. Tā kā šis bija tāds

lēmums, par kuru Tam Kungam vajadzēja interesēties, kādēļ Viņš man neatbildēja? Varbūt Viņam nerūpēja tas, kuru no darbiem es izvēlos, bet Viņam vajadzētu būt ieinteresētam tajā, uz kuru pilsētu es pārceļos, jo tas neapšaubāmi atstās iespaidu uz manu dzīvi. Līdz šim Tam Kungam allaž bija rūpējuši mani lēmumi, tad kādēļ lai Viņam nerūpētu arī šis?

Taču, lai cik ļoti es centos, es nesaņēmu nekādu atbildi. Es sāku prātot, vai neesmu tik lielā mērā novērsusies no Dieva, ka vairs nespēju sadzirdēt Viņa atbildi. Es prātoju arī par to, vai es nespēju sadzirdēt atbildi tādēļ, ka neapzināti nemaz *negribu* to dzirdēt. Visbeidzot, dienu pirms termiņa beigām, es sapratu, ka man ir jāizdara izvēle, tādēļ es izmantoju savu personīgo spriestspēju un pieņēmu lēmumu pati. Tovakar es vienkārši lūdzu, lai Viņš man pasaka, vai mana atbilde ir pareiza. Es vēl joprojām nesaņēmu atbildi, tādēļ pieņēmu izvēlēto darba piedāvājumu.

Tā kā pēc vairākiem mēnešiem es joprojām šaubījos par savu lēmumu,

es lūdzu priesterības svētību, lai saņemtu apstiprinājumu. Svētībā man tika teikts, ka es neesmu saņēmusi atbildi uz savu lūgšanu, jo To Kungu iepriecinātu jebkurš no maniem lēmumiem. Šī svētība no jauna apliecināja ieteikumu, ko man iepriekš bija devis mans misijas prezidents, kurš teica, ka bieži vien tam, kādu lēmumu mēs pieņemam, patiesībā nav lielas nozīmes. Dievs vēlas, lai mēs mācītos nostāties paši uz savām kājām un paši izlemtu, kā dzīvot savu dzīvi. Mans misijas prezidents atgādināja man arī to, ka Dievs, mūsu Debesu Tēvs, nesodīs mūs un neliegs mums apsolītās iespējas, ja vien mēs patiesi sirsnīgi centīsimies noskaidrot, kā rīkoties.

Jareda brālis, visdrīzāk, būtu varējis ieteikt tikpat kā jebkuru baržu apgaismošanas risinājumu, un Tas Kungs justos apmierināts. Šīs pieredzes jēga slēpās ne vien tajā, lai Jareda brālis varētu stiprināt savu ticību, bet arī tajā, lai viņš iemācītos pieņemt personīgus lēmumus.

Rīcības brīvības īstenošana

Mūžīgajā skatījumā rīcības brīvības īstenošanai ir neatņemama loma mūsu personīgās izaugsmes nodrošināšanā. Bez tās mēs nevarētu pieņemt tādus lēmumus, kas palīdz mums pilnībā īstenot savu potenciālu. Izaugsme, tāpat kā visi pārējie evaņģēlija aspekti, ir sasniedzama „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta” (2. Nefija 28:30). Dievs vēlas, lai mēs būtu sagatavoti, nevis bailu paralizēti cilvēki, un Viņš gaida, lai mēs izmantotu savu rīcības brīvību, dzīvojot tik labi, cik vien iespējams.

Iemācoties līdzsvarot rīcības brīvību un atklāsmi, mēs varam pieredzēt garīgo izaugsmi. Tieši tā notika ar Jareda brāli. Visu labi apdomājot, viņš izkausēja no klints sešpadsmit akmeņus un lūdza, lai Dievs tiem pieskartos un liktu tiem spīdēt (skat. Etera 3:1–5). Šoreiz, saņemot Dieva atbildi, viss mainījās. Tā vietā, lai dzirdētu Dieva balsi no mākoņa, Jareda brālis patiesi *ieraudzīja* To Kungu, kurš ne vien Pats personīgi parādījās Jareda brālim,

bet arī parādīja tam neredzētas vīzijas par pasauli un visu, kam bija jānotiek (skat. Etera 3:6–26). Iespējams, Jareda brālis nemaz nebūtu garīgi gatavs saņemt šo vīziju, ja sākumā nebūtu pieredzējis garīgo izaugsmi, kas īstenojās, pašam pieņemot savu personīgo lēmumu.

Pieņemot lēmumus, mums pavisam noteikti būtu jāseko Almas padomam un jāapspriežas ar To Kungu visā, ko mēs darām (skat. Almas 37:37). Ja Tam Kungam būs nepieciešams, lai mēs pieņemtu kādu noteiktu lēmumu, Viņš to pavēstīs un palīdzēs mums nepieļaut kļūdas. Taču mums ir jābūt gataviem arī pašiem nostāties uz savām kājām un virzīties uz priekšu ticībā, neatkarīgi no tā, vai mums tiek dota konkrēta atbilde. Kamēr vien mēs ievērojam savas derības un turpinām būt uzticīgi Jēzus Kristus evaņģēlijam, mēs varam būt pārliecināti par saviem taisnīgajiem lēmumiem un mierpilni apzināties, ka Tas Kungs ir apmierināts ar mūsu centieniem. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

Kā es varu
atšķirt atklāsmi
no savām paša
domām?

PERSONALIZĒTA personīgā atklāsme

Mēs dzīvojam iespēju pilnā pasaulē. Mums ir dota izvēles brīvība attiecībā uz personīgo karjeru, skolu, laulāto, dzīvesvietu un vēl daudzām citām lietām. Mūsu paaudze šajā ziņā ir tik tiešām svētīta. Tomēr no otras puses tas padara visas šīs izvēles vēl grūtākas, jo ir grūti pieņemt lēmumus, kad visapkārt paveras tik daudz ceļu un iespēju, kas vedina pie labām lietām. Kā lai mēs izdarām pareizu izvēli, ja mums ir tik daudz labu iespēju? Ja jūs jūtaties pazuduši un apmulsuši šajā lēmumu pieņemšanas vētrā, atcerieties, ka Debesu Tēvs grib jūs vadīt. Jūs varat izvēlēties pareizo ceļu un saņemt meklētās atbildes, sekojot Viņa balsij. Iemācieties atpazīt to, kā Viņš jūs uzrunā, ļaujieties uz Viņu, sekojiet pravietim, esiet pacietīgāki, optimistiskāki, nezaudējiet ticību, un beigu beigās jūs tiksiet vadīti pareizajā virzienā.

— *Vira Vaščenko, Kijeva, Ukraina*

Visu savu dzīvi es esmu jutusi, kā Tas Kungs mani vada, un es atzīstu, ka viss, ko esmu sasniegusi, ir noticis, patiecoties Viņam un Viņa vadībai. Pat brīžos, kad man šķiet, ka esmu viena, Viņš beigu beigās ļauj man saprast un sajust, ka Viņš vienmēr ir bijis man līdzās. Tieši tāpēc es esmu pieņēmusi lēmumu — allaž turpināt virzīties uz priekšu ticībā, pat ja man šķiet, ka esmu palikusi viena. Manā gadījumā man dažkārt nav skaidrs, kurp būtu jāiet, un es ne vienmēr redzu, kas mani sagaida, taču katru reizi, kad es speru soli ticībā, es sāku saredzēt gaismu un atpazīt Dieva roku savā dzīvē. Es zinu, ka mūsu Debesu Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, mīl mūs un ka Viņi vēlas mūs vadīt, taču Viņi gaida, lai mēs īstenotu ticību Viņiem un rīkotos, saņemot Gara pamudinājumus.

— *Indira Mehija, Dominikānas Republika*

Man šķiet, ka viena no apbrīnojamākajām metodēm, kas mums ir jāapgūst, ir spēja atpazīt Svētā Gara klusos čukstus. Uzcītīga Svēto Rakstu studēšana ir palīdzējusi man to apgūt. Es allaž esmu ticējis tam, ka tas, kas cītīgi meklē, atradīs un Dieva noslēpumi tiks atklāti tam ar Svētā Gara spēku (skat. 1.Nefija 10:19). Citiem vārdiem, ja es gribu atpazīt Garu, es nedrīkstu ļauties bezjēdzīgām domām vai ikdienišķām dzīves rūpēm, man ir jāieslēgst darbā un jāaizmirst par sevi. Tieši tad es daudz skaidrāk spēšu atpazīt Garu, jo es būšu tam gatavs! Tāpat kā kuģis, kurš nevar netraucēti ceļot vētras laikā, mēs nevaram saklausīt Garu, ļaujoties pārņemtībai ar dzīves rūpestiem, kurus mēs nespējam kontrolēt.
— *Emanuēls Borngreits Dogbijs, Akra, Gana*

Kļūstot vecākai, man ir nācies apgūt Gara valodu. Gars uzrunā mani caur vienkāršām domām. Lai pierastu pie tā, man ir bijusi nepieciešama zināma pieredze, taču parasti Gars apmeklē mani klusās vietās, piemēram, braucot mašīnā uz darbu. Es zinu, ka tās nav manas pašas domas, jo Gars bieži vien pieslēdzas brīžos, kad es nemaz nedomāju par attiecīgo tēmu.
— *Klarisa Meja Teilore, Jūtas štats, ASV*

Mūsu mazajā ģimenītē mēs atpazīstam Garu, sajūtot mieru, ko es jo īpaši sajūtu, esot kopā ar savu vīru. Ja tās ir mūsu pašu domas, mēs nekad neesam īsti pārliecināti par to, vai tā ir pareizā ideja, — to allaž pavada šaubas vai bailes. Taču, ja tā ir atklāsme, mēs allaž sajūtam mieru — pat cenšoties padomāt racionāli par to, kas iesākumā nešķiet īpaši jēdzīgi. Ja mēs tai sekojam un to īstenojam, mēs katru reizi pārliecināties, ka viss nostājas savās vietās un ka viss nokārtojas. Tad mēs palūkojamies viens uz otru un sakām: „Ā, tagad mēs saprotam!”
— *Marianna Vraita, Jūtas štats, ASV*

Kaut arī ikviens no mums var saņemt atklāsmi atšķirīgā viedā, viens no aspektiem ir pavisam nešaubīgs: Dievs runā ar mums bieži. Mums vienkārši ir jābūt ar mieru papulēties izkopt savu spēju — atpazīt un sadzirdēt Viņa balsi. Prezidents Rasels M. Nelsons iesaka: „Lūdziet Jēzus Kristus Vārdā par savām bažām, savām bailēm, savām vājībām, jā, savas sirds dziļākajām alkām. Un pēc tam ieklausieties! Pierakstiet domas, kas ienāk jūsu prātā. Pierakstiet savas izjūtas un dariet to, ko jūtaties mudināti paveikt. Atkārtojot šo procesu dienu pēc dienas, mēnesi pēc mēneša un gadu pēc gada, jūsu spēja izmantot atklāsmes principu pieaugs.” („Atklāsme Baznīcai, atklāsme mūsu dzīvei” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. maijs, 95. lpp.) ■

ŠAJĀ SADAĻĀ

52 Iemantojiet mieru un dāvājiet to citiem nemierpilnos laikos

Alekss Hjūgijs un
Aspena Standere

54 Dzīve ir kā maratons

Sallija Džonsone Odekirka

60 Jautājumi un atbildes: Kā mana patriarhālā svētība var palīdzēt man pieņemt lēmumus?

62 Izmēģiniet dažas jaunas Lieldienu tradīcijas

Deivids Diksons

64 Pēdējie vārdi: Dieva diženākā mīlestības izpausme

Elders M. Rasels Balards

Kad es sāku

mācīties vidusskolā, man radās zināmas grūtības: sākot mācīties kādu jaunu mācību priekšmetu, man bija grūti to izprast. Kādu vakaru es lūdzu, lai Debesu Tēvs palīdz man visu saprast un pārvarēt šīs grūtības. Man bija ticība, un es ieguvu skaidrāku izpratni. Kopš tā laika lūgšana un ticība ir manu darāmo darbu sarakstā skolā un visur, kur es dodos.

Mācīšanās zēnu skolā ir izaicīnājumiem pilna, jo studenti dažkārt uzvedas netikumīgi. Kad tā notiek, man prātā nāk vecāku vārdi: „Nedari neko tādu, kas aizraida Svēto Garu.” Es esmu pateicīgs savai mammai, kura allaž atgādina, lai es ieklausos Svētajā Garā. Kad mēs rīkojamies pareizi, Dievs mūs svētī.

Nijams S. (16 gadi), Gana

IEMANTOJIET MIERU

Dažkārt mūsu dzīvē valda apjukums un satraukums. Mēs varam būt noraizējušies par ģimenes un veselības problēmām, sarežģījumiem skolā vai daudzajiem satricinošajiem notikumiem mūsdienu pasaulē. Kā lai mēs iemantojam mieru šajā nemierpilnajā pasaulē? Neatkarīgi no tā, vai nemieru jūsos izraisa notikumi, kas nepakļaujas jūsu kontrolei, vai arī lietas, ko jūs varat ietekmēt un mainīt, lūk, būs dažas idejas, kas palīdzēs jums iemantot sirdsmieru caur Jēzu Kristu.

ČETRI VEIDI, KĀ IEMANTOT MIERU

1. Pievērsieties mūžīgajām lietām

Ir grūti sajūst mieru, pievērsoties vienīgi īstermiņa rūpestiem. Taču, paraugoties plašākā skatījumā uz Dieva laimes ieceri, jūs varat rast mieru apziņā, ka tas, kas jūs šobrīd sāpina, neilgs mūžīgi. Mūžībai mums palīdz pievērsties, piemēram, templis. Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) teica, ka templī „jūs sajūtīsiet mieru, kuru neatradīsiet nekur citur”.¹

2. Neiespringstiet par to, ko jūs nevarat ietekmēt

Ja jūsu mieru laupa kaut kas, kas atrodas ārpus jūsu kontroles, jūs varat izjust kārdinājumu — ļauties bezcerībai vai dusmām. Taču kavēšanās pie lietām, ko jūs nevarat mainīt, nepalīdzēs. Tā vietā tuvinieties Glābējam, lai atgūtu sirdsmieru pat tad, ja esat pieredzējuši kādu netaisnību. Viņš ir solījis sūtīt jums Mierinātāju, Svēto Garu (skat. Jāņa 14:26–27).

3. Piedodiet citiem

Bieži vien pats grūtākais ir atbrīvoties no negatīvajām izjūtām, kas jūs pārņem, kad kāds ir nodarījis jums pāri. Taču elders Dīters F. Uhtdorfs no Divpadsmit apustuļu kворuma ir mācījis: „Piedošanas prieku savā dzīvē mēs sajūtīsim tad, kad būsīsim gatavi neierobežoti dāvēt šo prieku citiem. . . . Tādējādi Tā Kunga Gars piepildīs mūsu dvēseli ar prieku, ko pavadīs dievišķs sirdsmiers (skat. Mosijas 4:2–3).”² Vēršanās pie Glābēja var palīdzēt jums atbrīvoties no emocionālā sloga, lai jūs varētu tikt piepildīti ar mieru.

4. Nožēlojiet grēkus un ļaujieties uz Kristu

Neatkarīgi no tā, cik labi jums sokas jūsu dzīvē, personīgais grēku slogs allaž laupīs jūsu mieru. Dažkārt mums ir nepieciešama sava bīskapa palīdzība, lai mēs spētu pilnībā nožēlot savus grēkus. Tajā pašā laikā mums visiem ir regulāri jānožēlo savi grēki, lai caur Jēzu Kristu īstenoto Izpiršanu mēs varētu kļūt tīri no visa, kas traucē mums kļūt vēl līdzīgākiem Viņam.

un dāvāji to citiem nemierpilnos laikos

Alekss Hjūgijs un Aspēna Standere
Baznīcas žurnāli

*Lūk, astoņi veidi, kā iemantot
mieru un dāvāt to citiem
brīžos, kad neklājas viegli.*

ČETRI VEIDI, KĀ DĀVĀT MIERU CITIEM

1. Dalieties Jēzus Kristus evaņģēlijā

Mēs varam iemantot sirdsmieru, pievēršoties Glābējam, un tāpat mēs varam pievērst arī citus Viņam — „miera radītājam” (Mosijas 15:18). Pamēģiniet, piemēram, dalīties ar citiem kādā rakstvietā vai citātā no vispārējās konferences, kas ir palīdzējis jums labāk iepazīt Jēzu Kristu.

2. Kļūstiet par miera nesējiem

Palīdziet saviem draugiem vai brāļiem un māsām atrisināt savstarpējos konfliktus. Mēs, tāpat kā anti-nefijehijieši no Almas grāmatas, varam aprakt savus kara ieročus — tādus ieročus kā aprunāšana, atriebības kāre vai savtīgums — un iemainīt tos pret miera instrumentiem: laipniem vārdiem, paklausību Dieva baušļiem un piedošanu (skat. Almas 24:19).

3. Esiet labi uzklaistāji

Dažkārt tiem, kam ir grūtības, ir atklāti jārunā par savām domām un jūtām, nevis jāpatur tās pie sevis. Mums nav jārisina citu problēmas viņu vietā, taču mēs varam vienkārši uzklaist viņu bažas un sniegt atbalstu, izrādot kristīgu mīlestību un sapratni.

4. Kalpojiet cilvēkiem savā bīskapijā un vietējā sabiedrībā

Jūs varat pieteikties par brīvprātīgajiem patversmē, kalpot par vienaudžu privātskolotājiem vai aiznest našķus kādai ģimenei, kas tikko apmetusies jums kaimiņos. Palīdziet citiem iemantot mieru ar nelieliem līdzekļiem. Pastāvīgai vietai, kur ieturēt maltīti un pagulēt, uzticamam mentoram vai nelieliem uzmanības apliecinājumiem var būt ievērojama ietekme.

Uzrunājot tos, kam ir grūti iemantot mieru, Jēzus teica šos mierinošos vārdus: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27.) Ja mēs tuvināsimies Jēzum Kristum un palīdzēsim šajā ziņā arī citiem, mēs iegūsim mieru pat tad, ja dzīvē neiet viegli. ■

ATSAUCES

1. Gordon B. Hinckley, in “Rejoice in the Blessings of the Temple,” *Liahona*, Dec. 2002, 33.
2. Dieter F. Uchtdorf, “Point of Safe Return,” *Liahona*, May 2007, 101.

DZĪVE IR KĀ MA

RATONS

Šie jaunie pēdējo dienu svētie dzīvo turpat, kur Jaunās Derības laikos dzīvoja apustulis Pāvils. Un viņi seko viņa vārdiem.

Sallija Džonsone Odekirka
Baznīcas žurnāli

Pirms dažiem mēnešiem semināra klase pulcējās Grieķijas Marsa kalnā, pie Atēnām, kur reiz ar savu iespaidīgo sprediķi uzstājās apustulis Pāvils (skat. Ap. d. 17:22–34). Studenti runāja par to, kādu iespaidu uz viņu dzīvi atstāj seminārs, apspriežot arī Pāvila mācības.

„Dzīvojot Grieķijā, Jaunā Derība gluži vai atdzīvojas,” teic Aleksa H., kurai ir 18 gadi. „Manam tēvam patīk apmeklēt dažādas drupas vietās, kur mācīja Pāvils, un viņš nolasa mums kādu rakstvietu vai pastāsta par to, kur tas ir noticis.”

Grieķijas jauniešiem, gluži kā Pāvilam, kurš arī savā laikā sastapās ar grūtībām, ir dažādas sociālas, politiskas un ekonomiskas problēmas. Grieķijā reti notiek jauniešu konferences un Jauno sieviešu nometnes, un pat semināra apmeklēšana var radīt grūtības. Par spīti šiem un vēl citiem izaicinājumiem, Grieķijas jaunieši seko Pāvila pamudinājumam: „Stāviet vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību.” (Filipiešiem 1:27.)

Dzīvošana Grieķijā nozīmē, ka šie jaunie Baznīcas locekļi var izbaudīt silto laiku, apmeklēt pludmali, garšīgi paēst un dejot. Vēl viņiem ļoti patīk pulcēties kopīgās tikšanās reizēs. Tiekoties seminārā un draudzes pasākumos, viņi ir stiprinājuši savu ticību un draudzību.

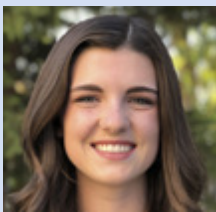
Seminārs Marsa kalnā

Kad pirms dažiem gadiem Grieķijā tika uzsākts seminārs, to apmeklēja tikai pieci studenti. Šobrīd viņi tiekas trīs rītus nedēļā, un daži no viņiem piedalās nodarbībās caur tiešsaistes video konferenci. Viņi tiekas arī trešdienu pēcpusdienās, kad pēc semināra

„Es esmu sapratusi, ka evaņģēlijs visur darbojas vienādi. Dzīvojot ārzemēs, es esmu mācījusies pievērsties evaņģēlija patiesajām mācībām un sajūst Garu, neatkarīgi no valdošās kultūras īpatnībām.”

— Brajena V. (15 gadi)

„Es uzrakstīju uz sava spoguļa vārdu „atceries”, lai atcerētos visus šī gada notikumus: JMS konferenci, Jauno sieviešu nometni, semināru. Tas palīdz man atcerēties, ko esmu paveikusi.”

— Mērija H. (17 gadi)

„Es zinu, ka, apmeklējot semināru, es jutos apmierināta, apzinoties, ka daru to, kas man ir jādara, un es zinu, ka viss būs labi.”

— Lizija T. (17 gadi)

Lūkija C. (15 gadi) Jauno sieviešu nometnē pirmo reizi dalījās savā liecībā un vēlāk tika kristīta.

Semināra grupa pie Atēnu dievnama.

nodarbībām notiek kopīgi pasākumi. Viņi ir satuvinājušies, kļūstot par gaismu saviem draugiem, kuri redz viņu piemēru. Kad draugi tiem uzdod jautājumus, šie jaunieši aicina viņus uz semināru un kopīgiem pasākumiem.

Viens no šiem jauniešiem, Pavloss K., kuram ir 15 gadi, saka: „Semināra apmeklēšana ir labs veids, kā iesākt dienu, un tas palīdz man būt stipram. Tas palīdz man iegūt tādu attieksmi, lai es varētu būt par paraugu citiem. Tas palīdz man uzsākt dienu ar domām par Jēzu Kristu.”

Jauniešiem kļūstot arvien stiprākiem un vienotākiem, viņi iemanto svētības un tiem paveras jaunas iespējas. Piemēram, 2017. gadā viņi tika svētīti ar iespēju apmeklēt ievērojamu reģionālo konferenci jauniešu morāles stiprināšanai (JMS). Jaunās sievietes piedalījās arī pašā pirmajā Grieķijas Jauno sieviešu nometnē. Tādējādi viņas ir vēl vairāk satuvinājušās, un Baznīcai ir pievienojušās vēl divas jaunietes.

Starptautiskā JMS konference

Konference, kas tika noturēta Vācijā, pulcināja pēdējo dienu svēto jauniešus no visas Eiropas.

Grieķijas un Kipras jaunieši devās simtiem kilometru garā ceļā, un pieredze, ko viņi guva šajā konferencē, atstāja uz tiem ievērojamu iespaidu. Maksims A., kuram ir 14 g., teic: „No JMS konferences man visvairāk prātā palika mirklis, kad mēs dalījāmies savās liecībās. Visi sajuta Garu, un tas iedvesmoja mani stiprināt savu liecību.”

„Sākumā gatavojās doties tikai četri jaunieši,” piebilst Lūkija C., kurai ir 15 g., „taču beigās mēs bijām 15, kas Grieķijai ir rekords, ieskaitot trīs mūsu draugus, kuri nav Baznīcas locekļi.

Bija tik jauki sanākt kopā vietā, kur mēs dalāmies evaņģēlijā un nejutāmies atšķirīgi. Mēs visi bijām kopā, un mēs jutām vienu un to pašu Garu. Tas man palīdz.”

„Mans tēvs nav Baznīcas loceklis, un viņš negribēja ļaut man piedalīties JMS konferencē un tikt kristītai,” stāsta Džesijana, kurai ir 16 g., „taču draudzes locekļi gavēja par mani, un mana vecmāmiņa parunāja ar manu tēvu. Pēc tam viņš teica, ka es varu braukt!”

JMS konferencē viņa daudz ko pieredzēja pirmo reizi, sakot: „Piedalīšanās nodarbībās un pasākumos un dalīšanās savā liecībā palīdzēja

man saprast, ko patiesībā nozīmē Svētā Gara sajušana. Es nekad iepriekš nebiju sajutusi Garu tādā mērā, un es jutu lielu prieku un sajūsmu. Es pirmo reizi dalījos savā liecībā.”

Papildus garīgajam stiprinājumam, jaunieši varēja arī atpūsties un priekpilni pavadīt laiku. Heigs T., kuram ir 14 g., atbrauca uz konferenci no Kipras. „Es mācījos būt daudz sabiedriskāks, veidot īstu draudzību un priecāties — pat tad, kad ir grūti.”

Jauno sieviešu nometne

Jauno sieviešu nometne atstāja līdzīgu iespaidu. Divpadsmit jaunietes ar savām vadītājām pulcējās netālu no seno kauju vietas Maratonā. Pavadot kopā trīs dienas, viņas mācījās paļauties cita uz citas spēku un uzmundrinājumu.

„Kad man bija 12 gadu,” teic Lūkija, „es pirmoreiz apmeklēju Baznīcu un jutos ļoti priecīga, taču tad es sapratu, ka te nav neviena manā vecumā. Tagad, pēc diviem gadiem, mums ir tik daudz jauno sieviešu, ka mēs pirmo reizi varējām sarīkot Jauno sieviešu nometni.” Viņa stāsta, ka kopīga pulcēšanās ir palīdzējusi viņai saprast, „ko nozīmē būt par pēdējo dienu svēto. Kad mēs dzīvojam pēc evaņģēlija, mūs ieskauj gaisma”.

Brajenai V., kurai ir 15 gadu, JMS konference un Jauno sieviešu nometne palīdzēja atvērties un

„Manas mīļākās JMS konferences aktivitātes bija sporta spēles, dejas un grupu tikšanās, kuru skaits bija rīta svētbriži un pārskata nodarbības. Tas palīdzēja man būt izpalīdzīgākam un pacietīgākam un daudz lielākā mērā novērtēt Svētos Rakstus.”
— Heigs T. (14 gadi)

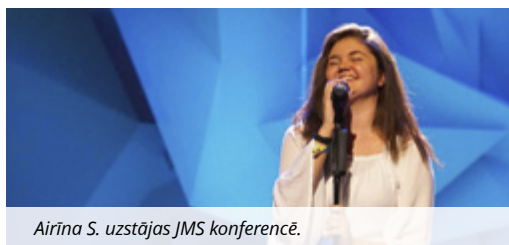
Ceļā uz JMS konferenci Štutgartē, Vācijā

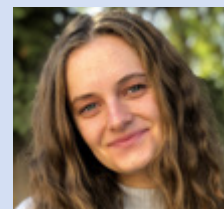
JMS konferencē, rādot vārdu „ask” (lūdz) no Jēkaba 1:5.

„Stāvat vienā Garā, vienprātīgi.”

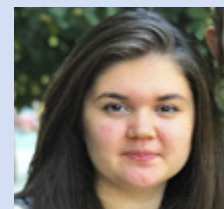
Filipiešiem 1:27

Airīna S. uzstājas JMS konferencē.

„JMS konferencē mēs sākām saliedēties kā grupa, un tas mūs stiprināja. Tas palīdzēja veidot un veicināt jauniešu programmas īstenošanu Grieķijā, jo tagad mēs daudz labāk pazīstam cits citu.”
— Aleksa H. (18 gadi)

„Dziedāšana uz skatuves JMS konferencē bija viena no drosmīgākajām lietām, ko jebkad esmu darījusi, un viens no burvīgākajiem brīžiem manā dzīvē. Tobrīd es sapratu, cik mums šajā skaistajā pasaulē ir būtiska nozīme.”
— Airīna S. (17 gadi)

„Jauno sieviešu nometnē es mācījos, ka dzīve līdzinās maratonam. Tas palīdzēja man pieaugt ticībā, zinot, ka mums ir jāturpina pareizais ceļš, gluži kā skrienot maratonu. Šī pieredze palīdz man pieaugt liecībā, turpināt ticēt un palikt uz pareizā ceļa.”
— Vinifreda K. (14 gadi)

„Dzīve ir kā maratons, nevis sprinta skrējiens.”

Jauno sieviešu nometnes tēma

Jaunās sievietes Maratonā, Grieķijā.

„Mēs visi esam unikāli, gluži kā atšķirīgie oļi jūras krastā.” — Brajena V.

„Lūkošanās saullēktā dāvāja mierinošas un skaistas izjūtas.” — Lizija T.

parunāt ar citiem. „Mēs ar ģimeni bieži pārceļamies, un man bija grūti atrast saikni ar citiem, jo es esmu kautrīga,” viņa teic. „Taču, satuvinoties ar savu grupu JMS konferencē, es ieguvu dažus patiesi labus draugus. Liecību sanāsmē mēs dalījāmies savās izjūtās, un es sapratu, ka citi jūtas tāpat kā es.”

Mērija H., kurai ir 17 g., atminas nometnes tēmu: „Dzīve ir kā maratons, nevis sprinta skrējiens.” Viņa stāsta, ka jaunās sievietes un viņu vadītājas ir apspriedušas to, cik svarīgi ir pastāvēt līdz galam un pabeigt šo skrējieni. „Tas man atgādināja, ka es varu pastāvēt līdz galam, uzturēt tempu un pievērsties finiša līnijai. Un tādējādi es varu paveikt to, kas Debesu Tēvam no manis ir vajadzīgs.”

Viens no nometnes spilgtākajiem mirkļiem bija saullēkta svētbridis pludmalē, kurš tika noturēts pēdējā rītā. Lizija T., kurai ir 17 g., saka: „Mēs paņēmām savus Svētos Rakstus, noturējām svētbriidi un skatījāmies saullēktā. Mēs visas sajūtām Dieva mīlestību. Tas bija brīnišķīgs noslēgums kopīgi pavadītajam laikam.”

Bez bailīga skatīšanās nākotnē

„JMS konferencē un Jauno sieviešu nometnē es daudz mācījos par evaņģēliju un to, kā tas var palīdzēt manā dzīvē,” teic Airīna S., kurai ir 17 gadu. „Es ieguvu daudz draudzeņu un sapratu, cik svarīgi ir paust savas domas un jūtas. Es līdz sirds dziļumiem sajutu Svēto Garu un mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, mīlestību.”

Viņa teic, ka atrašanās starp citiem pēdējo dienu svēto jauniešiem ir stiprinājusi viņas pārliecību. „Pirms JMS pasākuma

Jauno sieviešu nometne 2017. gadā — pati pirmā nometne Grieķijā.

es nespēju saskatīt to labo un skaisto, ko Dievs mums ir radījis, un to, ko Viņš vēl plāno mūsu labā.”

„Mums nevajadzētu ļauties apkārtējo cilvēku vai lietu iespaidam, kas cenšas mūs atraut no dzīvošanas pēc evaņģēlija,” saka Manase A.,

kurai ir 17 gadu. „Evaņģēlijs visur darbojas vienādi, un un mums allaž vajadzētu palikt uz pareizā ceļa.”

Un, vai tas būtu Grieķijā vai kaut kur citur pasaulē, kopīgi mērojot šo ceļu, mēs varam būt vienoti garā. ■

Baznīca Grieķijā

1900-to gadu sākumā kāds izdevējs, vārdā Rīgas Pofantis, nosūtīja Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vadītājiem vēstuli, pieprasot vairāk informācijas. Turcijas misijas prezidents mācīja Pofantisu, un 1905. gada oktobrī viņš tika kristīts.

Baznīca Grieķijā nepieredzēja īpašu izaugsmi līdz pat 1950. gadam, kad grieķu-amerikāņu Baznīcas locekļi no Soltleiksitijas Jūtas štatā, ASV, nodibināja pēdējo dienu svēto helēņu biedrību (Hellenic Latter-day Saint Society), lai saglabātu savu kultūras mantojumu un uzturētu saikni ar dzimteni.

1965. gadā Baznīcas vadītāji izveidoja nelielu draudzi Atēnās, kas tika reorganizēta 1967. gadā. 1990. gada jūlijā viņi Grieķijā organizēja Atēnu misiju un 1999. gada maijā pabeidza pirmā Grieķijas dievnama celtniecību.

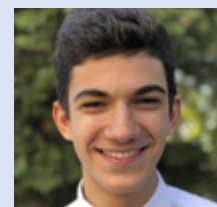

Halandrijas dievnams Atēnās, Grieķijā.

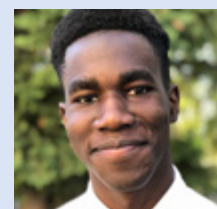

Baznīcas locekļu skaits: 802

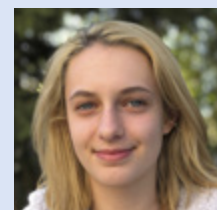
Draudžu skaits: 3

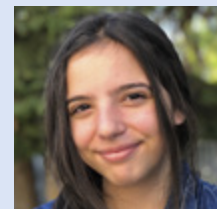
„Man patiešām patika izjust, ko nozīmē būt kopā ar jauniešiem, kam ir vienota ticība. Es jutos tā, it kā mēs ne vien pazītu cits citu pēc vārda, bet ka starp mums valdītu kāda īpaša saikne.”
— Pavloss K. (15 gadi)

„Es priecājos, ka man bija iespēja tikties ar citiem jauniešiem, kuri iet cauri tam pašam, ar ko ik dienu nākas saskarties man.”
— Džoša K. (17 gadi)

„JMS konferencēs un Jauno sieviešu nometnēs valda vienas un tās pašas izjūtas, neatkarīgi no tā, uz kuru pasaules malu tu dodies. Man patika nelielā Jauno sieviešu nometnē, jo mums bija vieglāk rast saikni citai ar citu.”
— Olivija H. (15 gadi)

„Kaut arī es neesmu Baznīcas locekle, es nāku katru nedēļu, kad vien varu. Es dievinu to, par ko iestājas jaunās sievietes.”
— Airīna C. (14 gadi)

„Kā mana patriarhālā svētība varētu palīdzēt man lēmumu pieņemšanā?”

„Patriarhālā svētība ir atklāsme, kas tiek dota tās saņēmējam, gluži kā baltā līnija ceļa vidū, lai pasargātu, iedvesmotu un motivētu uz noteiktu un taisnīgu rīcību. Patriarhālajā svētībā pavisam burtiski ir ietvertas jūsu mūžīgo iespēju grāmatas nodaļas. . . .

Tā ir Liahona, kas izgaismo ceļu un nekļūdīgi vada jūs uz jūsu debesu mājām.”

President Thomas S. Monson (1927–2018), “Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light,” *Ensign*, Nov. 1986, 65, 67.

Mūsu personīgā Liahona

Patriarhālā svētība ir viens no veidiem, kā Debesu Tēvs palīdz mums izzināt savu pirmslaicīgo, laicīgo un mūžīgo identitāti. Izzinot patiesību par šiem trijiem īpašajiem aspektiem, mēs daudz labāk varam sekot Dieva iecerei mūsu dzīvē. Mēs zinām, kas mēs esam, kādēļ mēs esam šurp nākuši un kur mēs varam nokļūt. Liahona darbojās saskaņā ar to, cik ticīgi un uzcītīgi Nefijs ar savu ģimeni sekoja tās norādījumiem (skat. 1. Nefija 16:28), un arī mēs varam ticīgi un uzcītīgi sekot savai personīgajai Liahonai un tās norādījumiem, kas palīdzēs mums īstenot savu dievišķo potenciālu.

Elders Utaji (20 gadi), Saltas misija Argentīnā

Mūžīgais skatījums

Nezinot, kā pieņemt pareizos lēmumus, es vēršos pie savas patriarhālās svētības un gremdējos pārdomās par šo dievišķo atklāsmi. Un tad man ir viegli pieņemt lēmumus. Tā ne vien palīdz man pārvarēt laicīgās dzīves grūtības un pļaut apsolītās svētības, bet arī atgādina par gatavošanos tam, lai kādudien cienīgi ienāktu Tā Kunga valstībā. Tā nepārtraukti palīdz man pieaugt ticībā, paļauties uz Tā Kunga gribu un nezaudēt mūžīgo skatījumu.

Abigaila F. (18 gadi), Kagajana ieleja, Filipīnas

Dievišķais padoms

Manā patriarhālajā svētībā man tiek doti norādījumi no mana Debesu Tēva.

Es zinu, ka, sekojot šiem norādījumiem, es saņemšu atklāsmi, kas nepieciešama lēmumu pieņemšanai. Viņš atbild uz dažiem maniem jautājumiem pat pirms to uzdošanas.

Kamī H. (16 gadi), Jūtas štats, ASV

Ieklausieties Gara balsī

Ja jūs meklējat mierinājumu un norādījumus vai atbildi uz kādu aktuālu jautājumu, jūs varat sirsnīgi lūgt par to un ar sirsnīgu un patiesu nolūku lasīt savu patriarhālo svētību, ieklausoties Gara balsī. Arī Svēto Rakstu studēšana palīdz. Es ticu — ja jūs darīsiet to patiesā ticībā, Tas Kungs jums atbildēs Savā paša laikā un pašā labākajā veidā.

Kezija B. (15 gadi), Havaju salas, ASV

Apsolītās svētības

Patriarhālā svētība pavēsta mums, kādas svētības Dievs vēlas mums dāvēt. Viņš mūs brīdina un paskaidro, kā mēs varam kļūt vēl līdzīgāki Viņam. Zinot, kādas svētības Debesu Tēvs mums ir sagatavojis un kā tās iemantot, mēs pieņemsim tādas izvēles un rīkosimies tā, lai tās saņemtu.

Hanters H. (18 gadi), Jūtas štats, ASV

Šo atbilžu nolūks ir palīdzēt, sniedzot plašāku redzējumu, tas nav uzskatāms par oficiālu Baznīcas mācības skaidrojumu.

Vai, esot jaunietai, man vajadzētu vairāk pievērsties izglītībai un karjerai vai tam, lai gatavotos kļūt par sievu un māti?

Mēs zinām, ka „ģimenei ir centrālā loma Radītāja iecerē” un ka „mātes primārā atbildība ir bērnu audzināšana”.¹ Un mēs zinām arī to, ka dažādu pozitīvu aspektu dēļ pravieši ir ieteikuši gan vīriešiem, gan sievietēm iegūt izglītību.² Bez tam, mēs zinām, ka daudzām sievietēm būs vai nu nepieciešams, vai arī viņas vēlēties veidot karjeru.

Prezidents Dalins H. Oukss, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, ir teicis, ka sievietēm nav jāizvēlas starp ģimeni, izglītību un karjeru. „Mums ir jāizvēlas brīdis, kad to darīt,” viņš teic. „Un, to darot, mēs tiecamies pēc iedvesmas no Tā Kunga un studējam Viņa kalpu mācības.”³

Plānojiet izglītības ieguvu un plānojiet ģimenes veidošanu. Jūs varat sākt plānot arī savu personīgo karjeru. To darot, jums vajadzētu pievērsties Debesu Tēva ieceres un Viņa gribas izzināšanai.

ATSAUCES

1. „Ģimene — vēstījums pasaulei”, familyproclamation.lds.org.
2. Skat. brošūru *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (2012. g.), 9. lpp.
3. Dallin H. Oaks, Face to Face event with Elder Oaks and Elder Ballard (worldwide young single adult event, Nov. 19, 2017), broadcasts.lds.org.

Vietnē [lds.org/go/41961](https://www.lds.org/go/41961) jūs varat izlasīt kādas jaunietes stāstu par to, kā viņa ir svārstījusies starp pievērsanos karjerai vai ģimenes veidošanai. Izlasiet, ko viņai teica prezidents Rasels M. Nelsons.

Ko domājat jūs?

„Ko jūs sakāt, kad jūs draugi netic tādiem notikumiem kā Pirmā vīzija?”

Iesūtiet mums savas atbildes un, ja vēlaties, arī augstas izšķirtspējas fotogrāfiju līdz 2019. gada 15. maijam vietnē [liahona.lds.org](https://www.lds.org) (klikšķiniet uz sadaļas „Iesniegt rakstu vai atsauksmes”). Vai arī sūtiet savu atbildi un fotogrāfiju e-pastā uz liahona@ldschurch.org. Lūdzu, norādiet savu vārdu un uzvārdu, kā arī bīskapijas un staba (vai draudzes un apgabala) nosaukumu.

Atbildes var tikt rediģētas, lai tās būtu pietiekami skaidras un lakoniskas.

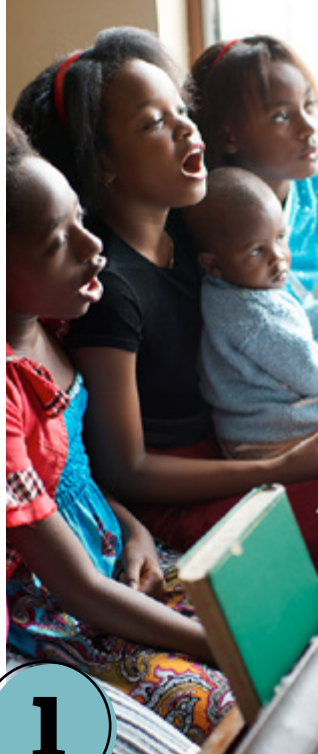

Deivids Diksons
Baznīcas žurnāli

Runājot par svētku dienām, vislielākā uzmanība parasti tiek pievērsta Ziemassvētkiem. Taču bez tiem senajiem notikumiem, ko mēs atzīmējam Lieldienās, nebūtu nekādu Ziemassvētku.

Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) reiz mācīja: „Ja nebūtu Lieldienu, nebūtu nekādu Ziemassvētku. Bez Kristus pestīšanas upura Ģetzemānē un Golgātā un uzvaras pilnās Augšāmcelšanās Jēzus bērniņš no Betlēmes būtu tikai viens no daudziem bērniņiem.”¹

Lūk, dažas tradīcijas, ko jūs varētu izmantot savu ikgadējo svinību laikā:

1

Dziediet citiem Lieldienu dziesmas

Ja mēs atmetam uzjautrinotās versijas par ziemeļbriežiem un elfiem, visas Ziemassvētku dziesmas vēsta par Jēzu Kristu. Lieldienas ir nevainojams brīdis, lai dziedātu par Glābēju, pat dziedot pie savu kaimiņu durvīm.

Ja jums trūkst ideju dziesmām, ieskatieties garīgo dziesmu grāmatas tematiskā rādītāja sadaļā „Lieldienas” un „Izpirkšana”. Lieldienu dziedāšanai der jebkura dziesma, kurā tiek godināts Jēzus Kristus.

2

Piedodiet kādam

Cik bieži jūs esat izjutoši pateicību par grēku nožēlas dāvanu? Lieldienas paver iespēju — padomāt rūpīgāk par to, vai mēs attiecinām šo pašu piedošanas garu arī uz citiem.

Jēzus mācīja: „Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; . . .

Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.” (Mācības un Derību 64:9–10.)

Pavaicājiet sev: „Pret kuru cilvēku es jūtu aizvainojumu?” Lūdziet pēc spēka, lai piedotu šim cilvēkam, un ļaujiet, lai Glābējs palīdz sāpinošajām jūtām pagaist.

3

Uzvediet lugu vai sagatavojiet kādu citu priekšnesumu

Jūs varat sagatavot kādu Lieldienu priekšnesumu. Vienkāršs piemērs tam būtu Svēto Rakstu lasījums ģimenes mājvakarā vai vietējais dziesmu koncerts, kur sanākušie varētu dziedāt līdzī.

Izmēģiniet dažas — **jaunas Lieldienu tradīcijas**

4

Apmeklējiet savu mīlo cilvēku kapavietas

Pateicoties Jēzum Kristum, nāve ir zaudējusi savu dzeloni (skat. 1. korintiešiem 15:55). Veltiet laiku savu mīlo cilvēku kapavietu apmeklēšanai, lai padomātu par šo lielisko vēsti.

Apraugot kapavietas, jūs pat varētu nolasīt dažas no savām iecienītākajām rakstvietām, kurās tiek runāts par Augšāmcelsanos. Dažas no *daudzajām* rakstvietām, ko jūs varētu izmantot, ir 1. korintiešiem 15:20–22; Almas 11:42–44 un Mācības un Derību 88:14–16.

5

Kļūstiet nedaudz labāki

Lieldienās tiek godināti notikumi, kas norisinājās Ģetzemenē un pie krusta, — Glābēja uzcelšanās no mirušajiem trešajā dienā un Viņa 40 dienu ilgā kalpošana pirms uzkāpšanas Debesīs.

Bez tam, neilgi pirms uzkāpšanas Debesīs Jēzus Kristus parādījās arī nefijiešiem un kalpoja tiem (skat. 3. Nefija 11.–28. nod.). Tik daudz, ko svinēt!

Kādēļ gan nepagarināt Lieldienu svinēšanas laiku? Ļaujiet savai dvēselei ilgāk papriecāties par Lieldienu brīnumiem! Pielieciet apzinātus

pūliņus, lai vēl vairāk līdzinātos Kristum visā 40 dienu periodā pēc Lieldienām. Iedvesmai jūs varētu izmantot šo Rasela M. Nelsona aicinājumu: „Ik nedēļu ziedojiet kādu laiku tam, lai studētu *visu*, ko Jēzus ir teicis un darījis, kā tas ir rakstīts Vecajā Derībā, jo Viņš ir Vecās Derības Jehova. Studējiet Viņa likumus, par kuriem ir rakstīts Jaunajā Derībā, jo Viņš ir Kristus. Studējiet Viņa mācības, par kurām ir rakstīts Mormona Grāmatā, jo nav nevienas citas grāmatas, kur vēl skaidrāk atklātos Viņa misija un Viņa kalpošana. Un studējiet Viņa vārdus, kas ir pierakstīti Mācībā un Derībās, jo Viņš turpina mācīt Savus ļaudis šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā.”²

Jūsu tradīcijas vēl gaida

Elders Dīters F. Uhtdorfs no Divpadsmit apustuļu kvoruma ir mācījis: „Lai noteiktu būtiskāko dienu pasaules vēsturē, mums ir jāatgriežas kādā vakarā, teju pirms 2000 gadiem, kad Jēzus Kristus Ģetzemanes dārzā metās ceļos dedzīgā lūgšanā, piedāvājot Sevi kā atpirkšanas maksu par mūsu grēkiem.”³

Paši būtiskākie notikumi pasaules vēsturē ir tā vērti, lai katru gadu par tiem padomātu. Šajā ziņā mums palīdz tradīcijas — vai nu tās, kas ir iekļautas šajā sarakstā, vai kādas citas, ko izraugāties jūs paši.

Kādas tradīcijas jūs ieviesīsiet šogad? ■

Šajās Lieldienās veltiet nedaudz vairāk laika tam, lai pieminētu pašu dižāko dāvanu, kas jebkad tikusi dota.

ATSAUCES

1. Gordon B. Hinckley, “The Wondrous and True Story of Christmas,” *Ensign*, Dec. 2000, 5.
2. Russell M. Nelson, “Prophets, Leadership, and Divine Law” (worldwide devotional for young adults, Jan. 8, 2017), broadcasts.lds.org.
3. Dīters F. Uhtdorfs, „Redziet, kāds cilvēks!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. gada maijs, 108. lpp.

Dieva diženākā mīlestības izpausme

Elders M. Rasels Balards

Divpadsmit apustuļu kворuma prezidenta vietas izpildītājs

Dievs izrāda savu mīlestību pret mums, dodot mums nepieciešamos norādījumus, lai mēs spētu pilnveidoties un īstenot savu potenciālu. Viņš, kurš pazīst mūs vislabāk un apzinās mūsu potenciālu un mūžīgās iespējas, ir devis mums dievišķus ieteikumus un baušļus Savās mācību rokasgrāmatās — Svētajos Rakstos. Ja mēs izprotam šos norādījumus un sekojam tiem, mūsu dzīve iegūst mērķi un jēgu. Mēs uzzinām, ka mūsu Radītājs mīl mūs un vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Izrādot neapraktāmu mīlestības apliecinājumu, Viņš sūtīja mums Savu Vienpiedzimušo Dēlu, Jēzu Kristu.

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,

jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jāņa 3:16–17.)

Jēzus ieradās laicīgajā pasaulē. Jēzus nodzīvoja nevainojamu dzīvi, tādējādi parādot ceļu, kuram sekot. Viņš mācīja Saviem mācekļiem: „Es esmu pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.” (Jāņa 8:12.)

Lai mēs varētu iegūt kaut nelielu izpratni par Kristus mīlestības apmēriem, mums ir jāaizdomājas par to, ka Viņš bija ar mieru caur Savām ciešanām izpirkt mūsu grēku izraisītās sāpes, kas „lika [Viņam], tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā” (Mācības un Derību 19:18).

Šajās Lieldienās izteiksim Dievam īpašu pateicību par Viņa mīļotā Dēla, Jēzus Kristus, īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcelšanos! Pateicoties Viņam un caur Viņu, šis īstermiņa laicīgais stāvoklis var izvērsties paliekošā, nevainojamā pastāvēšanā, par kuru mēs jūtam neizsakāmu prieku.

Redzot visus dabas brīnumus, mēs gūstam ieskatu Viņa dievišķajā spēkā, un tie kalpo par Viņa mīlestības izpausmi. Tomēr pats varenākais brīnums mūs vēl gaida. Tas tiks īstenots tad, kad mēs caur Viņa spēku uzcelsimies no nāves un kapa, ienākot jaunā pasaulē, kura nezudīs un kurā, ja vien mēs būsim tā cienīgi, mēs varēsim mūžīgi mūžos mājot kopā ar Viņu un mūsu Tēvu Debesīs. ■

No 1988. gada aprīļa vispārējās konferences uzrunas.

1950-to gadu sākumā
strādāja sava tēva
**automašīnu
tirdzniecības**
uzņēmumā par **galveno
pārdevēju**.

Dzimis 1928. gada
8. oktobrī
**Soltleiksitijā,
Jūtas štatā.**

Mācījies
**Jūtas
Universitātē.**

Prezidents

M. RASELS BALARDS

Kalpoja
pilnlaika misijā
Anglijā.

No 1974. līdz
1977. gadam
kalpoja par
**misijas
prezidentu**
Toronto misijā
Kanādā.

Ar savu sievu Barbaru
Bovenu iepazinās
Jūtas Universitātes
**„Iepazīšanās
ballē”.**

1951. gada
28. augustā
apprecējās ar
**Barbaru
Bovenu**
Soltleiksitijas
templī.

Viņam ir **7** bērni,
43 mazbērni un
91 mazmazbērns.

Savā galda atvilktnē
viņš glabā kastīti ar
Oreo cepumu,
lai atcerētos zēnu, kurš pēc gara
ceļojuma uz bēgļu nometni, saņēmis
cepumu paciņu, pirmo no tiem
piedāvāja prezidentam Balardam.

**Viņa tēva
tēvs bija**
elders Melvins
Dž. Balards
no Divpadsmit
apustuļu
kvoruma.

**Viņa mātes
tēvs bija**
elders Hairams
Maks Smits no
Divpadsmit
apustuļu
kvoruma.

1985. gada
1. aprīlī viņš tika
atbalstīts par
**Divpadsmit
apustuļu
kvoruma
locekli.**

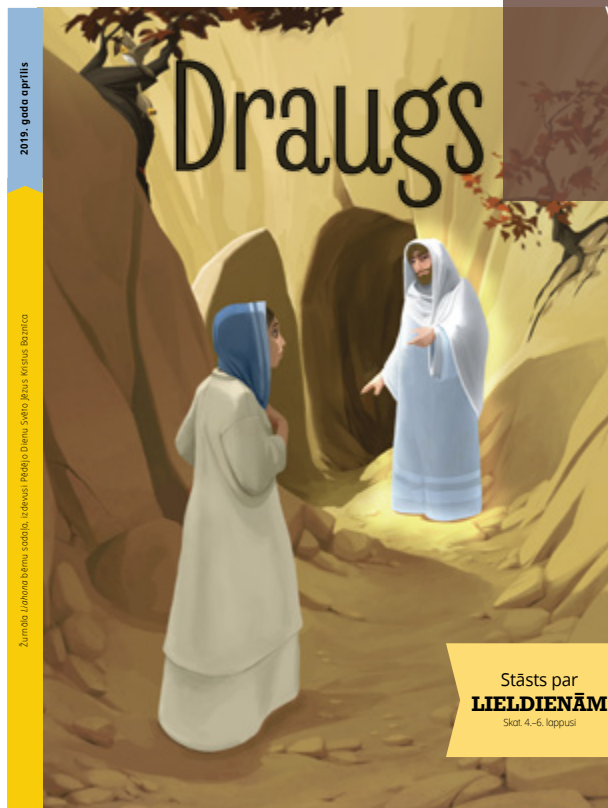
2018. gada
14. janvārī viņš
tika iecelts par
Divpadsmit
apustuļu kvoruma
**prezidenta
vietas
izpildītāju.**

Pēc 1980. gada
vispārējās konferences
uzrakstīja vairāk nekā
600 vēstuļu
Baznīcas locekļiem,
kam bija grūtības ar
personīgo liecību.

VAIRĀK LAPPUSĪŠU BĒRNIEM

Lieciet lietā sadaļu *Draugs*. Ja jums nav mazu bērnu, jūs varētu:

- uzdāvināt sadaļu *Draugs* kādai ģimenei, kas nesahņem žurnālu *Liahona*;
- iedot to kādam draugam vai kaimiņam;
- nodot to Sākumskolas vadītājai vai skolotājai.

JAUNIE PIEAUGUŠIE
NEPIECIEŠAMA
PALĪDZĪBA
SVARĪGU LĒMUMU
PIEŅĒMŠANĀ?

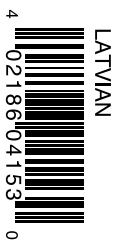
42

JAUNIEŠI
IEMANTOJIET MIERU
UN DĀVĀJIET TO
CITIEM

52

LIEDIENAS
JAUNAS TRADĪCIJAS

62

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

Draugs

Stāsts par
LIELDIENĀM

Skat. 4.-6. lappusi

Prezidents
Rāselis M.
Nelsons

Dieva dižēnā DĀVANA

Nesen mēs ar māsu Nelsoni kādā akvārijā aplūkojām tropiskās zivis. Dažādu formu un lielumu zivis spilgtās krāsās šaudījās šurp un turp. Es vaicāju tuvumā esošajai strādniecei: „Kurš baro šīs skaistās zivis?”

Viņa atbildēja: „To daru es.”

Tad es pajautāju: „Vai šīs zivis jebkad tev ir pateikušās?”

Viņa atbildēja: „Vēl ne!”

Daži cilvēki līdzinās šīm zivīm. Viņi nezina par Dievu un Viņa labvēlību pret tiem. Cik gan labāk būtu, ja mēs daudz skaidrāk apzinātos Dieva mīlestību un izteiktu Viņam savu pateicību!

Pateicība par Jēzu Kristu

Dievs sūtīja Savu Dēlu, Jēzu Kristu, lai Viņš mums palīdzētu. Viņš to darīja aiz Savas lielās mīlestības pret mums.

Jēzus ieradās, lai **izpirktu** mūs.

Pateicoties Viņa īstenotajai **Izpirkšanai**, mēs pēc savas nāves varam tikt augšāmcelti.

Pateicoties Viņa īstenotajai Izpirkšanai, mēs varam atgriezties, lai mūžīgi dzīvotu ar Debesu Tēvu.

Jēzus paskaidroja:

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!”

(Jāņa 11:25–26.)

Šis ir brīnišķīgais Lieldienu vēstījums! ●

Izpirkt:

samaksāt par mūsu grēkiem, lai mēs varētu atgriezties pie Dieva.

Izpirkšana:

Jēzus cieta par mūsu grēkiem Getzemanes dārzā un nomira pie krusta Golgātā.

No vispārējās konferences uzrunas
„Paldies Dievam”, Liahona,
2012. g. maijs, 77.–80. lpp.

Jēzus ir mans Glābējs

Lieldienu rītā Jēzus
augšāmcelās. Izlasiet šos
teikumus, lai uzzinātu,
ko Viņš ir paveicis mūsu
labā. Izlasot katru teiku-
mu, izkrāsojiet vienu no
šiem saules stariem. Pēc
tam izkrāsojiet pārējo
zīmējumu.

Jēzus cieta Ģeizemanē un pie krusta,
lai glābtu mūs no mūsu grēkiem.

Jēzus nomira un Augšāmcelās, lai glābtu
mūs no nāves.

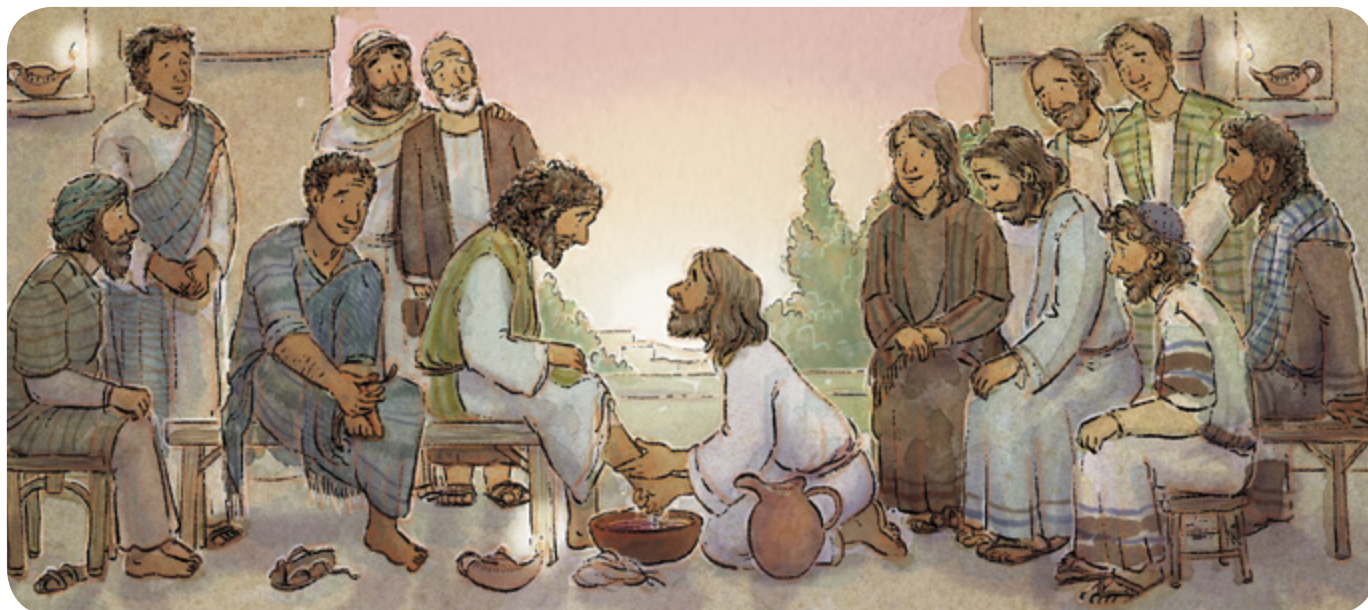
Jēzus Kristus iedibināja Svēto Vakarēdienu, lai
palīdzētu mums par Viņu atcerēties.

Jēzus mācīja mums piedot citiem.

Jēzus mums parādīja, kā būt laipniem.

Pateicoties Jēzum, mēs visi pēc
savas nāves tiksīm augšāmcelti.

Stāsts par Lieldienām

Jēzus mīlēja savus draugus. Viņš mazgāja to kājas. Tad Viņš
pienesa tiem Svēto Vakarēdienu. Viņš lika, lai tie Viņu atcerētos.
Viņš lika, lai tie mīlētu cits citu.

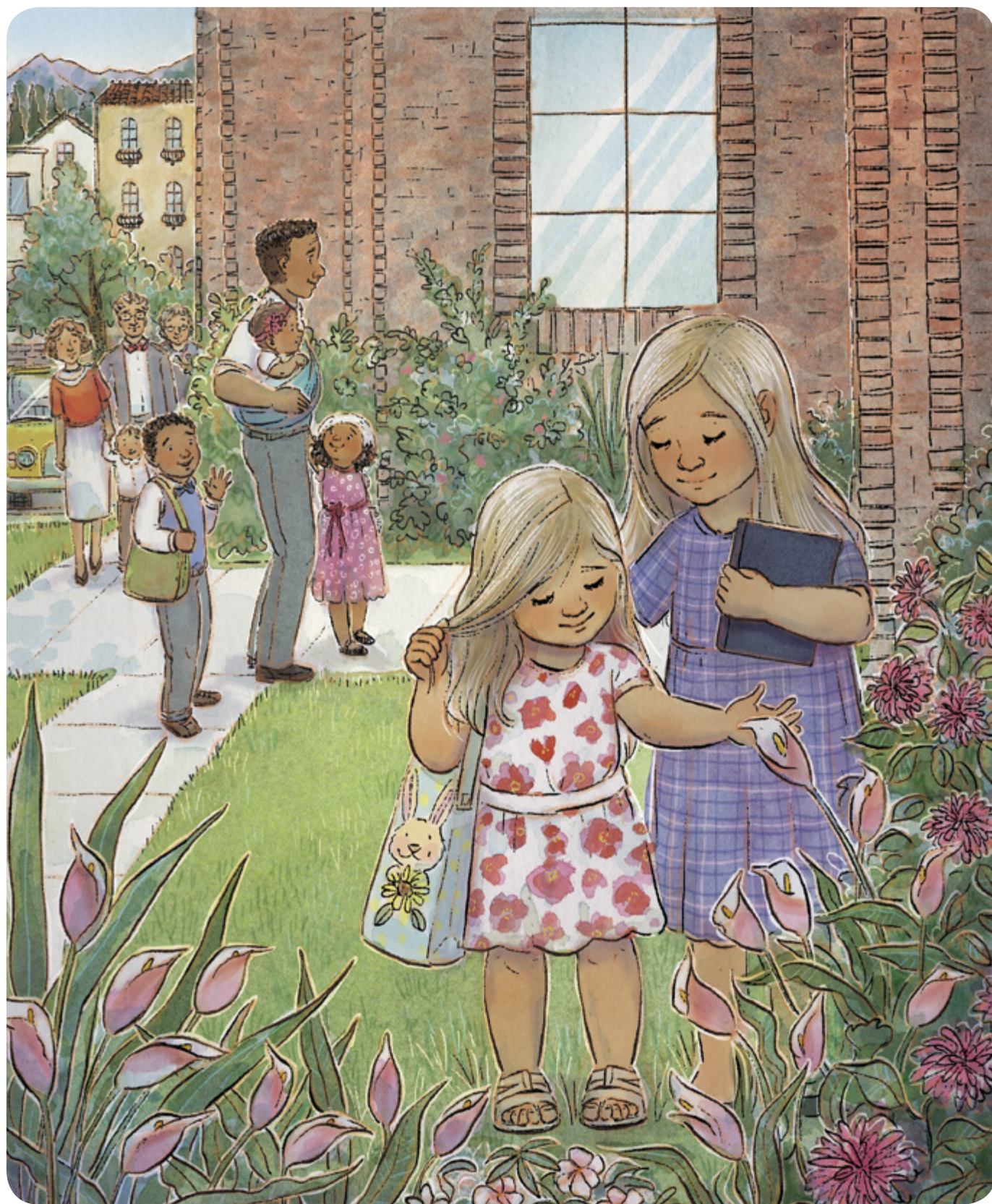

Vēlāk Jēzus devās uz
dārzu. Viņš lūdza par
mums visiem. Viņš izjuta
mūsu slimību izraisītās
sāpes. Viņš izjuta mūsu
grēku izraisītās sāpes.

Dusmīgi cilvēki aizveda Jēzu.
Viņi nodarīja Tam pāri. Viņš
nomira pie krusta mūsu visu
dēļ. Viņa draugi guldīja
Viņa ķermeni kapā.

Pēc trim dienām Viņa draugi atgriezās. Kaps bija tukšs! Eņģeļi
tiem teica: „Viņš ir augšāmcēlies.” Jēzus bija atdzīvojis!
Pateicoties Jēzum, pēc savas nāves mēs visi turpināsim dzīvot.

Jēzus mani mīl. Es varu padarīt Lieldienas par īpašiem
svētkiem, atceroties Viņu. ●

Izlasi par Lieldienu rītu Mateja 28. nodaļā.

Kad būšu atgriezies

Priecīgi ♩ = 90-96

Vārdi un mūzika: Sally DeFord

F C Dm B^b C F

1. Mīl Sa - vas a - vis La - bais gans, Un, ja tās pro - jām trauc, Viņš
 2. Mīl Glā - bējs Sa - vus bēr - ni - ņus, Un, ja es no - klis - tu, Viņš
 3. Mans Glā - bējs ce - ļu pa - rā - da Un dzī - vot mā - ca man. Ja

C⁷ Am Dm Gm C⁷

mek - lē no - klī - du - šās Un kat - ru vār - dā sauc. Tās
 die - nu, nak - ti mek - lē, Lai viens es ne - skum - tu. Kad
 ce - ļā ga - dās no - klīst, Viņš vien - mēr pie - dot var. Es

F Dm Gm C⁷ A A⁷ Dm

Ga - na bal - sij at - sau - cas, Pie Vi - ņa dro - ši skrien, Lai,
 Glā - bējs ma - ni ai - ci - nās, Tad sirds man at - sauk - sies. Viņš
 Vi - ņa bal - sij klau - sī - šu, No grē - ka vai - ro - ties. Ar

B^b C⁷ F Dm B^b C⁷ F

mī - ļu ro - ku ie - skau - tas, Var mā - jup at - griez - ties.
 ies - kaus ro - kās mī - lo - šās, Kad bū - šu at - grie - zies.
 prie - ku sirds man pil - dī - sies, Kad bū - šu at - grie - zies.

© 2019 by Sally DeFord. Visas tiesības saglabātas.

Šo dziesmu drīkst pavairot un izmantot Baznīcā vai mājās nekomerciālos nolūkos.

Šim norādījumam ir jābūt iekļautam katrā eksemplārā.

Džeina Makbraida

Šis raksts ir balstīts uz patiesiem notikumiem

Rīkojieties godīgi (skat. 2. korintiešiem 13:7.)

„Es gribētu, lai tu pieskatītu savu brālīti,” teica mana mamma, „mēs ar tēvu dosimies palīdzēt kādai slimniecei.”

Es palūkojos augšup, slaukot mūsu nelielās mājiņas grīdu, un pamāju. Mamma bija Palīdzības biedrības prezidente, un viņa bieži devās apmeklēt mūsu bīskapijas māsas.

„Paldies, Arlīna,” mamma teica, nobučojot manu pieri, „Džons ir aizmidzis. Un uz galda ir iejaukta mīkla maizei. Lūdzu, neaiztiec to!”

Es caur ārdurvīm noskatījos, kā viņi ar tēti aizbrauc rastos pa mūsu putekļaino ceļu. Es jutos lepna, ka mamma man uzticas.

Slaukot virtuvi, es apstājos un palūkojos uz maizes mīklu. Es nespēju vien sagaidīt, kad mamma to šovakar izceps. Parasti mēs ēdām šo maizi ar pašgatavotu ievārījumu. Bet ievārījums bija beidzies jau pirms trim mēnešiem.

Ievārījums! Šī doma lika man kārot pēc kaut kā salda. Es uzmetu skatu cukura burkai uz augšējā plaukta. Es zināju, ka mamma to glabā jauna ievārījuma pagatavošanai.

Taču, jo vairāk es domāju par cukuru, jo vairāk mani pārņēma izsalkums. Beigu beigās es pietūmu pie galda krēslu un pastiepos augšup. Es tik tikko varēju pieskarties cukura burkai. Es pavilku to tuvāk plaukta malai. . . .

Un burka noslidēja no plaukta! Es centos to notvert, taču tā ar skaļu blikšķi nokrita tieši uz iejauktās maizes mīklas. Cukurs izbira, izkaisoties virs mīklas, galda un grīdas.

„Ak nē!” es iekliedzos. Tas pamodināja manu brālīti. Viņš sāka raudāt. Arī *man* gribējās raudāt. Ko par visu šo jucekli teiks mamma?

Saldais godīgums

Kad es biju nomierinājusi Džonu, es darīju visu, kas manos spēkos, lai saslaucītu cukuru. Es izvilku burku no mīklas un nomazgāju to. Es saslaucīju cukuru, kas bija izbiris uz galda un grīdas. Taču es neko nevarēju iesākt, lai dabūtu cukuru laukā no mīklas.

Es gribēju atlikt burku atpakaļ uz plaukta. Varbūt mamma nepamanīs, ka tā ir tukša. Bet es zināju, ka tas nebūs pareizi. Tādēļ es noliku burku uz galda un gaidīju mammas un tēta pārrašanos.

Kad viņi atgriezās mājās, mamma tūliņ pat pamanīja cukura burku.

Es dzīli ievilku elpu. „Es tikai gribēju pagaršot cukuru. Bet es nogāzu burku no plaukta. Es centos visu satīrīt, taču nevarēju izdabūt cukuru no maizes mīklas.” Vārdi bira kā pupas, kamēr es, nodurtu galvu, lūkojos grīdā.

Mamma kādu mirkli klusēja.

„Man ļoti žēl,” es nočukstēju.

Mamma nopūtās. „Laikam jau maize šovakar būs īpaši salda,” viņa teica. Es pacēlu galvu. Viņa man uzsmaidīja. „Paldies, ka tu pastāstīji mums par notikušo.”

Tovakar, ēdot cukuroto maizi, mēs ar mammu un tēti runājām par godīgumu.

„Mēs visi savā dzīvē pieļaujam daudz kļūdu,” teica tētis. „Taču, ja mēs esam godīgi un cenšamies to nožēlot, Debesu Tēvu un Jēzus priecājas. Mēs allaž tiksīm svētīti par godīgumu — pat ja sākumā tas šķiet grūti.”

Es vēl arvien bēdājos, ka biju izbērusi cukuru. Es zināju, ka manas kļūdas dēļ mums šogad, visdrīzāk, nebūs tik daudz ievārijuma, kā parasti. Taču es priecājos, ka biju atklājusi patiesību. Tā bija ļoti salda sajūta, ko nespētu dāvēt nekāds cukura daudzums. ●

Autore dzīvo Kolorādo štatā, ASV.

„Dievišķo baušļu ievērošana ikreiz nes svētības! Pārkāpjot dievišķos baušļus, mēs ikreiz zaudējam svētības!”

Prezidents Rasels M. Nelsons, „Laujiet savai ticībai izpausties” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 30. lpp.

Elders Bednārs viesojas Indijā

Elders Deivids A. Bednārs kopā ar savu sievu Sūzannu Bednāri viesojās Indijā, lai dalītos ar Baznīcas locekļiem savā liecībā par Jēzu Kristu. Indija ir viena no lielākajām valstīm visā pasaulē. Un drīz tajā tiks uzcelts pirmais templis!

Elders Bednārs un māsa Bednāre devās uz Radžamandri pilsētu. Apustulis tur vēl nekad nebija bijis.

Sanāksmē, kas tika noturēta Haidarābādu pilsētā, šai meitenei bija iespēja uzdot eldoram Bednāram kādu jautājumu.

Bērni varēja paspiest eldera Bednāra roku.

„Jo vairāk es apceļoju pasauli, jo vairāk valstu es apmeklēju, tiekot svētīts ar iespēju mācīties no satiktajiem cilvēkiem, jo vairāk es saprotu, ka visā pasaulē visi cilvēki pašos pamatos ir līdzīgi!”

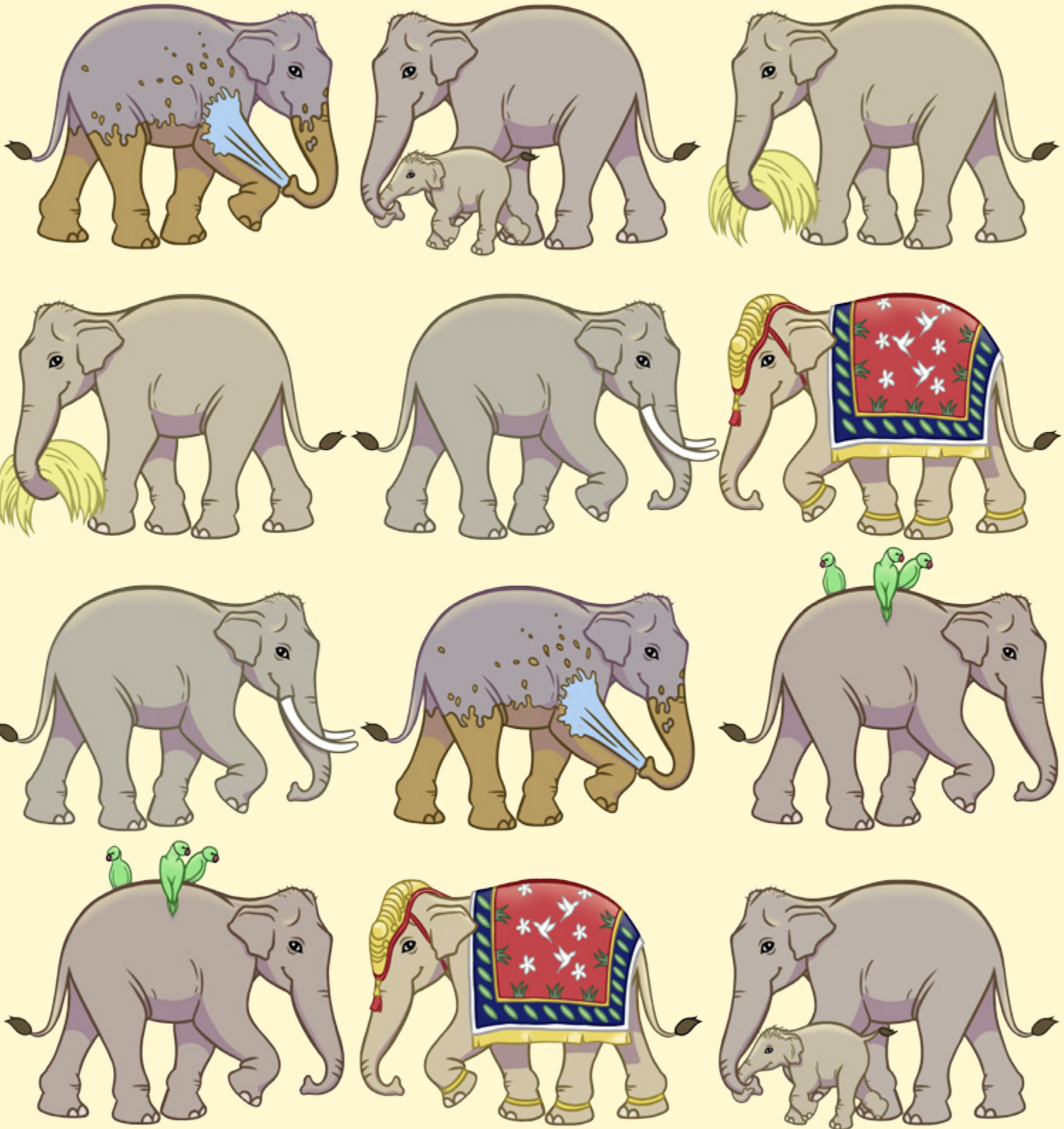

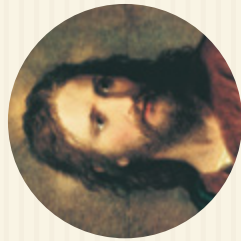
Ikviens priecājās par iespēju dzirdēt Dieva apustuļa liecību!

ATRODI ZILOŅU PĀRUS

Indijā dzīvo aptuveni 30 000 ziloņu. Cik vienādu ziloņu pāru tu vari atrast šajā zīmējumā?
Kādi ir daži no taviem mīļākajiem Debesu Tēva un Jēzus Kristus radītajiem dzīvniekiem?

MŪSU PRAVIEŠI un APUSĻUĻI

Jēzus Kristus vada Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu caur praviešiem un apustuļiem. Izlasi par viņiem šajā rīkuliņā. Pēc tam **izgriez D23 lappusē publicētos attēlus** un ielīmē tos pareizajās tabulas vietās. Pielīmē katru no attēliem augšpusē ar līmlenti tā, lai varētu to pacelt un izlasīt zem tā esošo informāciju!

- Viņa pirmais darbs bija — apkopējs radio remontdarbnīcā
- Vēlāk viņš kļuva par advokātu un Jūtas Augstākās tiesas tiesnesi
- Viņš ir kalpojis par Brigama Janga Universitātes prezidentu

Prezidents Dalins H. Oukss

Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

- Viņš bija kardiokirurgs
- Viņš ir studējis vairākas valodas, tai skaitā arī mandarīnu valodu
- Viņam ir 10 bērni: 9 meitas un viens dēls

Prezidents Rasels M. Nelsons

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas 17-tais prezidents

- Vidusskolas laikā viņš spēlēja basketbolu
- Viņš mācījās fiziku no sava tēva, izmantojot ģimenei piederošo tāfeli
- Viņš bija Riksa koledžas prezidents, kas vēlāk kļuva par BJU–Aidaho.

Prezidents Henrijs B. Airings

Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

- Koledža viņu iesauca par „bīskapu” viņa augsto standartu dēļ
- Viņam piederēja automašīnu tirzniecības bizness
- Viņš kalpoja par misionāru Anglijā un misijas prezidentu Toronto, Kanādā

Prezidents M. Rasels Balards

Divpadsmit apustuļu kvorumā prezidenta vietas izpilītājs

- Kalpojot Anglijā, viņa misijas pārinieks bija elders Kuks
- Viņš bija Baznīcas izglītības sistēmas darbinieks
- Viņš bija BJU prezidents

Elders Džefrijs R. Holands

no Divpadsmit apustuļu kvorumā

- Bērībā viņam divreiz bija jābēg no bēgļu gaitās
- Viņš strādāja par lidmašīnas pilotu
- Viņam patīk slēpot kopā ar saviem bērniem un mazbērniem

Elders Dīters F. Uhtdorfs

no Divpadsmit apustuļu kvorumā

- Viņš bija saspēles vadītājs vidusskolas futbola komandā
- Pēc kalpošanas misijā, Vācijā, viņš kristīja savu tēvu, kurš kļuva par Baznīcas locekli
- Viņš bija Riksa koledžas prezidents laikā, kad tā kļuva par BJU–Aidaho universitāti

Elders Deivids A. Bednārs

no Divpadsmit apustuļu kvorumā

- Viņš ieguva personīgo liecību, studējot Svētos Rakstus un lūdzoši kopā ar vecāko brāli
- Viņš satika savu nākamo sievu pamatskolas talantu šovā
- Viņš kalpoja par Baznīcas vadītāju Filipīnās un Klusā okeāna salās

Elders Kventins L. Kuks

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Bērībā viņš gatavoja savai ģimenei pasceptu maizi
- Pusedža gados viņš piedalījās Kuroras pakalna inscenējumā Ņujorkā
- Pirms aicināšanas par apustuļu viņš strādāja par juristu

Elders D. Tods Kristofersons

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Kalpoja par misionāru un vēlāk arī par misijas prezidentu Japānā
- Viņš uzsāka personīgo biznesu, izgatavojot un tirgojot sporta aprīkojumu
- Viņš ir kalpojis par bīskapu, pārtraugot visas Baznīcas darbu

Elders Gerijs E. Stīvensons

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Viņa otrais vārds Gumārs tulkojumā nozīmē „drosmīgais kareivis”
- 11 gadu vecumā viņš kopā ar ģimeni pārcēlās no Jūtas štata uz Zviedriju
- Viņš ir strādājis par kardiologu

Elders Deils G. Renlands

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Viņš uzauga kādā piensaimniecībā Aidahos štātā, ASV
- Viņš ir kalpojis par misionāru un misijas prezidentu Francijā
- Viņš prot franču, portugāļu, spāņu un angļu valodu

Elders Nīls L. Andersens

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Viņam patīk dzīvnieki, tostarp arī pingvīni
- Viņam ļoti patīk tikties ar dažādu valstu iedzīvotājiem
- Viņa ģimenes vēsture sniedzas līdz pat pirmajam Pūķim Gongam, kurš piedzima m. ē. 837. gadā

Elders Gerits V. Gongs

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Viņš ir kalpojis par misijas prezidentu Ņujorkas pilsētā, ASV
- Viņa moto ir: „Pats svarīgākais ir cilvēki!”
- Viņš iesvētīja pirmo pēdējo dienu svēto ēku Čehijas Republikā

Elders Ronalds A. Rasbands

no Divpadsmit apustuļu kворuma

- Viņš ir no Brazīlijas, kur kalpoja par misionāru, vēlāk kalpodams par misijas prezidentu Portugālē
- Viņš uzzināja par Baznīcu bērībā, reizē ar citiem ģimenes locekļiem
- Viņš sāka gatavoties misijai jau 12 gadu vecumā

Elders Ulises Soares

no Divpadsmit apustuļu kворuma

Pārbaudiet savas atbildes vietnē lds.org/propheats-and-apostles.

Pazudušais MĒTELIS

Šeila Kindreda

Šis stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem.

*„Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.”
(Mācības un Derību 64:10.)*

Mammu, man ir pazudis mētelis!” Breds
iesaucās. Bija pienācis laiks doties mājās no
Baznīcas, taču Breds nevarēja atrast mēteli, ko bija
atstājis uz pakaramā.

„Vai tu esi pārliecināts, ka pakarināji to tieši šeit?”
mamma vaicāja.

„Jā. „Tas bija tieši te.” Breda mētelis bija spilgti
zilā un sarkanā krāsā. To bija grūti nepamanīt.

„Varbūt kāds to pārlika citur. Pārmeklēsim ēku,”
teica tētis.

Mamma, Breds un tētis pašķīrās un devās pārme-
klēt dažādas telpas. Viņi ieskatījās atrasto mantu kastē,
lūgšanu zālē, Breda Svētdienas skolas klasē, Sākums-
kolas telpā un pārmeklēja visus pakaramos. Viņi ieska-
tījās pat labierīcību telpās, bet mēteli nekur neatrada.

„Varbūt kāds to paņēma aiz pārskatīšanās. Es
esmu pārliecināts, ka viņi to atdos nākamnedēļ, kad
sapratis, ka tas nav viņu,” teica tētis.

„Tikmēr tu vari nēsāt savu veco mēteli,” ieminējās
mamma.

Breds sarauca pieri. Viņam nepatika vecais mēte-
lis. Tas bija plāns, pabalējis un pārāk mazs. Viņam
ļoti patika savs sarkani zilais mētelis, jo tajā viņš
lidzinājās supervaronim.

„Kāds, iespējams, redzēja, cik superīgs ir mans mētelis, un to nozaga,” Breds nodomāja. Kā gan tas varēja atgadīties Baznīcā? Visiem taču šeit bija jābūt godīgiem. Breds nepieļaus, lai zaglis tiktu cauri sveikā. Viņš nāca klajā ar kādu plānu. Nākamsvētdien viņš modri visus vēros, lai redzētu, kurš ir uzvilcis viņa mēteli. Tad viņš to pagrābs un iekliegsies: „Stāvi, zagli!” Viņi nožēlos, ka ir to paņēmuši.

Breds ar nepacietību gaidīja svētdienu, lai īstenotu savu plānu. Taču nākamā svētdiena bija par siltu, lai vilktu mēteli, tāpat kā aiznākamā.

Trešajā svētdienā Breds ar aizdomām noskatījās uz visiem Sākumskolas puisiem, prātojot, kurš varētu būt nozadzis viņa mēteli. Vai tas bija tas garais puisis? Vai varbūt tā bija meitene? Viņam šķita, ka vairs nevienam nevar uzticēties. Bredam tas nepatika.

Pēc sanāksmēm Breds steidzīgi izgāja cauri ēkai, skatīdamies, kā bērni uzvelk mēteļus. Taču viņš nekur nemanīja savējo. Viņš pat vēlreiz pārbaudīja atrasto mantu kastī . . ., taču mēteļa nebija. Kur gan tas ir?

Pa ceļam uz mājām Breds nāca klajā ar citu plānu. Viņš lūgs Dievu. Viņš zināja, ka Debesu Tēvs var atrast pazaudētas lietas. Tovakar Breds savā lūgšanā sacīja: „Debesu Tēvs, lūdzu, pasaki, kurš paņēma manu mēteli! Es gribu to atpakaļ.”

Breds gaidīja, ka viņa prātā uzpeldēs zagļa vārds vai seja. Taču tā vietā viņš iedomājās par savu draugu Karlu. Sākumskolas nodarbībās Breds parasti sēdēja līdzās Karlam. Viņi abi bieži jokoja un smējās. Taču Karls jau dažas nedēļas nebija bijis Baznīcā. Bredam viņa pietrūka.

Ja nu tieši *Karls* bija paņēmis viņa mēteli? Varbūt Karls baidījās nākt uz Baznīcu, jo domāja, ka Breds vairs ar viņu nedraudzēsies. Breds gribēja, lai Karls atgrieztos Baznīcā. Breds nolēma — ja Karls būs paņēmis viņa mēteli, viņš uz Karlu nekliegs. Viņš Karlam piedos.

Breds ierāpās gultā, jūtoties labāk.

Nākamsvētdien Karla Sākumskolā nebija, taču bija ieradies kāds jauns zēns. Viņam bija kaklasaite ar sarkanām un zilām svītrām.

„Forša kaklasaite,” Breds teica, apsēžoties līdzās jaunajam zēnam, „tu izskaties līdzīgs supervaronim.”

Zēns pasmaidīja.

Arī Breds pasmaidīja. Viņš vairs nemeklēja zagļus. Viņš meklēja draugus. ●

Autore dzīvo Aiovas štatā, ASV.

Sveicieni no Igaunijas!

Mēs esam Margo un Paulo. Šogad mēs apceļojam pasauli, lai iepazītu Dieva bērnus. Pievienojieties mums, paviesojoties Igaunijā!

Šī ir Tallina, Igaunijas galvaspilsēta. Tā pastāv jau 800 gadus! Igaunijā ir daudz tādu savvaļas teritoriju kā meži un purvi. Patiesībā vairāk nekā pusi Igaunijas klāj meži. Daudziem igauņiem patīk pavadīt laiku pie dabas.

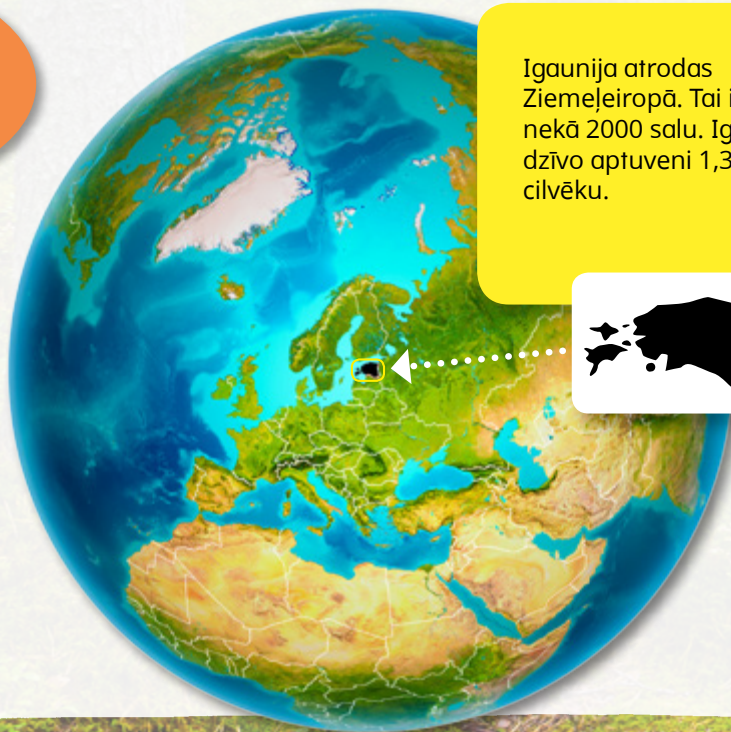
Igauni
sasveicinoties saka:

Tere!

Baznīcas nosaukums
skan šādi:

Viimse Aja
Pühade Jeesuse
Kristuse Kirik.

Igaunija atrodas
Ziemeļeiropā. Tai ir vairāk
nekā 2000 salu. Igaunijā
dzīvo aptuveni 1,3 miljoni
cilvēku.

Ko igauņi ēd vakariņās? Viņi var ēst marinētas zivis ar kartupeļiem, kāpostiem, skābu krējumu un rupjmaizi. To sauc par brētliņu sviestmaizi.

Baznīca Igaunijā ir maza, bet stipra. Tajā ir aptuveni tūkstošis Baznīcas locekļi. Viņu tuvākais templis atrodas Helsinkos, Somijā.

Vai jums patīk dziedāt Sākumskolā? Reizi piecos gados igauņi pulcējas lielās svinībās, lai godātu savu valsti ar dziedāšanu un dejošanu.

**Vai jūs esat no Igaunijas?
Atrakstiet mums! Mums ļoti patīks
jūsu vēstule.**

Paldies, ka iepazīnāt
Igauniju kopā ar mums!
Tiksimies arī turpmāk!

Iepazīstieties ar divām māsām no Igaunijas!

Kādu vakaru, kad es gribēju iet gulēt, man bija pazudis lācītis. Es meklēju, bet nekādi nevarēju to atrast. Es lūdzu Dievu. Pēc kāda laika es atradu savu lācīti un redzēju jauku sapni.

Bjanka J., 7 gadi

Mūsu ģimenei patīk kalpot citiem. Kalpošana palīdz mums sajust Svēto Garu, kas dāvā mums jauku miera izjūtu. Mēs ar māsām gatavojam citiem dāvanas, jo mēs gribam, lai viņi justos mīlēti.

Pībe J., 10 gadi

Justies JAUNAM

Džesika Larsena

Šis stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem.

Igaunija

Man tev ir kāds pārsteigums!" *Emma* (mamma) teica, paņemot Rasmusu no bērnudārza. Viņi kopīgi devās uz priekšu pa šaurajām ieliņām, ko ieskāva krāsainas ēkas.

„Vai mums vakariņās būs *Rosolje*?" Rasmuss cerīgi ieminējās. Viņi bija ēduši to pagājušajā nedēļā, viņa septītajā dzimšanas dienā. Viņš allaž varēja apēst vēl vairāk biešu un kartupeļu salātu ar marinētām siļķēm!

Emma smaidot pakratīja galvu. „Es šorīt autobusā satiku divas jaunietes. Misionāres. Šovakar viņas mūs apciemos, lai pastāstītu par savu baznīcu.

Rasmuss ziņkāri palūkojās augšup. Viņš nekad agrāk nebija saticis misionārus.

Kad misionāres ieradās, viņš savā istabā spēlējās ar ugunsdzēsēju mašīnu. „*Tere! Tere!* Sveiki!" viņas

sasveicinājās ar *Emmu*, ienākot dzīvoklī. Viņas novilkta savus smagos zābakus un uzvilka čības, ko *Emma* glabāja ciemiņu vajadzībām. *Emma* aizveda viņas līdz oranžajam dīvanam. Bet Rasmuss kavējās pie durvīm.

Garākā jauniete pamanīja viņu un uzsmaidīja. Uz viņas melnās nozīmītes bija rakstīts Ūde Krega (māsa Krega). „Tava mamma pastāstīja mums, ka tev tikko bija dzimšanas diena,” viņa teica, „mēs tev kaut ko atnesām.” Viņa pasniedza mazu kartiņu. Rasmuss to vērigi aplūkoja.

Tas bija kāda vīrieša attēls. Viņš bija baltā ietērpā, ar pastieptu roku.

„Vai tu zini, kas Viņš ir?” māsa Krega vaicāja.

Rasmuss nezināja, kā sauc šo vīru. Viņš vēl nekad nebija redzējis šo attēlu. Taču šis vīrs izskatījās laipns un varens. „Man šķiet, ka tas ir karalis!” Rasmuss teica.

Abas misionāres pasmaidīja. „Jā, tā ir! Viņš ir ķēniņu Ķēniņš! Viņa vārds ir Jēzus Kristus.” Māsa Krega izvilka kādu grāmatu zilos vākos. „Un šī ir grāmata, kurā tiek mācīts par Viņu — *Mormoni Raamat*. Mormona Grāmata.”

Viņi ar *Emmu* iesāka lasīt Mormona Grāmatu katru rītu, pirms došanās uz bērnudārzu. Bērnudārzā Rasmuss ar savu grupu devās pastaigās un pēc tam pagulēja diendusu. Pēc bērnudārza viņi ar *Emmu* bieži tikās ar misionārēm. Viņi apsprieda ar misionārēm to, ko bija lasījuši Mormona Grāmatā. Dažkārt *Emma* pacienāja visus ar *kringel* jeb pītu kanēļmaizi. Nedēļas nogalēs viņi ar *Emmu* braukāja ar riteņiem vai devās uz pludmali piknikā. Dažkārt viņi devās garās pastaigās pa mežu vai gar savu mīlo upi.

Kādā no šīm pastaigām *Emma* pateica viņam, ka vēlas tikt kristīta. Rasmuss plati pasmaidīja. Misionāres bija lūgušas, lai *Emma* lūdz par to, vai viņai ir jātiek kristītai. Izklusējās, ka viņa ir saņēmusi atbildi!

„Un es zinu, kur tieši es vēlos tikt kristīta,” viņa smaidot teica. „Vai tu vari uzminēt?”

Rasmuss atcerējās, kā misionāres bija mācījušas par kristībām. Viņas bija rādījušas attēlu ar Jēzu un Jāni Kristītāju upē. . . .

„Upē!” viņš iesaucās. „Mūsu mīļajā upē.”

Pēc nedēļas Rasmuss stāvēja upes krastā kopā ar misionārēm un citiem Baznīcas ļaudīm. *Emma* bija gatava kristībām. Viņa pilnībā iegremdējās ūdenī, tāpat kā Jēzus. Paceļoties no ūdens, viņa smaidīja. Rasmuss vēlējās atminēties šo mirkli uz mūžiem, atceroties zilo ūdeni, baltās pļavas puķes zaļajā zālē un savas mātes smaidu.

„Kā tu juties, tiekot kristīta?” viņš vaicāja vēlāk, kad viņi visi mielojās ar misionāru atnestajiem cepumiem.

„Brīnišķīgi,” viņa tam atbildēja, „es vēlējos palikt upē uz mūžiem. Es jutos tik jauna!” Viņa to cieši apskāva.

„Savā nākamajā dzimšanas dienā es vēlos tikt kristīts, tāpat kā tu un Jēzus,” Rasmuss viņai teica. „Arī es vēlos justies jauns!” ●

Autore dzīvo Teksasā, ASV.

Reina I. Aburto

Otrā padomniece Palīdzības
biedrības vispārējā prezidijā

Es redzēšu viņu atkal

Es uzaugu Nikaragvā. Bērībā es visu darīju kopā ar savu vecāko brāli. Mēs abi kopā gājām uz skolu. Mēs abi devāmies uz veikalu. Mums bija visvairāk piedzīvojumi mūsu pagalmā aiz mājas. Mēs bijām laimīgi.

Kad man bija deviņi gadi, mēs pieredzējām kādu ļoti skumju negadījumu. Mans brālis gāja bojā zemestrīcē. Sākumā man šķita nereāli, ka viņa vairs nav. Es iztēlojos, kā viņš tūlīt piekļauvēs pie mūsu mājas durvīm. Viņš mums pateiks, ka ir vienkārši kādu laiku pabijis kaut kur citur. Es bieži lūkojos uz durvīm, cerot, ka tā notiks. Es tik ļoti vēlējos viņu atkal ieraudzīt!

Ar laiku kļuva nedaudz vieglāk. Man joprojām trūka brāļa, taču es atkal spēju izjust prieku.

Tolaik es vēl nebiju Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekle. Taču pieaugot es uzzināju par Baznīcu un tiku kristīta. Kādudien es mazgāju traukus. Tas bija Lieldienu laiks. Domājot par Augšāmcelšanos, es aizdomājos par savu brāli.

Mani pārņēma pēkšņas izjūtas. Es atcerējos, kā biju sapņojusi par brāļa atgriešanos. Es sapratu, ka tas nebūt

nebija muļķīgi! Tas nāca no Svētā Gara, kas mani mierināja un vadīja. Kādudien mans brālis tik tiešām augšāmcelties. Un es tik tiešām atkal viņu satikšu.

Ja kāds no jūsu mīļajiem ir nomiris, ir tikai normāli, ka jums šī cilvēka pietrūkst un jūs skumstat. Kad jūtaties tam gatavi, aprunājieties ar saviem ģimenes locekļiem vai kādu pieaugušo. Lūdziet Debesu Tēvu, pastāstot Viņam par savām izjūtām. Viņš var jums palīdzēt, lai jūs spētu iemantot mieru.

Lai kas arī notiktu, atcerieties, ka Jēzus Kristus jūs mīl. Lieldienās mēs atceramies par Viņa upuri mūsu labā. Pateicoties Viņam, mēs visi tiksim augšāmcelti un mūžīgi varēsim dzīvot kopā ar savu ģimeni. ●

Mierinājuma kartiņas

Izgrieziet šīs kartiņas. Jūs varat pārlocīt tās uz pusēm vai izmantot kā grāmatzīmes. Glabājiet tās savos Svētajos Rakstos vai citviet, kur varat tās aplūkot, kad esat bēdīgi, vientuļi vai nobijušies.

„Es jūs neatstāšu
[bez mierinājuma],
bet nākšu pie jums.”

Jāņa 14:18

„[Dievs] nožāvēs visas
asaras no viņu acīm.”

Jāņa atkl. 21:4

„Turiet drošu prātu un
nebīstieties, jo Es, Tas
Kungs, esmu ar jums
un stāvēšu jums klāt.”

Mācības un Derību 68:6

Parādi un pastāsti

Es ar prieku raugos templī.

Rebeka K., 9 gadi, Aragva Venecuēlā

Kādu dienu mēs nevarējām iedarbināt automašīnu. Mēs pārbaudījām dzinēju, taču nekas nenotika. Es sajutu, ka man jālūdz Dievs, tādēļ es to darīju. Pēc dažām minūtēm mašīna iedarbinājās. Es esmu ļoti pateicīga, ka Debesu Tēvs var vienmēr man palīdzēt.

Brūklina B., 9 gadi, Kesaltenango, Gvatemalā

Pirms diviem gadiem mūsu klasei pievienojās jauns zēns. Viņš izturējās nelaipni. Visi sāka izjust pret viņu nepatiku un izturēties pret viņu nelaipni. Šķita, ka tas viņu apbēdina, tādēļ es nerīkojos tā, kā citi. Vairāki no maniem draugiem to pamanīja un sekoja manam piemēram. Es ticu, ka, darot to, ko vēlas Debesu Tēvs, es būšu laimīgāka un pasargātāka. Es ticu, ka, esot drosmīga un izsakot savas domas, es atradīšu draugus, kuriem es patīkšu tāda, kāda esmu.

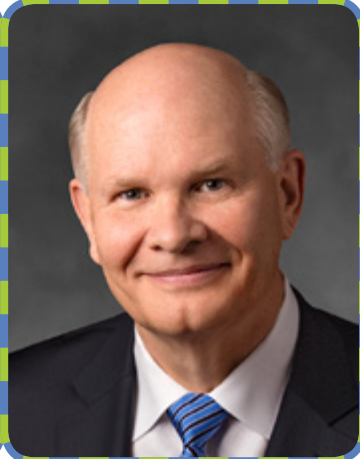
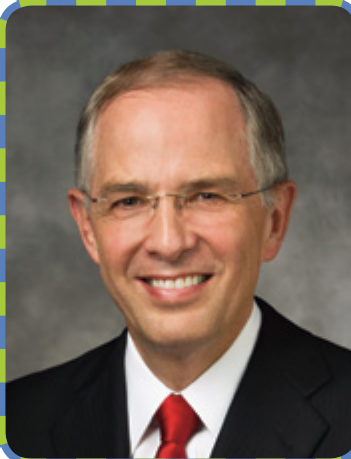
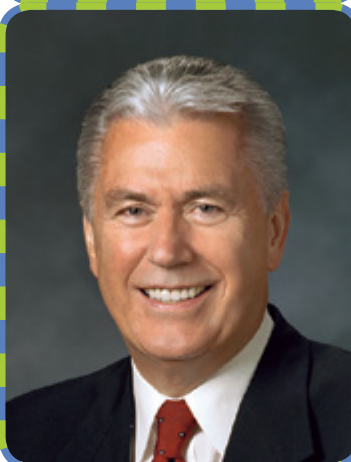
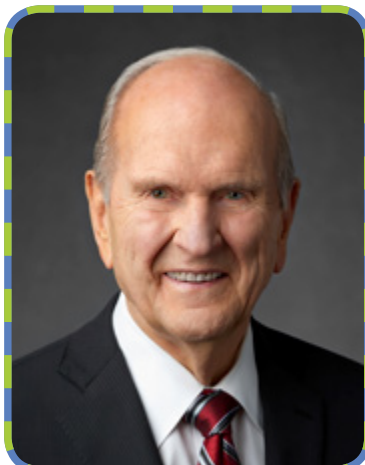
Vestina K., 11 gadi, Viļņa Lietuvā

Man patīk spēlēt futbolu ar mazākiem bērniem un mācīt tiem jaunas iemaņas. Tas ir viens no kalpošanas veidiem, kas man patīk.

Saša K., 11 gadi, Maskava Krievijā

Izmantojiet šīs
fotogrāfijas, lai
papildinātu tabulu
D12–D13 lappusē.

Dārgie vecāki!

Šomēnes sadaļā *Draugs* ir ietverti stāsti un uzdevumi, kas palīdzēs jūsu ģimenei nosvinēt Lieldienas. Mēs ceram, ka jūsu ģimeni iepriecinās domas par Lieldienām visa mēneša garumā!

- „Dieva diženā dāvana” (D2) — prezidenta Rasela M. Nelsona Lieldienu vēstījums
- „Jēzus ir mans Glābējs” (D3) — krāsošanas uzdevums par Jēzus īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcelšanos
- „Stāsts par Lieldienām” (D4–D6) — ilustrēts Svēto Rakstu stāsts
- „Kad būšu atgriezies” (D7) — jauna, skaista dziesma par grēku nožēlošanu
- „Justies jaunam” (D18) — stāsts par kādu zēnu no Igaunijas, kurš ir uzzinājis par Jēzu
- „Es redzēju viņu atkal” (D20) — māsas Reinas I. Aburto liecība par Augšāmcelšanos

Lūdzu atrakstiet mums, lai mēs zinātu, kā jūs izmantojāt šos stāstus un uzdevumus savā ģimenē!

Lai jums svētīgas Lieldienas!

Draugs

New Friend

50 E. North Temple Street,

Room 2393

Salt Lake City, UT 84105 USA

liahona@ldschurch.org

Atrodi aplēpto Liahonu!

SATURS

- D2** Augstākā prezidija vēstījums: Dieva diženā dāvana
- D4** Svēto Rakstu stāsti: Stāsts par Lieldienām
- D7** Dziesma Kad būšu atgriezies
- D8** Saldais godīgums
- D10** Apustuļi visā pasaulē: Elders Bednārs viesojas Indijā
- D12** Mūsu pravieši un apustuļi
- D14** Pazudušais mētelis
- D16** Sveicieni no Igaunijas!
- D18** Justies jaunam
- D20** Es redzēju viņu atkal
- D22** Parādi un pastāsti
- D23** Praviešu un apustuļu fotogrāfijas